

1500032173

R 1 109

C-3

20

522

STANISLAI
CHICOLI

FERRARIENSIS

CARMINUM

LIBRI QUATTUOR.

Luis Quintero
R. de Poper.
Novidad 1943

FERRARIÆ MDCCLXXII.

EX TYPOGRAPHIA JOSEPH RINALDI

Superiorum Permissu.

STANISLA

CHICOLI

FERRARIENSIS

CARMINUM

LIBRI QUINTOR

1774
1775

FERRARIE MDCCXXII

EX TYPOGRAPHIA JOSEPHI KINIGER
Superintendentis Ferrariae.

AD ILLUSTRISSIMUM, AC REVERENDISSIMUM
DOMINUM

JOANNEM MARIAM
RIMALDIUM
IN SAC. ROM. CUR. AUDITOREM.

ILLUSTRISSE, AC REVERENDISSE
DOMINE.

*Ehementer perturbor Illustrissime, ac
Reverendissime præsul in conspectum
tuum, & quidem gravissimum cum hoc
libello venire, quem latino carmine
comparavi nec satis culto, nec satis erudito. Ete-
nim non me præterit sæculum hocce, quod a suis
sapientibus illuminatum dicitur opus meum parvi,
aut nihil facturum, quinimmo nugis, facetiisque*

refertum summo omnium consensu habiturum . In
ea ætate vivimus , qua de re litteraria benemereri
nemo potest opus quamvis diu elocubratum , ac im-
pensis laboribus insudatum in publicam proferre lu-
cem studeat . Auctores enim , qui juxta accomo-
dam opinandi ac sibi placitam decidendi ratio-
nem de potestate , ac regimine non differant , seu
de publico jure , ac Principum auctoritate , & de-
mum de Christianæ Religionis fundamentis verba
non faciant nullius esse debent existimationis , nul-
liusque momenti ; quinimmo Tyrso pungendos ac
profligandos quam ullo laudis genere afficiendos æ-
tas nostra arbitratur .

Idcirco commoveor valde ego , tuo Nomine opus
hoc exiguum illustrari , cum de iis antea dictis mi-
nime pertinet . Jam illud in cæterorum miseram
fortunam incisurum video , nec a me scriptoris
nomen inutilis , futilisque esse evasurum censeo .
Qua de re cum hoc quoque tibi adversum accide-
re dubitem sollicitus hac de causa magis fio . Ve-
reor ne hodiernis literarum , ac scientiarum censo-
ribus cultor rerum modicarum videaris , cum te la-
tinos vates legere , colere , benigno vultu favere ,

complecti etiam percussos calamitate hac nostra in-
tueantur; & adeo tali timore commoveor propter
tui Nominis amplitudinem, ut a suscepto periculo
velim potius abstinere, meosque versus patrocinio
tuo carere, quam te, tuumque nomen horum ho-
minum irrisionibus, ac contumeliis subiicere.

Spe tamen erigor & magna Præsul amplissime
mibi comparasse scientiis informatum iis, quæ po-
tissimum hominem decent in publica litteraria luce
versatum, qui aliquando post graves res actas, &
salebrosas, quæ illi usu venire debent in Romana
curia degenti ad amenas musarum sedes secedere,
atque illis delectari solet. Mibi quidem hæc res u-
na solatio est te patronum obtinuisse huic operi,
qui cum plurimis recusans sentire, qui aliter sen-
tiunt hujusce sæculi nostri corruptelas & dignosce-
re atque intime penetrare eximia tua ingenii, ac
doctrinæ perspicuitate potes.

Nec nostrum est id palam agere, neque elegan-
tiam tueri latinæ poësis; cui vetus, & nostra tan-
tum debet Historia, quin ratio etiam, & jus gen-
tium maximam habere partem gloriatur. Hæc vero
res jamdiu pertractata fuerunt, & cum per se ip-

ſe eluceſcant non eſt cur pluribus verbis coner of-
tendere. Divitiæ, honores cenſus, faſces inſignia
denique eximia parta ab ampliffima Cæſarum mu-
nificentiâ, atque liberalitate ſaris comprobant, &
mirabiliter tuentur.

Non ſinam tamen aliquid parce de te dicere in-
genue, modeſteque, cum Civitatis noſtræ te omnes
ſplendorem, atque decorem prædicent; quin te
ſummis laudibus celebratum contendant, atque ex-
optent. Nihil de tua illuſtri, ac perantiqua pro-
genie, nihil de tua nobilitate dicam. Si enim au-
derem dicere de Riminaldorum familia te exortum
eſſe, ſtatim commemorare fas eſſet omnes illos qui
in ſcientiis floruerunt, & in legibus pertractandis
magni nominis extiterunt. Idcirco te ſolum com-
memorabo, & breviter tuæ humanitati, ac modeſtiæ
hoc tribuam. Si in tua veteri, ac per illuſtri ſe-
rie oculis plane perluſtro quot ſeniores fuerint in
juris prudentia eximii, ac paulo inde Juniores cele-
berimi; tamen te eſſe inter illos dignoſco, qui diu-
turnis laboribus contentionibus nedum iis accedere,
ſed illos anteire videris; ut merito hodiernus Ri-
minaldus, ſeu recentior tu quoque dicaris atque

omni-

omnibus videaris. Præteream tuos optimos mores, tuumque vivendi institutum non solum tuis civibus carum, cæteris vero carissimum atque amantissimum: totum hoc libenter prætereo. Verum nunquam patiar conticescere te in præcipua totius orbis civitate commorantem serio ad nos sæpe animum convertere, multa meditari, pleraque perficere, quæ ad utilitatem patriæ tuæ conferre possunt; ut non solum Civibus concivis; sed ut pater optimus amantissimus habearis. Talem te omnes prædicabunt, cum domicilium hoc scientiis atque artibus universis tua opera tuaque diligentia elocubratum, atque apertum inventuri nostræ intelligant; quæ antea nullo fere scientiarum subsidio per plateas, vicofque urbis otiose detinebarur. Jam multi ad patriam hanc nostram convolare studiorum amore inflammari mihi videntur. Ut Plato quondam & Pythagoras in Ægyptum conferebantur, non ad merces, sed ad scientiarum divitias cumulandas, comparandasque.

Hiscæ sine artibus, ac studiis nunquam Civitates floruerunt, cujus calamitatis exordium ab adolescentium inertia, atque ignorantia repetere neces-

se est: Civitatem autem hanc nostram copiosis affluentem commodis existimationem laudem celebritatem, memoriam denique antiqui nominis sempiternam ante alias renovare impofterum videbimus. A te vero omnia hæc magna, & prospera cum profecta esse animadvertant, & majora quoque profectura sperent te semper laudibus celebrabunt neque inauguratum dimittent.

Sed laudibus parcendum; ne modestia tua amplissime Mæcenas abuti videar. Unum dumtaxat restat, ut tuo patrocinio me totum meamque animi tranquillitatem commendem, atque ea humanitate, qua alios soles me pariter excipias. Quod si impetravero omnium vigiliarum ac laborum meorum fructum, & quidem uberimum consecutum fuisse sentiam. Te D. O. M. diu servet incolu- mem, ut Ecclesiæ decori, patriæ præsidio, mibique utilitati esse possis.

AD LECTORES.

Ualis, aut quantæ honorificentæ fuerit apud ejus amatores, & litteratissimos homines poetica facultas quis est qui ignoret? vereor tamen, ne cum legali disciplina, ac forensi sermone hæc omnino discrepet, cui nescio quo fato, nec qua ratione ductus me usque ab ineunte ætate obtuli. Digestum codex infortiatum & quæ aut quanta fuere antiqua illa legum volumina, quæ ferme totum orbem obruerunt adeo animum perturbant, mærore affligunt ut poesim nedum colere sed ab illa procul divertere veluti a monstro homines conentur. Musæ etenim ipsæ, quæ dulces amant recessus, ubi pax, atque animi quies undique redundat forensi strepitu perterritæ a simili cætu recedere consueverant.

Huic accedit veterum magistrorum severitas, qui poësis venustates, vel penitus ignorant, vel im merito contemnunt cultoresque suos infano furore perciti iurgiis & conviciis persequuntur. Ab eorum sententia discedere nefas est! Sine auctoritate horum seniorum, quam sitam in gravi supercilio, ac fenili aspectu volunt iuvenis discipulus nihil profuturum speret! Instant, urgent; ut perficere nequid minimum valeat. Expertus loquor! Hisce tamen non intelligo, neque defendere curavi contemnendum nempe esse proprii muneris officium, atque a seriis abstinendum ut animum ad iocosa traducamus. Absit o superi! Non video tamen cur aspernandi sint qui operam forensibus studiis navantes tandem aliquando ad animi solatium cum musis, & Apolline gaudent commorari.

Hæc

Hæc carmina quæcumque sint perfecti non desiderio laudis, neque famæ cupiditate, sed ingenio indulgendo, atque voluptati. Ego non sum Arcadum, non Intrepidorum Accademiæ devinctus, neque hoc a primatibus petere ut in eorum numero adfiscant optimum duxi. Collegia horum virorum eruditissimorum excussos versus amæniores reddere nequaquam poterunt. Cecini ad animi levamen & ut adversæ irriderem fortunæ, ulla sine lege, sine imperio natura ipsa docente, atque impellente. Debueram nec cum vobis dissentire par est. Debueram inter me, & me ipsum ineptias meas pronunciare, & eo contentus nullam vobis molestiam afferre. Satius quia nemo amicorum neque optimatum cum hoc a me postulasset conticescere debueram. Ut simulant quamplures, qui desiderio nominis oratoris vel poetæ torquentur. Nam tot, ac tantas excusationes & ita mendicatas producant quibus manifestius dum se curant defendere eorum desiderium apparet, atque elucescit.

Si quis autem veritatem amabit paucis verbis me expediam. Cum nemini etsi mihi consuetudine coniuncto carmina mea, etsi vultis nugas meas recitaverim cogitavi ut illæ volenti inotescerent. Quomodo commodius, alacrius me expedire, & ab ista animi vexatione liberare poteram; nisi typis illa, & illas mandarem! Typis edidi! Versus mei quicumque sunt ingenii mei partus. Illos amo, colo, & sæpe ut filiolis blandior. Eorum deformitas non me latet; attamen non possum, quin illos amore prosequar. Hic amor in diem adaugetur, & quod illepidum, invenustum, inelegans est; lepidum venustum elegansque videtur. Hac de causa cum ipsi cognoverint rogare non destiterunt, ut eorum æterni-

tati

tati confulerem. Sæpe enim ut pater admonui, ut a tali cura recederent, sed in pessum admonitiones paternæ abierunt. Quare lacrymis commotus eorum voluntati tandem satisfeci.

Si vobis rudes, informes, ac minus politi videantur illos excusatos habeatis precor. Sin autem ex illis aliquem observatione dignum invenietis plaudite. Quo ad me nullam amplius curam, nullumque laborem susceptorum animo deliberavi. Denique si me collaudatum dimittere putatis pro humanitate vestra gratias & quidem maximas referam, vel si potius reprehensum iudicio vestro libenter acquiescam.

Card. Polignac
in Archivis Lib. III.

est a tu inuoluntate. Sed enim ut patet ab eorum, ut a
si eorum, sed in bellum aduentione patitur
aduenit. Quare laetymis commotus eorum voluntati
tandem laetatur.

Si vobis iudex, informis, acrimia polii videretur. Il-
los exultare habetis gratos. Sic autem ex illis ali-
quid observatione dignum inueniatis plerumque. Quo ad
hoc nihil iniquis curam, multitudine laborum insep-
timum animo delibetari. Desiderio si me collaudatum
quidam iudex pro humanitate vestra gratias & dul-
cem maxime reuerentiam vel in coram reprobis iudicis
vobis habere non potest.

**Non omnes omnia possunt
Erudit ipsa dies, aetatem corrigit aetas.**

*Card. Polignac.
in Anrilucet. Lib. IV.*

LIBER PRIMUS.

ELEGIA I.

AD CENSORES.

Fronte supercilio, Barba venerandus, & ævo
 Si quis forte elegos, excipiatve jocos;
 Quos cecini, nostro, dum floruit ore juvenus
 Te prius admonitum Censor amice volo.
 Non mihi romani sunt abdita jura magistri;
 Nec lusi invita Pallade, nec cecini:
 „Carmen & in Metii descendit Judicis aures „
 Annos neve novem distuli ad usque decem.

Quid

Quid præcepta juvant? licet emendanda subessent
 Plurima carminibus, quæ siluere diu.
 Demere nil Metius voluit, non addere quidquam,
 Unde nihil iuvat subdere iudicio.
 Ipse ego delevi intus, quæ delenda putavi,
 Sed quis erit proprio Tutor & hostis agro?
 Debueram fateor non edere scripta libellis;
 Debuerant cartis collatitare meis.
 Ast ego iam pridem phæbi devinctus amore
 Ante diem ausus sum carpere Montis iter.
 Quare si (nostrum quidquid rude carmen habebit)
 Aptaque non numeris verba latina legas;
 Pieridum cultor nostris ignosce camænis
 Carmine difficiles dum sequor ipse vias.
 Dic mihi dic misero, Metii si cura fuisset,
 Redderet optatum tempore sænus ager.
 Si me lascivum legeret Ferraria vatem,
 Gauderet nostros quisque referre iocos.
 Relligio sed sancta vetat producere lusus,
 Quippe canunt venerem nox, erebusque tenent.
 Carmina quæque vides Tusco sermone peracta
 Illis dic quæso, quæ tibi cuncta placent.
 Sat mihi si tuti fuerint mea pompa libelli,
 Quos dedit hinc latio Calliopea modo.
 Denique si nostros perges illudere versus
 Ingenii partus profer amice tuos.

Crede mihi Lincevs alieno in carmine quisque est
 Incipe nunc numeros incipe Musa meos.

AD SANCTISSIMAM V. MARIAM
 AB ANGELO SALUTATAM.

ELEGIA II.

Nondum prima parens decerpserat arbore malum
 Quod dedit infano capta furore viro.
 Nullus erat labor, & nullæ cum mænibus urbes
 Claudebant tutos oppida nulla viros,
 Non tuba tunc aderat, magno quæ pulsa fragore
 Turbaret pavidos per vaga prata greges;
 Nec sublimis equo premeret qui Miles aristas
 Aut raperet clavum nocte iuvante pecus.
 Pastor nullus erat revocans de Monte capellas,
 Ponebat duro membra nec ægra solo;
 Vomere nec proni desistere colla iuveni
 Aut norant laxo nocte redire iugo.
 At dulces semper pendebant vitibus uvæ
 Undique & Hybleis mella liquata favis.
 Læta Ceres, Baccusque pater de colle rubebat,
 Sponte sua fructus terra inarata dabat.
 Ast vix gustavit Genitor lacrimabile pomum
 Coniugis heu nimium credulus Illecebris

Nunc

Nunc æstus hyemesque pati, genus omne malorum
 Cogimur & sæva bella cruenta nece.
 Bella erebo digressa cavo sunt tela, facesque
 Atque est de stigio lata carina Lacu.
 Ipse Charon docuit trabibus componere naves,
 Et subter nigra spargere texta pice.
 Post furor edocuit proscindere remige fluctus
 Graiugenasque euris pandere vela rates.
 Hinc cecidit multa sædatus cæde Patroclon
 Sanguinea Xantus fluxit & amnis aqua;
 Atque adeo insanas egit discordia gentes,
 Ut non ense viri bella, sed igne gerant.
 Regna cadunt, vastantque urbes incendia flammæ
 Nunc iacet (heu fatum) Troja superba cinis.
 Quos domus una tegit, Thalamus quos colligit idem
 Arma ferunt, lacrymis strata, laresque sonant:
 Uxor sæpe cadit ferro confossa mariti,
 Natus & in patrem Tela cruenta parat.
 Quæ Deus ætherea miserans dum cernit ab axe
 Talia non semper dura feretis ait!
 Tum iubet acciri iuvenem, cui purus in ore
 Stat decor, & nardi spirat odore coma:
 Cui sic: Alituum Princeps, qui nostra facessis
 Mandata, & nostri Nuntius ipse animi es:
 Huc mentem converte tuam, medioque reconde
 Pectore cælesti dicta ferenda Deæ.

Cognita Jordani palmis stat dives Idume
 Urbs antiqua armis, sed mihi cara magis,
 Quod talem gremio claudit venerata puellam,
 Cui nullam posthac astra tulere parem.
 Namque domi degens sancto cum coniuge iuncta
 Primævum servat Virginitate decus.
 Hanc ego delegi cunctis ex omnibus unam,
 Quæ casto gereret pignora nostra sinu.
 Vade age dicta refer? subito per nubila Missus
 Advolat, & celeres præterit ille notos.
 Illum jam longe venerantur sydera euntem,
 Phæbus & auratis proflit inde rotis.
 Jamque domum ingrediens humentes temperat alas
 Atque ita Cælestes incipit ore modos.
 O decus astrorum Virgo Davidica proles
 Magnorum salve deliciae superum!
 Te divum Genitor sancta sibi lege sacra vit
 Inque tuo sanctum pectore adhæsit onus:
 Mater eris! cunctis laudata at matribus ibis
 Felicem talem non tulit ulla dies.
 Tu Regina poli radiis circumdata solis
 Æternæ recoles tecta Beata plagæ.
 Obstupuit Virgo subita perterrita luce
 Intus & ignotum pectore nomen agit.
 Quid dubitas vanum virgo compelle timorem
 Ales ait! non te fraudibus excipere

Huc veni; expectata diu sacra pignora terris
 Et sanctum Numen tu paritura dabis.
 Illa autem contra demisso lumine fatur.
 Matrem me tanti Numinis esse refers;
 Mater ego? castæ primis quæ semper ab annis
 Candida servavi Jura pudicitæ?
 Quam nec amor sponsi nulli rapuere Hymenæi
 Num mea num Matris perdita vota putas!
 Tum vero divum Interpres sic excipit. omnem
 Tolle metum, afflatu nam Deus æthereo
 Implebit ventrem, & faciet te prole Beatam,
 Non eget humanis ille ministeriis.
 Neu metuas coniuncta tibi nam sanguine avito
 Stat Mulier, sterili quæ veneranda sinu
 Fert puerum; & fætus sexto sub mense laborat
 Cuncta Deo parent, & regit omne Deus.
 Obstupuit, trepidansque metu silet obvia virgo,
 Errantesque genas textit, & ora rubor.
 Non secus ac Fæbi radio conversa nitenti
 Concha sub æquoreis lucida litoribus
 Emicat; aut qualis ponto, quæ mergitur alto
 Stella volans nostros præterit ante oculos.
 Tandem convertens ambas ad sydera palmas
 Sacrato tales fundit ab ore sonos.
 Iussa sequor quocumque vocas; nec dicta refello
 Tuque mei Testis Sancte pudoris ades.

His

His dictis erebi mæstæ gemuere cavernæ
 Latratuque fero cerberus ingemuit.
 Dum Missus revolans summi petit ardua campi
 Æthere descendens en Deus ipse Deus.
 Intumuit Virgo, sanctasque amplectitur aras
 Magnum dum sentit Numen inesse sinu.
 Intonuere poli læva de parte serena,
 Aligerum & laudes concinuere chori.

A D J E S U M .

O Nox candida, nox diu cupita;
 Quid hoc tempore dulcius venusto;
 Aut quid esse potest beatiusve.
 Cæli deliciæ puellus ille,
 Ille deliciæ meæ puellus
 Tanto cælicolæ quem amant amore
 En nunc ortus adest, adest en ortus!
 Non huic similis fuit per annos
 Ullum nec similem videbit ætas
 Adfunt cui comites, nitor, decusque
 Et chori caritum venustiores.
 At vos interea notique, & euri
 Ac venti horribiles tacete, & omnes
 Abite ad gelidos procul Triones.
 Nunc redat Zephiri tepentis aura,

Quæ suaviter effluens cachinis
 Claudat rubidulos quiete ocellos.
 O felix casula; o domus beata;
 Et centum domus omnium Beata.
 Tu sola exiguo tulisti in alvo
 Artus lacteolos mei puelli
 Carior mihi vel meis medullis.
 Aut si carius est meis medullis:
 Salve sancta domus, domus beata
 Sola quæ frigas virum columnas
 Et Regum superas domos potentum.
 O nox candida diu cupita,
 Quid hoc tempore dulcius venusto,
 Aut quid esse potest beatiusve.

A D J E S U M.

SAncte Puer, qui cuncta tuo sub numine torquens
 Auroræ populos, Hesperiosque regis;
 Rex hominum, Divumque pater, quem pontus, & aer
 Et stigii manes, cælicolæque pavent.
 Adsumus en claro perducti sydere cæli
 Adsumus, & flexi poplite te colimus.
 En tibi Turra damus, sanctas tibi ponimus aras
 Sacraquæ votivis carmina muneribus.

Mortales adfuesce puer cognoscere votis
 Incipe muneribus tendere parve manus.
 Hæc fat; nam feri statuent pia templa nepotes,
 Externisque ferent marmora littoribus.

AD JESUM MARIA.

TE dilecte Puer, Puer
 Te tandem unus amor patris,
 Et nostri decus, ultimæ &
 Vitæ præsidium meæ
 Te cerno, loquorque.

Cantu dicite Virgines
 Et puelli io dicite,
 Vosque, culmina montium
 Plaudite, equoreisque io
 Pisces reddite ab antris.

Heu nomen quoties tuum
 Audivere poli, & procul
 Noctis sydera candidæ:
 Echo heu quoties mihi
 Est responsa querenti.

Hos Ego fluvios, & hæc
 Contestor nemora; antraque
 Sylvarum horrida tigribus;

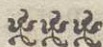
Et natantia per mare
Magno corpore cete.

Hic ubi exoriens aquis
Fons vagum rigat ortulum
Me per muta silentia
Clamantem tulit, & meis
Crevit fletibus unda.

Nam seu lumina Lucifer,
Noctis, seu tenebras ferat
Surgens vesper ab æquore:
Mihi nulla quies erat
Te te Nate vocabam.

Donec fessa sopor mea
Parum membra rigaret at
Huc, illuc subito nigro
Errabant pede tristia
Circum somnia mentem.

Ast nunc te Puer, o Puer
Te tandem unus amor Patris
Et nostri decus, ultimæ &
Vitæ presidium meæ
Te nunc cerno, loquorque.

A D A P O S T O L O S
M A R I A .

QUæ nova, quæ subita e celo lux emicat alto
Et nos insolitus quis calor intus habet?
Nosco Numen adest, adest olympto
Densas lumine quod fugat
Umbras; ignibus & suis
Nostras; admovet intimas medullas.
Ergo qua cedit, qua redit unde dies
Ite viri, & sanctas late diffundite flammæ.

M A R I A A D J E S U M .

ELEGIA III.

IAM lacrymis maduere satis, iam fletibus ora
Imbuit, atque satis pectora nostra dolor.
Tristes ite procul curæ, procul ite querelæ
Ite procul, flendo tristia sat tulimus:
Nec modo Golgotheo rorantia saxa cruore,
Infandæque trabes suppliciumque necis;
Nec modo fixa meo subeant fera vulnera nato
Qui tandem moriens crimina cuncta luit.
Vidimus heu miserum, media dum morte natabat
Vidimus heu nigra claudere nocte dies

Ast ego necququam fletu consumor inani
 Ite procul? fulget nam mihi fausta dies.
 Quemque ego surreptum fatis iam sæpe vocavi
 Ingrediens superum regna beata tenet;
 Immensumque animo totum complectitur orbem
 Quidquid & horrisono continet unda mari
 Latonæ hinc cursus stellarum lumina noctis
 Solis & ardentem dirigit axe vias;
 Et ventos, imbresque pluit, fluctusque sonantes
 Efficit, & varias per loca summa vices
 Aurea ubi vere percurrunt sæcula mundi
 Quæque sibyllinis scripta fuere modis;
 Fulmine cum nondum terreret Iupiter urbes
 Lata nec impositus diceret arva lapis.
 Felix cui Patris regnum penetrabile Tonantis,
 Atque parent summæ lucida regna poli.
 Te modo cælicolæ cytharis, atque ore salutant
 Te flexi sanctum terque, quaterque vocant;
 Cum post innumeros casus, post funera victor
 Duxisti e stigio plura trophea lacu
 Illustres animas tenues sine corpore vitas,
 Quæ colerent sacræ templa beata casæ.
 Salve sancte Puer, semper Pater augeat arces
 Jamque tuis lætor ipsa ego lætitiis;
 Utque meis doleo ipsa malis, doleo te abfore semper
 A cara longe te abfore matre queror:

O spes,

O spes, o solum rebus solamen in arctis
 Sancte veni, & celeri Numine siste pedes.
 Ut cum mortales tandem consumpsimus auras
 Hæc saltem cineres contegat urna meos.

AD MARIAM ASSUMPTAM.

ELEGIA IV.

ADvenio furgens erebi de nocte profunda,
 Pallida ubi putri murmurat aura sono;
 Umbrarumque ater circum diffunditur horror,
 Et metus, & rabies & mæfana fames.
 En septem foribus superas me vexit ad auras
 Non acheronteo cymba reperta lacu.
 Quas non vidiſſem docto niſi capta Dracone
 Cederet illecebris fæmina vana ſuis;
 Falleret & carum dolci ſermone Maritum,
 Ut ſuperis vetitum manderet ore cibum.
 Hinc vitale genus pallenti morte peremit,
 Hinc dolor, & lacrymæ; hinc proſiluerè mala
 Et cædes, cladefque hominum, vaſtataque Regna,
 In fata & tantis bella reperta modis.
 Pro natis Genitor plorat, pro funere Mater,
 Ubere quos teneros abſtulit atra dies

Mæſta

Mæsta soror fratri, persolvit iusta parenti
 Filius; & Coniux ossa cremanda legit.
 Nunc gemit uxorem mutata sorte maritus,
 Componitque sacris busta pianda locis.
 Mecum cuncta traho postremis debita fatis;
 Scilicet & fufis blanda puella comis,
 Quæ possit stigos precibus placare colubros
 Non me cum gemitu vota movere valent;
 Ne tegat ossa lapis, squalentesque occupet artus
 Quæque venusta fuit pulvis & umbra foret.
 Unam sæcla vident, lumen quæ funere primum
 Servat adhuc, primum quæ tenet ore decus.
 Hæc potius rerum ordinibus sublata videtur
 Quam fato primi rapta fuisse patris.
 Nunc mihi quas superi vires, quas astra dedere
 Experiar, licet & proxima facta Jovi
 (Invita hoc fatear) magnum super incolat æther,
 Agmina cui plenis lilia dant manibus,
 Excipiuntque chori iuvenum, plauduntque puellæ,
 Et læta circum carmina voce canunt.
 Venisti Virgo tandem, pulcherima tandem
 Gloria, præsidium, cælicolumque decus.
 Salve cara Dei Genetrix, sanctissima salve
 O sola infido stella sinusque mari.
 Salve sancta Parens te non contagia culpæ
 Nullaque læserunt semina prima mali.

Irrita necquiquā hæc iactent, nam membra per agros
 Ludibrium ventis, alitibusque dabo.
 Talia dum expedio Ditis mihi sancta favete
 Numina, si qua chaos (Regia vestra) colit
 Mille quibus nectam nocturnas frondibus aras
 Et cadet ante sacras nigra iuvenca fores.
 Dein novies magica carmen cum voce susurrat,
 Qua mare, qua tellus, qua tremuere poli.
 Quid nostræ profunt artes? vox irrita cessit,
 Hæc quid, quid dixit carmina nostra iuvant?
 „Panditur interea domus omnipotentis Olympi,
 Pictus & aligerum defilit inde chorus
 Timpana qui cytheras digitis, qui cymbala pulsant
 Quos inter Virgo conspicienda sedet.
 Aspice luminibus, rubeis, ut pulchra labellis
 Ut per diffusi candida colla fluant
 Intonsi crines, radientque monilia luce,
 Tempora et ut circum gemmeus orbis eat.
 Cernis ut incessu diffundant purius auras
 Æthera, & astra procul candidiora micent;
 Atque novos subpter flores nova gramina tellus
 Germinet, atque iterum dulce querantur aves.
 Cernis ut. Invita ast celeberrima dum carmine laudes
 Tendit ad igniferas Virgo superba plagas.
 Invita hæc fateor, neque qui premit ossa dolorem
 Ore tegam; ast visis conscius orcus erit.

Ut

Ut digressa orbem, cælum spectare serenum
 Et datur immensi sydera clara poli.
 Summum scandit iter similis sub vere columbæ
 Quæ liquidas pennis non fecat alba vias.
 Vos nigri interea crudelia Numina ditis
 Me finite in vestro compenetrare sinu.
 Sydera salvete, & salve gratissima tellus
 Dixit: & adversa cuspide pressit humum.
 Hinc patet, immanique voragine finditur orcus,
 Er redit ad stigias mors furibunda domos.

AD DIVUM ALOYSIUM.

V.

Non fons tam puris de vertice profilit undis
 Ad quem poturas vespere pastor oves
 Nunquam adduxerit; aut pervenerit ulla lavatum
 Diva faretratis cognita virginibus.
 Candida non tantum euganeis nix collibus albet,
 Aut lac expressum nuper ab uberibus:
 Ut mens pura nitet, venerisquam nulla voluptas
 Ulla nec invasit flamma inimica sinum.
 Flamma adeo, quæ me noctuque, diuque fatigat
 Semper & impuris turbat imaginibus;
 Ut me nulla novem subeat iam cura sororum
 Amplius, aut cytharæ quæ mihi cara fuit.

Da Gonzaga mihi curæ moderarier isti,
Auspice quo laudes texere Musa studet;
Dum te nulla, animique tui tam turpis imago
Ausâ est impuro limen adire pede.
Scis etenim ludens quantis, aut qualibus ora,
Candida purpureis erubuere modis,
Oscula cum virgo deffigere iussit in umbra
Quam dabat oppositis Delia parietibus.
Definite in teneras convicia ferre puellas,
Si vestro o iuvenes pectore regnat amor.
Non nos fata movent, nil nos crudelia cogunt
Astra, duces nos ipsi ad mala nostra sumus.
Nunc oculos, dulci nunc labra madentia rore
Spectamus digitos, languidulasque genas:
Iuramusque fidem mansuram ad funeris horas,
Nec sine iuramus vivere posse diu.
Qui fugit exsuperat Venerem, diffugit ut heros,
Artus qui similes, ingeniumque tulit;
Cui natura dedit turritis manibus urbes
Et defensa feris oppida militibus;
Insignesque atavos bello, vel pace colendos;
Quorum fama virum docta per ora volat;
Et semper referent positis monumenta columnis
Grandia gesta, breves scripta per historias.
Ut natis multæ optarunt connubia matres
Pro quibus incassum sæpe dedere preces:

Nara-

Namque omnes habet invisas, contemnit & omnes
Atque Hymenæe tuas diffugit ille faces.
Mirum! nec Dominæ vultu dignatus honesto est,
Cui pater illustri dederat officio;
Ut mensis primus cerealia dona ministret,
Demat & a creffis fortia vincla cadis.
Fusæ ubi divitiæ, radiisque micantibus aurum,
Ridet odoratis gratia compta comis.
Hic ubi semper ovans ludit lasciva juvenus,
Sollicitatque pedes, vel fera gaudet equis,
Membra vel exercet duro sub pondere Martis
Conspergens mollem pulvere Cæsariem:
Quos inter medios tardo devectus asello
Non dubitat festa luce venire puer.
Magna licet quæ sint nos prætereunda putamus.
Conscia vos cæli sydera clara voco
Quæ puerum vidisse ferunt armare flagellis,
Et variare crebris pectora vulneribus.
Heu desiste puer! tua quod comittere tantum,
Quod tantum potuit dextra patrare scelus.
Debita nonne tibi contempsti regna parentis
Regnaque cum titulis non spoliata suis.
Non placidi mores, non mitia corda patescunt.
Sanctaque cum superis vita peracta choris.
Quapropter succurre meo succurre labori,
Impuram & tantam pectore perde luem.

Hoc

Hoc mihi si facias, festis tibi sacra diebus
 Annua dum venient maxima semper erunt.
 Te semper recolam, & supplex venerabor acerra
 Suspendamque aris plurima vota tuis.

DE STATU SINE AMORE FELICI, ET VICEVERSA.

ELEGIA VI.

Cur mea non fregit vitalia stamina Clothos
 Nec lavit teneros horrida lympha pedes?
 Cur teneros laniata meos non clausit ocellos
 Et tremula genetrix condidit ossa manu.
 Non acherontæ diffusa incendia ripæ
 Gorgoneosque angues, tergeminumque canem;
 Proiectumque virum per iugera longa timerem
 Rostrato vultur cui vorat ote iecur.
 O Felix si extrema mihi lux prima fuisset
 Natalemque meum clauderet urna diem.
 Elisas colerem sedes pia gaudia vitæ
 Ver ubi perpetuo convocat aura sono.
 Verum aliter superis visum, Venerique resedit
 Nam postquam Claris fæmina luminibus,
 Illecebrisque novis iuvenem me caput inermem
 Dulcia de nostro cuncta fugavit amor;

Nulla

Nulla quies animo, quondam solatia vitæ
Nulla valent tantam demere amaritiam.
Jam mihi triste nemus, volucrum genus omne perosū
Nescio quid lymphæ tristius amne sonant.
Arva beata valent, pendent modo rētia tectis,
Nec premit indomitum tramite calcar equum.
Nunc mihi cura subest peregrinos quærere cultus,
Et bene dispositas arte ligare comas.
Fibula nunc decet, atque arabum perfundere odorem,
Et varias vestes ducere ad usque pedes.
Frigida sævit Hyems, sed non gerit alba galerum
Cæsaries, nullum pileolumque caput.
Interea comptis procedit Della capillis,
Cui maris in digito lucida gemma micat;
Atque rubent niveo contexta monilia collo
Et nitet in roseo non suus ore color.
Hei mihi non Heliconæ iuvant, dulcesque liquores,
Pieridumque sacris invigilare choris.
Hei mihi non Sophiæ cultos errare per hortos
Lustranti Montes, falsaque regna maris;
Lucentesque globos certa sub lege vagantes.
Sic nostro fixus pectore regnat amor;
Sævus amor cui nulla queunt obsistere contra
Non molita nigra lemnia scuta manu.
Sic luces cogor vigiles traducere, & umbras,
Corpus & in duris ponere liminibus.

Ah

Ah quoties bruma gelidi riguere capilli,
Ah quoties nostris nix stetit alta comis;
Pallidus ut cupiam stigas migrare lacunnas
Dum secat e tristi stamina Parca colo.
Fortunate puer, cuius fera iussa puellæ
Non cogit sævo subdere colla iugo.
Ille etenim dulces per amica silentia somnos,
Et ducit longas culta per arva moras.
Ponite, qua campus nulla recreatur ab aura,
Æstus ubi assiduus tristis hiulcat agros.
Ponite, qua nivibus Rhodopes, qua Caucasus albet
Æstus, non illi frigus, & aura nocet.
Sit clarus, vel densis circum stet nubibus æther
Lætus adest, lætos vivit ubique dies.
Gaudet equis, gaudet venari in monte leones
Imbelles lepores, fettigerosque suos.
Viribus aut validus dubio se credere Marti
Partaque ab hostili præda cruore placet.
Si pius ingenio, Musarum templa frequentat:
Incipit aoniis ora rigare modis.
Delicias vel ruris amans fera sarcula tractat
Et sua gignendis femina donat agris.
Ipse ferit vites, dulces & vinitor uvas
Exprimit, & ramis roscida poma legit.
Vel numerare pecus, digitis perstringere mammas
Tondere & gaudet vere repente gregem.

Sive domi celebrare dapes comitatus amicis
 Cæna ubi spumoso splendet inempta mero.
 Ducere seu gratos nocturno sydere cantus
 Seu varios læta simplicitate iocos.
 Hæc mihi cara fuit nullo turbata tumultu
 Vita prius, cum non conscia amoris erat.
 Credite nulla fides cupidis in amore puellis
 Blanditiis, verbis credite nulla fides.
 Non secus ac fallax radiis procul emicat ignis;
 Sic nitet a longe, cominus ardet amor.
 Ut plantis glacies, teneris & floribus æstus,
 Arboribus grando, seminibusque nocet;
 Ut volucris viscus, rapidis & retia Cervis,
 Humano generi sic inimicus amor.

DE VATUM PAUPERTATE.

VII.

Tanta ne semper agent miseros dispendia vates
 Et premet insano fors inimica pede?
 Dira fames vacuo semper latrat imbroba ventre,
 Ardet inexausto semper & ore fitis.
 Imber & æstus habet; nivibusque argentibus horrent,
 Vix micat in tenai lucidus igne focus

Nec

Nec capiunt fruges dulcis, nec dona Liei
 Et segnes cythara, carminibusque iacent.
 O donum infelix aurire e fonte liquores
 Pegasidum, & viridi cingere fronde caput.
 Cur vestras superi carpsere oblivia mentes
 Nostis enim fuerit quam pia turba diis.
 Cumque giganteos scripsit devota furores
 Victaque supremis prælia Numinibus.
 Versibus Euridicem nigro revocavit ab orco
 Orpheus, & movit tartara dura prece.
 Hac arte ellucent flammæ infelicis Elisæ
 Bisque Elenæ raptu pergama fracta vigent
 Et vivent secum (ulla unquam nec diluet ætas)
 Tidides gemini, & tu ferus Hæctor equis;
 Lariadesque vaser verbis, & fortis Uliſſes;
 Innumerique alii, quos vaga fama refert.
 Si iuvat annales ab origine quærere rerum
 Non Dido infelix, nec ferus Eacides.
 Non ita Cæſar erat romanæ gloria gentis,
 Troiani ut cecinit qui tulit arma ducis;
 Nec pius Auguſtus tantum laudatus abiret,
 Et ſua læteis fama iaceret aquis.
 At domus Eſtenſis vatium non indiga laude eſt
 Hiſtoria & tædis cognita Cæſareis.
 Attamen illa memor proavis antiqua ſuperbit;
 Et gaudet muſis o Lodovice tuis

Quas relegens claro exoriens mē Lucifer axe
Elapsæ noctis sæpius immemorem
Invenit; quandoque tuas Olimpia sortes
Desertis flentem perdita littoribus;
Candida sive exoprantem tua fata Medore
Dum insperata capis gaudia coniugii.
Credite non tantos mirabimur orbe poetas
Si manus ingeniis dura negasset opes.
Quantum erit aut viduas, parvos spoliare nepotes
Dum sub venali Iudice causa subest;
Armatasque acies inter discurrere portus
Et subita tutas perdere morte rates;
Nec divum memores, scelerum genus omne suasi
Ferre venenato pocula plena mero.
Quam melius celebrare iocos, tenerisque puellis
Ad sonitum celeres consociare pedes.
Vidi egomet ut tantum referam de millibus unam
Vidi egomet quamdam nomine Fillirides.
Hanc Canna contexta domus, stipulaque palustri
Cogebat parvas & scyphus ante dapes.
Fila colo versata, sui fusique labore
Velabant festa luce nitente latus.
Quæ simul ac inopis contempsit tecta parentis
Seque choro, & turpi dedit adulterio
Argenti massas fulvi congeffit & auri;
Portat ut externis Navita littoribus,

Nascitur & quidquid rubra pretiosius unda,
Divitibusque tulit munera tanta procis.
Ut multos teneat famulos totidemque ministras,
Quæ colat apta sinum, quæ colat apta pedes
Crinibus interea per candida colla solutis
Illa toro residens detinet arte viros.
Tum faciles gestus iucundo lumina risu,
Et facies, oculi sunt in amore duces.
Tecta micant distincta auro, depicta figuris
Spirat acidalio semper odore domus.
Srata iacent vitreo sub fornice rite locata
Atque vides speculis membra nitere suis.
Hinc laqueos Veneris, circumque cupidinis arma
Pariete picta super prælia amoris habes.
Ut Divum Rector Danaen quo fallere possit
Ex auro in pluviam totus abivit amans;
Erravitque altos tauri sub imagine montes,
Europæ exuviis ut frueretur Herus.
Non procul hinc saltus & lirceæ antra videres
Numine pressa quibus procidit Innachides,
Et vultu mutata suo diruminat herbas
Iunoni nullum ut prodeat indicium,
Sive ut olorinas vestivit corpore pennas
Iupiter, in Semelem ut sumpsit arma manu
Fæmina nilmirum si talia captet amando,
Quis non fæmineis decidet insidiis.

Hæc si ignarus habet nequeo, quin mirer & angar
 Prodeat inflato dum mala turba sinu.
 Turba virum recti, contemptrix turba Deorum;
 Quæ studium, & doctos ridet in urbe viros.
 Ergo phæbe vale, musæ valeatis amicæ,
 Nec non pindaricis quæ fluis unda iugis.
 Pellice si vates, mimis spoliantur iniquis,
 Nec restat vacuo ni levis aura sono

AD AMICUM OB RECUPERATAM VALETUDINEM

E L E G I A VIII.

CUM mea mens animo volvebat funus amice;
 Rebar & æternas te subiisse domos.
 Littera pervenit nigro cum stigmamate pressa
 Nuncius incertus, nec mihi certa manus.
 Obstupui primum, digitis cecidere remissis
 Scripta, oculis lacrymæ tunc cecidere meis.
 Dicere plura dolor, convicia plura coegit
 Noster amor stigiis, cælitibusque choris
 Hei mihi spes vitæ tardæ columnæque senectæ
 En collapsa omnis cura fodalitii.
 Hei mihi tartarea traiecit flumina cymba
 Nec potuit dulci flectere voce deas.

Nec

Nec (itulte) interea perlegi carmine sensus,
 Quos dabat argutis cognita Musa iocis.
 Vix te surreptum cognovi e limine mortis
 Adstiti ut alpinis planta vetusta iugis.
 Sic manet immotus viridi sub tegmine pastor
 Non expectato si tonet igne polus;
 Et nigro præceps descendens æthere fulmen
 Impellat pavidum per cava saxa gregem;
 Sed cæli postquam vani cessere tumultus
 Ille redit lætus, dinnumeratque pecus.
 Ergo sint phæbo grates, tuque incipe cantus.
 Fæbe decus cæli, Pieridumque choris
 Splendida cui centum surgunt altaria templis,
 Et totidem miris sculpta theatra locis.
 Primus inexpertos docuisti pellere morbos
 Nec puduit medica pharmaca ferre manu.
 Primus & ante fores cecinisti carmen amicæ
 Pectine dum tangis fila canora liræ;
 Purpureisque prior cinxisti limina fertis
 Limina furtivo iam referanda pede.
 Per te subverso celebrantur pergama bello
 Per te victori Laurea ferta duci.
 Parce Pater mihi parce tuos si forte dolores
 Nunc renovo ingratham Daphnida dum sequeris.
 Siste puella pedes, retinet qui monte camænas
 Qui cælo stellas, diffugat & tenebras

Ipse petit thalamos: Tellus huic delphica servit
 Hic iactat summum pro genitore Iovem.
 Siste puella pedes, virgo Penneia siste,
 Ocyor at celeri devolat illa Noto.
 Quid faciet misera, & quam nunc fallet amantem
 Arte suum, instat iam post sua terga Deus.
 Ora, genasque Pater, clamat, converte figuram
 Da pater æterna Virginitate frui.
 Dixerat, & duro præcingi cortice pectus
 Sensit, & intortos vincla ligare pedes;
 In ramos abiere manus, frondesque capilli
 Fitq. Arbor cupido Nimpha petita Deo.
 Laurus eris, viridique tua Capitolia fronde
 Vatibus & cinges tempora cana suis.
 Nulli te venti, tempestatesque sonantes
 Vertere nec poterunt tela trifulca Jovis.
 Quem Numen tandem deiecit corde dolorem
 Leucotœ ut gaudet versus in Eurinomem.
 Fæbe potens iaculis, & spicula tendere cornu
 Doctus & horrentes figere monte feras.
 Tu pharetra laudatus abis, tibi rustica pubes
 Instituit festis pythia sacra iocis.
 Iam caris viduata suis cultoribus arva,
 Lugebat nullo vomere cultus ager,
 Innuptæque magis flebant per tecta colonæ
 Quas monstro patres religione dabant

Candida nil femora, aut oculi, pectusque decorum
 Virginibusque nihil clara Alabastra sinus,
 Vertice nec longos iuvit diffundere crines,
 Nec gerere in rubeis mixta ligustra rosis.
 Innumeras extinxit ovans Pithona puellas
 Denique sæbeo vulnere cæsa cadit.
 Sæbe tamen nostro semper laudabere versu
 Per te cum fuerit reddita prima salus

L U S U S P O E T I C I
 M A N E .

EXit ab eoo roseis Aurora capillis,
 Et splendent croceis faxa cacuminibus .
 Illa gemit cani gremio divulsa mariti,
 Pro reditu facit & plurima vota senex.
 Dum levis aura venit solvunt de littore Nautæ
 Et redeunt fortes ad iuga dura boves .
 Villicus hinc vitulos, resonans de more cicutas
 Pastor oves ducit, qua viret omne nemus.
 Iam residens patulo piscator margine ripæ
 Scrutatur pisces falere in amne cibo .
 Exilit e stratis, pedibus properatque citatis,
 Exorta & sequitur luce viator iter
 At quibus est cordi canibus præcingere saltus
 Exsurgunt celeres, & cava lustra petunt .

M E R I D I E S

EVacuant bona vina cadis, umbrasque requirunt
 Agricolaë, medio dum furit axe dies.
 Sydereis qui stratus agris languescit, & ardet
 Deque suis pendent arida ferta comis.
 Hinc rastro durusque bidens, forfexque bicornis,
 Et diffusa sine cernis aratra bove.
 Gramina nulla legunt, mussantq. armenta sub antris,
 Vel prope populei qua fluit unda padi.
 Arva silent, volucres per frondea tecta morantur,
 Perstrepit & rauco sola cicada sono.

V E S P E R

SOL ruit oceano, nec adhuc per membra soporem
 Inducunt positis sydera grata malis.
 Exsurgit campis Mater, natosque recensens
 Accelerat iussos luce cadente pedes.
 Villicus arma gerens humeris ruralia cantat,
 Et capiti Damon grandia ligna refert.
 Pastor oves, sparsas compellit arundine capras
 Et pressum digitis lacque, serumque fluit;
 Suspensisque iugis veniunt sine vomere tauri
 Ac recipit nautas vallis aprica sinu.

NOX

N O X

P Astor oves, sylvasque Micon, & Nauta procellas
 Venatorque feras somniat ipse suas.
 Tum stimulis agitatus amans per sydera surgit
 Et peragat noras anxius excubias.
 Limine sæpe dolet tota requiescere nocte
 Et dolet exortam pervigilare diem.
 Anchora tuta tenet vinctas ad littora puppes
 Et comitata domum fera colona venit.
 Retia piscator facibus scrutatur, & amnis
 Jam vespertinis perstrepat alitibus.

PASSIO DOMINI NOSTRI JESU CHRISTI
 ITER AD CALVARIUM, ET CRUCIFIXIO.

C A R M E N.

A Ligerum cætus sancti gens incola Cæli.
 Tuque mihi in primis mundi quo cuncta moventur,
 Cui mare, cui tellus, cæli cui sydera parent
 Adspira, facilisque veni, nec pectus amico
 Numine, nec pigeat vatem firmare paventem.
 Nam mæsto instituo deducere carmina plectro
 Supplicium & canere infandum, atque opprobria Christi.
 Jam mora nulla datur, ferro sonat acta securis,

Et

Et solimi evellunt nutantia robora campo;
Connectuntque trabes tristis præludia mortis.

Robora salvete, & salve crux aurea mundi.
Adveniet tempus paucis volventibus annis
Cum te posteritas divino æquabit honore
Inventæque aras statuet, delubraque figet.

Hæc dū commemoro iam lux inimica propinquat.
Virgineos nondum detexerat æquore vultus
Vixque Aurora suis surgebat lutea bigis:
Cum dedit infaustæ signum cava buccina lucis.

Stat magnum in conspectu tectum, limina cujus
Marmoreumque solum fulvo conterminat auro:
Paulatim erigitur centum sublime columnis
Diffulgentque super nitidis fastigia conchis.
Huc simul acciti proceres, armisque iuventus
Fervida convenit, contemque expectat, & instat.
Iamque trahebatur manibus post terga revinctis,
Eterni soboles patris stipantibus armis.

Tu Pater omnipotens labentia corda dolore.
Adflatu pervade tuo ut valeam contexere chartis
Armaque, quadrupedesque virū, currusque sequentes.

Antevolant primum belli, qui signa cruenti
Ære canunt, circum crepitantia deinde sequuntur
Cornua & invisæ patribus fera timpana pugnæ.
Bertilon arabicam præterdens corpore vestem
Incedit primus, sequitur quem Lucidus Argon,

Argon quem fudit genetrix Iordanis ad undas.
 Ardet apex longe gemmis, nitidisque smaragdīs,
 Et rutilos umbo diffundit splendidus ignes
 Sole repercusso, celeresque interfecat auras.

Pone subit Draco, qui venientes nocte profunda
 Frænât equos, altamque gerit, scutumque triforme.

Nuper Iapigia solimas advenit in oras
 Quem decus antiquum, magnique & gloria regni
 Extollunt, hominum, contemptoremque Deorum.

Agmen agit peditum depromens tela faretris
 Lucida, suspendensque humeris ardentibus arcum.

Dives opum Arabia & flagrantum dives odorum
 Mittit equos totidem numero, ac ætate sequentes

Hos tenet extremos agmenque coercet in unum
 Adrastus meritis, senio confectus, & annis.

Qui tamen ardentes præferet corpore vires,
 Gaudet & hirsuta galea tegere ille capillos

Quam non perdocta cælaverat arte magister:

Illi sed tantum supra caput astitit anguis

Squammeus, horrendus, late qui guttura pandit,

Iurares vivum, desit ni sibilat ore.

Sic instructus equis, peditumque exercitus ibat.

Mania iam fessus, diramque reliquerat urbem

Tendebatque viam Christus loca diruta saxis.

Hunc circum flentes pueri, innuptæque puellæ

Instabant, matresque piæ; queis talia fatur.

Parcite: non lacrymis tempus, non fletibus usus
 Debita quæ vobis pondent mala plurima flete .
 Vix hæc cum sudore tremens, & vulnere tardus
 Procubuit, gemuitque simul conterrita tellus.
 Vidi ego dum cecidit quæstus effundere montes
 Umbrosasque alpes lacrymis discurrere obortis.
 Dura sed e contra steterunt corda inscia flecti
 Et corpus pressere armis (miserabile visu).
 Interea Clamore virum, sonituque tubarum
 Percita convenit nati mæltissima Mater.
 Hanc tristis comitatur amor, charitesque, pudorque
 Et decor, & nigro quamvis velatus amictu.
 Et veniens laniata sinus, discissa capillos
 Tunsæ genas, oculos lacrymis suffusa nitentes
 Ingentem tumido præfert ore dolorem.
 Iesus ut aspexit pallentia lumina morte
 Adstitit; atque immota oculis vultuque pependit
 Suspirans tandem verbis effundit habenas.

O Nate Infelix, video te sicine Nate.
 Quid sceleris Genetrix potuit committere tantum,
 Ut tectum, atque mei tibi cura recederet omnis
 Moliri potuisse rear num talia corde?
 Aut potius solimos edoctos fallere gentes.
 Sic vos officio immemores configere ligno,
 Qui vobis tutum patefecit in æquore cursum
 Audetis, divinque Patrem demergere letho.

Talia

Talia dicta dabat, voces sed faucibus ingens
 Eripuit dolor & lacrymis frustrata refedit.
 Illam percussæ Matres, timidæque puellæ
 Exanimem accipiunt, atque in sua testâ reportant

Sed mihi labuntur toto de pectore vires
 Et gelidus per membra fluit formidine sanguis.
 Non procul hinc video tristem consurgere collem
 Dignam ubi solvebant capti per crimina mortem.
 Collis erar ramis niger, atque horrentibus ornis
 Ferreus, immanis sanie, taboque fluente:
 Truncis unde suis passim disiecta videres
 Ora, manusque virum, & sparsis capita horrida dumis.
 Vix loca conspexere omnes ad sydera lætas
 Protinus extulerunt voces, plausumque dedere.
 Non secus æquoreis iactati fluctibus altis
 Si curvo tutum teneat dente Anchora portum
 Insurgunt Nautæ, & clamoribus æthera complent.
 Æger at ille via diffuso & sanguine fessus
 Collem ascendebat. Mortis consistere tempus
 Agnovit, traxitque Heros suspiria corde.

Cum volat ecce Parens cursu festina volucris
 Et natum Natum revocans ter voce sonanti
 Advenit collem; illam non prohibere furentem
 Arma, aciesque virum. nec fortia pectora possunt.
 Ut prope conspexit duram consurgere pinum,
 Ut sensit funus nato crudele parari

Adstitit, & tristi conterrita palluit ore,
 Diffusique suo riguere in vertice crines.
 Mox tales incensa animo dedit ore querelas.
 Quæ vestras agitat tantum dementia mentes
 Infandumque scelus suadet detrudere ad umbras
 Unigenam prolem superum, summique parentis
 Reddere & immerito spoliatum lumine corpus.
 Fulmina nigrantesque poli! non plura reliquit
 Dicentem Briacus, cui magna est copia fandi.
 Quid superum demens vires, & inania iactas
 Murmura? quidve Jovis flammæ! terit otia cœlo.
 Nunc nunc demissam Genetrix magnique parentis
 Progeniem aspicias, magnos nunc ipsa triumphos
 Ante fores templi, narrabis in urbe puellis;
 Tunc fas & Natum, tunc tollite ad astra Parentem.
 At vos Augusti proceres gens clara tropheis
 Figite roboribus; cœlesti hæc munera nato
 Mittimus hunc meritum tali decoramus honore
 Præter & Augustum, divum non parcimus ulli.
 His dictis Virgo cecidit, magis æstuat ardens
 Corde dolor, pressusque magis furit impetus intus.
 Talia dum loquitur trunco iam corpus adactum
 Pulsatis magna extendunt vi brachia clavis.
 Ingeminant campi, vallesque fragore propinquæ,
 Et sylvæ resonant imæ, collesque supini.
 Interea surgens fœdato Mater amictu

Corpora vix Nati pallentia morte futura
Aspexit, gelidusque cruor per membra cucurrit.
Hei mihi quo duxit vivendi temporis ætas
Ut miserum aspicerem confossum robore natum
Quem genui, lucique dedi, quem pectore fovi.
Quis furor infelix vitalibus extulit auris,
Aut quæ tanta fuit mortali insania mente,
Ut te (Matris amor) tardæ mea cura senectæ
Infensum raperet, niveis ceu matribus agnum.
Non aliter primam poteras componere curam.
Quæ metui ventura, eheu nunc præsentia cerno!
Sic me delegit cælo pater omnibus unam
Quam sol, lustraretque suo quam Lampade luna.
Me felicem si vitam per te ipsa dedissem.
Nunc te ast vana loquor! miseræ quid restat agendum
Vivis adhuc Genetrix extincto in funere nato!
Amplius aud vivam? vos vos me figite ligno!
Isacides, natiq; mei sociate sepulchro.
Aut melius vivam, & tanto superesse dolori
Glorier, atque tuo superesse in funere Mater
Indoleamque tibi trunco subnixa vetusto;
Nec lacrymis mandata Patris nec iussâ refellam.
Tunc Jesus caput, ac veluti sopor altus haberet
Admovit, circumque tulit sua lumina, & inquit.
Iam satis o Genetrix mortales ausimus auras:
Iam satis unanimes felices duximus annos

Res felix si qua ulla viget mortalibus ægris .
 Ne mea quæ cernis tantum te funera tangant
 Sic hominum, divumque Pater sic imperat axe.
 Forte sodalis erat casus spectator acerbi,
 Quem Deus aditantem ut ligno conspexit ab alto.
 Talibus aggreditur dictis. Constantior omni
 Ioannes noitros miserans casusque, doloresque.
 Adprecor hoc unum, miseram ne desere Matrem
 Mater erit tua. tu caram solare parentem.
 His dictis gemuere suis custodibus arces;
 Atque novo Mulier nato comitata recessit
 Ambas protendens palmas ad sidera cæli
 Ut tantos tandem curarum temperet æstus.

Supplicia interea gemini qui digna luebant
 Certabant variis se inter contraria dictis.
 Alter erat stimulis, furiisque agitatus averni.
 En qui ausit populos, terrasque, urbesque minari,
 Contempnitque iras, Iudææque propaginis arma?
 En qui iactavit terni post lumina solis,
 Et cum nox totidem tacitis nigresceret umbris
 Accepturum iterum mortalis munia vitæ.
 Erige si potis es pedibus, pete sydera liber.
 Alter cui melior residet sententia cordi.
 Cur demens dictis infontem illudere pergis.
 Hunc cælo nostros miserans Deus ipse labores
 Addidit, ut crimen moriens commune piaret.

Cui

Cui Deus hæc. Capiet læti te Regia cæli.
 Vix ea cum tristi fugiit color omnis ab ore,
 Cæpit & exanimis toto pallefcere vultu,
 Conversusque oculos ad celsa cacumina Montis
 Oravit limphis, tanto ut discrimine adessent.
 Solamen Misereum solimi tamen inde negarunt,
 Sed properare student medicato pocula felle.
 Iam caput inclinans summo vix attigit ore;
 Lumina dein cælo tollens sic ore profatur.
 Quæ postrema fero læto Pater annue vultu.
 Corpore si vires, nunquam mens ipsa deerit;
 Hoc tamen exoro si quid mea funera possunt
 Tolle iras Genitor, longæque repelle furores.

Jam medium, atque ultra phebæ conscenderat orbem
 Cum cælum cinxere atra caligine nimbi.
 Æquore iam gravidæ prorumpere ad æthera nubes
 Incipiunt, totamque umbris contexere terram.
 Fulminibus micuere poli, cælum omne remugit,
 Et tellus tremefacta sinus, latebrasque resolvit.

Jam nutare vides tanto sub turbine Turres
 Et ruitura solo curvis monumenta columnis.
 Scinditur in partes templi Cortina supremi.
 Tunc tristes umbræ pallentes ire per auras
 Sunt visæ, & fligio deformia monstra Barathro.
 Obstupuere omnes tardus metus occupat artus.
 Tum sese incusantes, & peccasse fatentes

Hinc miseræ matres pueri, iuvenesque, senesque
Ordine demissi cuncti sacra templa petebant
Necquiquam, arasque super pia Turra cremabant.
Mætus at Hesperio Titan properabat olympo.
Cum Deus affatur. Genitor me ficcine linquis
Siccine me linquis Genitor? nec plura locutus.
Ah quoties animi sensus expromere nutu
Conatur, quoties oculis est ipse locutus.
Tandem prorumpens media inter talia dictis
On ipotens tremulum ligno caput extulit alto.
Omnia quæ tulimus quæque & postrema libenter
Accipe summe Pater, si pauca tuli adde ferenda;
Non mihi mens, animusque deest sin corpore vires.
Cum subito nigris revolans mors horrida pennis
Aditit, & sancto dissolvit corpore vitam.

LIBER SECUNDUS.

IN DIE NATALITIO.

ELEGIA I.

Non ego Natalis dum splendet Lucifer axe
 Exuram patriis tura sabæa focis;
 Votaque concipiam sacros aditura penates,
 Nec de more aris florea ferta dabo.
 Non ego dum meus exoritur Natalis in orbe
 Præcingam lætis tempora bina rosis;
 Aurea nec vestis solemnes induet aris,
 Nec procul assirio stiller odore coma;
 Dona que lætitiæ numeroſo carmina plectro,
 Nec promant ficulis vina relata iugis

D 3

Ter-

Tertia lux sine honore fluat sine nomine Martis
 Quæ mihi nascenti præbuit ante diem.
 Fulmina dent signum, tenebrosus, & ingruat error,
 Morsque cavernosis exeat atra locis.
 Illa dies pereat, quæ me demisit in auras
 Mater; & oh nunquam panderet illa fores.
 O felix si extrema mihi lux prima fuisset,
 Natalemque meum clauderet urna diem.
 Nunc mala me miserū retinent quæ cuncta verebar,
 Et fitis & lacrimæ cunque dolore fames.
 Nec tantum horresco lucem, quam crimina vitæ
 Quæ maiora mihi dant metuenda styge.

DE VITA, ET MORTE N.N.

ELEGIA II.

Blozze licet iaceas stigiis leve nomen in umbris,
 Fama nec obscuris ulla nitescat avis;
 Attamen ipse canam. Casus referamus amici
 Digna quidem nostri carminis Historia.
 Hic ubi Atestinis surgit Ferraria muris,
 Qua pater undisono defluit amne Padus.
 Blozzus erat genitore rudi cum paupere matre,
 Queis fons divitias, sylva, nemusque dabat.

Lectus erat frondes, & poma cydonia fructus
Totus in aëde ignis fissile robur erat.
Antra domus, victusque omnis cum lacte polenta,
Amphora & argillæ sufficiebat aquas.
Hic tamen ingenti laudis percussus amore
(Nam sua ruricolæ gloria, fama movet)
Tecta, laresque sacros potuit, vultusque parentum
Linquere, & ignotas quarere in orbe vias;
Quem lacrimæ miseræ, quem non pia verba precantū,
Flectere & extremæ non valere preces.
Hinc aberat: iam fausti implebant carbasa venti
Cum sterit Hibernis nox inopina vadis.
Contegitur subito densa caligine cælum,
Raucaque cum querulo murmurat unda sono.
Jamque euris strident, strident aquilone rudentes
Nec spes ulla fugæ, nulla salutis erat.
In scopulos furit unda trahens per saxa carinam,
Quæ præceps medio mergitur oceano.
Jamque salo superante advenit littora Blozzus
Vicina pallens morte supinus erat:
Cum repetens notas Liparis piscator arenas
Multa super misero tristia verba dedit;
Natorumque memor, ponti quos perdidit unda
Ad patrios iuvenem detulit ipse lares.
Mira fero. vix pronum evoluit Navita Blozzum
Evomit æquoreos naufragus ore lacus.

Tunc pavidus novitate loci perquirere lucem
 Incipit, & voces fingere lingua nequit.
 Hinc circum cistas, suspensis linthea nassis
 Pendula per remos retia rara videt;
 Et mirum pietate senem prope strata sedentem
 Qui lacrimans superis plurima vota facit.
 Quantum erat aut captare feras, vel arundine pisces,
 Contentus patrio vertere rura bove:
 Antraque sylvarum, nigroque mapalia fumo
 Excolere, & vili sternere membra toro.
 Illic verus amor vivit, probitasque, pudorque,
 Qui procul urbanis exulat ille viis.
 Nam gratis residet mensis conviva paratis
 Dum ludit parvo Nautica turba foco.
 Felix si remo, et cymba contentus abiret
 Temneret armatos mensque animosa viros.
 Nec cuperet rubeis qua sol caput exerit undis
 Quave fatigatis frena remittit equis;
 Et mare Iasonis, Medæ & findere regna
 Ut ferat Hesoniden lucida terga donum:
 Extremosque viros peregrina puppe Britannos
 Quærere, & arabico vel dare lina mari;
 Aut quo Mentivagus penetravit Nauta Columbus
 Ausus in ignoto carbasa ferre sinu;
 Herculeosque videre sinus quos sprevit Uliſſes
 Non lestrigoniis captus ab insidiis.

Iam belli victor patrias properabat ad oras,
Matris ut aspectu perfrueretur ovans.
Cum subito pallent obsessi febribus artus,
Ardenti & languet dum gemit ora fiti.
O fatum crudele! mali ipso in limine, luce
Illa qua prima cessit, & occubuit.
Proh superum! cæli non nescia sydera testor
Tuque Echo lacrimis conscia perpetuis.
Non sic Germanæ extinctum Fætonta vocarunt
Nec tantum ad manes Orpheus Euridicem
Quam gnati Genetrix audito funere fesse
Dicitur assiduis tota fluens lacrimis.
Heu gnate infelix genetrix clamabat ad undas?
Heu Gnate infelix debita ad inferias
Quis tibi persolvat, quis verba suprema loquetur
Nullus enim gemitu mæsta sepulchra riger.
Nullus enim manes patulo ciet ore sepultos;
Componetque ambas nec tibi rite manus.
Naufragus infelix media versaris in unda,
Inter & infelix cærule monstra natas.
Dii Maris aud possum tanto superesse dolori
Et Matrem mediis fluctibus æquior habe!
Me padus æquoreas facilis deduce: ad undas
Ut simul unanimes contumulemur aquis:
Siccine te videam! mihi sic connubia dices!
Heu quæ, sed rapidi verba tulere noti.

Quæ

Quæ non adventu servavi pectore verba,
Servat amanti ut Virgo pudica suo.
Quem cernens retinere die, retinere tenebris;
Nescit et optato pascier alloquio.
Pœna minus mihi dura foret, mihi funus acerbum
Pugnantes inter te occubuisse manus.
Tela mihi et dira armatæ cum cuspide dextræ
Agmina tunc iusti causa timoris erant.
Has genetrix, aliasque suo dabat ore querelas
Iritis tundens pectus, et ora modis.
Nos tamen interea tumulum ponemus & umbram
Solamen miseræ dum sua fata sinunt;
Et lacrimis potius, ferro quam sculpta legentur
Hæc conscripta tuis carmina funeribus.
Hic Blozzus iacet elapsus per tela, per undas,
Qui repetens patriæ limina dispersit.
Vive memor nostri, umbræ si mortalia curant,
Si te nulla mei tangere cura potest;
Huc gressus converte tuos, nec despice nostra.
Quæ tibi de vita carmina condidimus.
Sic tibi Nereides, faustum sit Numen aquarum
Nec stigos erret mors inhonora lacus.

INVITATIO SODALIS AD AURIS DELICIAS

ELEGIA III.

TU vacua solus Gibertus in urbe moraris,
 Rura virum quamvis turba verenda colat.
 Mæstities unde infelix quæ lumina tantum
 Sollicitans tristes exprimit in lacrimas.
 Rura senes, iuvenesque petunt, atque urbe relicta
 Læta puellaris cessit in arva decor.
 Ipsa petunt pueri, duri quos cura magistri
 Palladis invitos limine detinuit.
 Jamque forum, litesque silent, patrumque senatus,
 Turpis & in foribus occupat æra situs;
 Nec campana sonans sub prima crepuscula lucis
 Mollia cum thalamis linquere strata monet.
 Quare age sepositas paulisper defere curas,
 Denique te tantis eripe amice malis.
 Non auri ingluvies, non hic malefana cupido,
 Sed cum pace pudor, rusticitasque nitet:
 Et metus, & livor, linguæ convicia defunt,
 Nullaque cum tectis rixa cruenta sonat.
 Hic ficcis cernes contexta mapalia cannis
 Hic mihi furca rudem sustinet arte domum
 Nullus honor, luxus, non ambitiosa supellex,
 Sed positus foliis hic sine forde thorus.

Nam

Nam fons profiliens præbet sitientibus undas,
 Agricolisque suis præbet agellus opes.
 De grege iam bene pastus ovis componit agrestes.
 Lac niveum mensas, & bona cuncta merum.
 Felices nimium, fortunatique coloni
 Lætor ego vestros incola adire lares.
 Pascere monte pecus, sive e præsepibus altis
 Primus araturos ducere ad arva boves;
 Et stivæ rector fortes compellere tauros
 Signantes certis iugera limitibus:
 Vespere & agrestes celebrare ad pocula lusus
 Dum sonat argutos tibia pulsa modos;
 Vel Cereri festiva canens festiva Dianæ
 Ponere sacratis munera parva Deis.
 Sint pingues Hædi, teneri sint matribus agni,
 Plurima sint foribus ferta gerenda suis.
 Carmen ego, & dulces doceam componere versus
 Inter quos durum cantet arator opus
 Atque iterum discant resonare Amarillida sylvæ
 Quæ procul externis hospita degit agris.
 Vel potius pastor fætus curare, pecusque,
 Atque album intonsæ carpere vellus ovi;
 Et quandoque sedens circum muictralia lactis
 Vescendos dominis fingere caseoles.
 Illis enim docuit mammas constringere capræ,
 Expressere & certis lacque serumque modis;

Mane

Mane novo pingui miscere coagula lacti,
 Subdere dein posito cana colostrâ foco;
 Quin vigilare dedit donec confurgat ahæno
 Caseus a celeri structus in orbe manu.
 Mi sat erit festo patula recubare sub umbra,
 Dum mihi scuros præbeat herba toros:
 Arcus unde queam placida laxare quiete,
 Aura levis donec flumine crispet aquas;
 Et pinus, quercusque movens superimpedentes
 Dulce iterent volucres sole micante modos.
 Quærat opes alius magnos sibi quærat honores
 Auriferus quidquid perfluo Nauta mari,
 Pancheoque solo, persis seu portat ab oris
 Quæque Ermus mittit, quæque remotus Arabs.
 Non ego cur tantas Federicus in arma cohortes
 Iungeret, aut tantos sterneret ille viros
 Scire petam; seu quid fuscis meditentur ad indos
 Nota triumphatis Gallica regna plagis
 Stet procul hinc quicumque potest discedere ab urbe
 Comparet innumeras ut sibi divitias:
 Cui nec cara domus, patrii nec cura colendi
 Est agri, aut sancti gaudia coniugii;
 Cui fera bella placent, audaci & funera ferro
 Atque sequi armatos sub sua signa duces.
 Ast ego, cui dulces spirat Dea Cypria flammâs
 Arva colam, a domina nec procul unguis erit.

Arva mihi satis, & dulci cum coniuge rura
 Hæc vitæ durent tempus in omne meum:
 Namque animos iunxit tali concordia vinclo
 Ut sine te vitæ sint bona nulla meæ.
 Divitiis fluat ille novis qui spernere campos,
 Et sine iucundus vivere amore potest.
 Te quem summa tenet rerum, neu gaudia differ,
 Fac cito curarum quidquid in urbe sinas.
 Eridani ad patrios liceat migrare recessus
 Lætus amicorum te manet unde chorus.
 Cuius in adventum flammis domus undique splendet,
 Currit & effusis obvia turba comis;
 Componitque thorum foliis plumaque loquaci,
 Candida & in summo te locat Egla solo;
 Venatasque feras, volucres quos esca fefellit
 Atque parat nitidis dulcia mella favis.
 Parva culina dabit distentam ex ære polentam
 Undique quam circum salsa suilla teget;
 Et turdos, merulosque, nec inde moraberis Hædos;
 Excoquet & butyro nostra patella iecur:
 Et citrus mensis, & erit sua cærulea limon,
 Temperet illa dapes, augeat ista sales.
 Denique poma forent, & erit selecta canistris
 Uva rubens, & erunt multa recocta focis.
 Haud dubita famulus semper geret ipse falernum
 Acræ seu placeant, dulcia sive iuvent.

Quæ mihi donavit parvo bene vulta sub horto
 Vineæ, quæ servat testa paterna tibi.
 Atque super mensas vultus spectabis amicos
 Verus ubi puro lumine splendet amor.
 Fertilibus ne quære dapes, neu quære sapes
 Angliæ quos mittit, quosque Britannus amat.
 Si mavis poteris convivia ducere luco,
 Ramis unde procul roscida poma micant:
 Vel si piscandi delectat cura, vel altos
 Claudere si saltus obsidione voles
 Retia prompta tibi; cupido nec fida deerit
 Turba canum, vel te per mare cymba vehet.
 Si placet herbofo solus spariaberis Horto
 Non rubor hic nudo luce sedere solo.
 Herba dabit talamum; & iucunda sedilia pratum
 Hospitiumque suis arbor amica comis.
 Hinc venit ut fluvii urnas intingat ahænas
 Candida Egætidæ, seu nigra fillirides.
 Altera inornato quamvis procedat amictu,
 Altera nec culto prodeat apta sinu;
 Quam sint formosæ exiguo de colle videbis
 Mollia cum patrio flumine lina lavant.
 Deliciis igitur ruris vadimonia linque
 Turba virum longas ridet in urbe moras.
 Causa patet cunctis, nec enim sunt condita amoris
 Undique tela gravis, queis miser obrueris;

Nec,

Nec mala suspicio infidam nam velle puellam,
 Credis & alterius posse gravare latus.
 Ergo veni. casto si te delexit amore .
 Lydia crede tuum casta sequetur iter.

LAUDES VITÆ PAUPERIS, ET DEPRECATIO
 AD SUPEROS.

E L E G I A IV.

Formosi colles, pindi viridissima Tempe,
 Antraque pieriis cognita Virginibus:
 Lauricomæ frondes, crines dum fata manebant;
 Et vos pegaseo flumina nata pede.
 Quid mecum vultis? magnos perquirite vates,
 Oraque gorgoneis ora rigate modis.
 Adsit tantum Ninphæ in mea vota vocatæ
 Et Pan arcadicis Numina sancta iugis.
 Sibila det digitis dum quæro foramen avenæ
 Quæ mihi disparibus crescit arundinibus.
 Non ego ab Hæmonio quercus descendere monte
 Persephone rapere aut coniugis ora peto:
 Semper ut indoleam solis novus Orpheus oris
 Dum videt inferni munera vana Dei.
 Euridicen lugenda iterum, nec coniuge caro
 Amplius ab fractam conspicienda fidem.

Non

Non ego Turcarum, subversaue pergama Ruffis
Velivolafque novas per freta nigra rates ;
Non fera bella canam, non me pergrande poete
Nomen, nec famæ cultus inanis habet.
Nec minus ambitio, nec marmore tecta morantur,
Armaque fculpta fuis invidiofa notis.
Lætus enim pecori vivo, contentus & agro
Flaviferaque Dea, Lanigeroque grege.
Hic modo paftorum ftudeo refonare cicitas.
Dum revoco faturas vefpere paftor oves.
Et iuvat interdum campi fubvertere glebas
Pomaque villofo five referre finu :
Et modo flaventes componere in ordine fpicas
Et modo de prælis promere muftra fuis.
Pulvere fordenti rigeant mihi vertice crines
Bracchia cum vultu fole perufta geram.
Hæc mihi fit vita, incultos mea vita per agros
Sic fuit, & prifcis vivere cura viris.
Villicus, & paftor, faveat mihi dexter Apollo
Amphrifi duxti tu quoque paftor oves.
Dumodo fit laribus tenuis mihi culta fupellex
Sit fine lite torus, fit fine forde toga.
Pauper ego: parvo niteat mea menfa falino
Serpillique meas condiat herba dapes
Firma valetudo, firmæ nec corpore vires
Nec vacuo defint otia grata metu.

Sat mihi pura domus, ferventes arceat ætus,
 Imbribus & madidis, me tegat illa nive.
 Ante focum si frigus erit, si messis in umbra
 Evertam patrio pocula plena mero.
 Sic iuvat hibernas, æstivas fallere noctes
 Sic iuvat & multo proluere ora Deo.
 Hinc agitare velim Nymphis inglorius ævum,
 Silenique senis concelebrare dapes,
 Et lusus satirorum, Naiadumque choreas
 Panaque sectantem per nemora alta Deas.
 Me piget & causas quondam tractasse Clientum
 Justinii varios vel didicisse modos:
 Nam labor, & tantum superest mihi turpis egestas
 Non sum mentita doctus in arte fori
 Perque Jovem durum indoctum genus hocce laborū
 Natum in perniciem per mala cuncta genus
 Quid loquor in patrem non hæc convicia scribo
 Nam Sophiæ, & Themidi carus utrique fuit
 Jovit & arcanas naturæ quærere causas
 Et monumenta ævi dogmata sive virum.
 Carmina quin lusit dulci condigna Petrarchæ,
 Cinxit & intonsis laurea ferta comis.
 Justa precor superi, si non sum rite precatus
 Me premat, & subito claudat hiatus humi.
 Indulgete Virum, nostras qui Numine musas
 firmet & hinc domui consulat ille meæ.

Tunc

Tunc ego magnanimi sanctum trans æquora nomen
 Atque Apennini trans iuga summa feram.
 Et procul a tumulo protendet aranea casses,
 Nec celeri nectet stamina longa pede.
 Heroas quondam gracilis cantavit avena,
 Et dignata suo consule sylva fuit.
 Qui lætas segetes, sæcundaque iugera Baccho
 Primaque & incultis mela reperta favis
 Mox tulit Eneam profugum, Lavinaque regna,
 Funereasque tuas o Himenæe faces.

DE VITA POETÆ,
 DE PUERITIA EJUSDEM.

ELEGIA V.

Non molles Veneris celebrat mea Musa choreas
 Illa nec inferni regna timenda Dei;
 Nec minus arma virum, fervet quibus itala tellus,
 Non sunt hæc modicis viribus apta meis.
 Musa puellorum lusus, & gaudia cantat,
 Arguat & nostros dura senecta iocos.
 Has ego fabellas (nemini) narrare solebat,
 Dum refovet Nutrix membra tenella sinu.
 Sæpe etenim sopita manu dum pensa fluebant,
 Et tremit incerta sera lucerna face.

Narrabat vetulas, Orcos & adesse trifauces
 Longa quibus mento sordida barba riger;
 Crura sonant ferro, complent stridoribus ædes,
 Et ciet immanes quilibet ore lupos,
 Ut cunis rapiant pueros, ut guttura pandant,
 Et tenera Hostili corpora dente vorent.
 Garrula turba senes nigro damnanda sub orco
 O fatui semper garrulitate senes?
 Nam teneras fallunt turpi fantasmate mentes
 Excutiturque novo machina tota metu.
 Vidi ego per mediam simulacra abeuntia noctem,
 Et fuit aspectu mens timefacta suo.
 Quare ego Nutricis metuens sub veste latebam
 Abstergens lacrimas anxius ipse meas;
 Patris, & amplexus, quærebam Matris & ora,
 Tendebamque ambas cum pietate manus;
 Et pingues Hædos distenti viscera porci
 Ponebam patrios credulus ante focos.
 Tum mihi vel binas surreptas arce columbas,
 Perlita & Hibleis crustula multa favis;
 Vel cerasos, croceis mixtum & melimela placentis
 Dicebant nigra monstra referre manu;
 Cum novus annus adest, Jani venere Kalendæ
 Cum fremit iratis sylvæ, nemusque notis.
 Flos tener in calathis lenibat sæpe timorem
 Atque damasceni dulcia pruna soli

Seu nido sublata suo Filomela vel ales,
Cui nectunt teneros linea vincla pedes.
Cum pueris mihi lusus erat, mixtusque puellis
Gaudebam positas concelebrare dapes;
Aut tenera tractare manu, seu voce catellos
Invectusque altis currere sive rotis.
Omnibus unus eram, ridebat gratia vultu.
Vestis & a docta picta fluebat acu.
Verricem comptuseram, crines plumisque tremebant
Assiriis gratus quos rigat humor aquis.
Irrita tunc vasto Nutrix dedit omina ponto
Me domus, & patriæ me decus esse meæ.
Nam mitra fulvos velabam sæpe capillos,
Urebamque sacris grana sabea focis.
Nunc bellator eram, longa nunc veste Sacerdos
Et Chlamis, & ferrum fronde racemus erat.
Felix quæ ventura mihi si vera fuissent,
Votaque nec surdi perderet unda maris.
Non modo flens vigilis traxissem tempora noctis,
Nec mihi iam tristis surgeret axe dies;
Plura nec orrerem quæ cingunt undique bella
Nec posita in nostra signa eruenta domo.
Non ego sum tanti valeam concurrere iu hostes
Non ea parta mihi funere præda placet.
Hæc quærant alii, nostræ solatia vitæ
Maxima semper erunt carmina Pierides.

DE EJUSDEM ADOLESCENTIA.

E L E G I A VI.

Nunc decet exornare novis Heliconæ Corollis
 Nunc decet insolitas fumere fontis aquas.
 Scilicet & sævo circum fremat undique bello,
 Et gemat externis ausona terra viris.
 Ausonia infelix Terræ Regina, marisque,
 Provida cui tantum fata dedere decus:
 Tu nunc mæsta sedes longis discissa capillis,
 Et resonat misero dura catena pede.
 Parvus eram, & nondum prima lanugine malæ
 Florebant, nondum nec mihi vere genæ.
 Illa ego tum petii puerorum ætate lycæum
 Alto ubi confurgit Præsbiter in folio.
 Quam ferus aspectus, torvi quam lumina vultus
 Qui timor in nostro pectore semper erat;
 Dum pressam tremulo signabam pollice chartam
 Submisso referens verba notata sono.
 Heu quoties mihi dextra scidit malefana capillos
 Ivit & extrema fusus ab aure cruor.
 Conveni tandem studiis qua operata Minervæ
 Exercet latios læta iuventa modos;
 Et Ciceronis opus, referat penetrabile Maronis
 Factaque in extremo carmina mæsta solo.

Hic

Hic didici casus primum infelicis Elisæ,
Et flevi structas tristi in amore pyras.
Sortem sæpe tuam Naso miseratus acerbam
Aspera in Augustum verba, minasque dedi.
Felicis animæ, fortunatique puelli
Quos non blanditiis fœmina compta capit.
Non vobis studium ignotas perquirere terras;
Non qua nulla novum circumat Urbs polum.
Non Merces vobis, non parva pecunia Messe
Non spes, non lucrum, non vitiatum ager.
Vos nemora, & dulci labentia flumina cursu.
Cultaque felici rura labore manent.
Unde iuvat saltu, forti certare palestra,
Et capite inverso vertere ad astra pedes.
Nunc sublimis equo celeri contendere cursu,
Et dare diffusis fræna remissa iubis,
Aut lepores dumis implexa per arva vagantes
Luce sequi aut sævas figere nocte feras.
Quin placuit nigros canibus præcingere saltus,
Quos teneros patiens cura docere fuit.
Hæc quondam placuere, aliæ nunc pectora curæ
Excercent, alios cogor adire iocos.
Urit amor sævitque imis mea plaga medullis,
Nunc epulæ, mæsto nec sopor ullus adest.
Jam tristes anni, mihi tempora dura parantur
Jam Venus est nostræ causa futura necis.

Illa fuit cuius decus oris, gratia cuius
 Fixa erit, solido sculptus ut ære Deus:
 Quæ nostri postquam cordis Regina resedit
 Et studii, & patriæ dulcis amor periit;
 Atque iuventutis perierunt gaudia primæ
 Quæ Musæ & Fæbi dulcis alebat honor.
 Tum maria & populos lustravi mæstus, & urbes
 Mutuus ut longe tantus abesset amor.
 Crevit amor mecum, mecum crevere calores
 Vivet ad extremos ignis & usque rogos.

DE EJUSDEM JUVENTUTE

ELEGIA VII.

Salve pars melior vitæ formosa iuventus
 Felici unde fluunt omina facta pede.
 Salve læta viris ætas, iucunda puellis
 O vitæ cunctis anteferenda bonis.
 Quid tecum certare potest! non luce piropus
 Nec quidquid rubro nascitur in pelago.
 Nam quid divitiæ, medicataque lana veneno
 Et posita attalicas stragula picta locis:
 Alcionique nemus, vel consitus hortus in æde
 Quid maris, & terræ regna superba iuvant.

Si non pulchra genis, si non nitet ore iuventus
Optatisque negant Numina posse frui.

Atque ego cui nondum veris mea tempora florent
Pauper ero: ante omnes dives amore senes.

Evventura mari cognoscit Navita ventis
Arctofilax Hiemes, nuntiat auster aquas.

Herba nocens messes, exiles pampinus uvas
Arguit, & tenuem gramina adusta gregem.

Mars furit, & fervet iuvenili in corpore sanguis
Ullus & in nostro nec sedet ore pavor.

Mars agitat mentem; subeundaque prælia monstrat
Sterne & adversos forte favente viros.

Hic ostendit ovans victis capitolia gallis
Et spolia, & tumulos magna trophea tibi.

Ast ego non linquam caros periurus amores
Nec mihi sunt tanti gloria, regna, duces.

Quis furor armato concurrere cominus ense:
Non ne satis rapido mors venit atra pede?

Quis furor est sævos deffendere funere...
Uxorem & natos perdere velle suos.

Dic mihi cum stragis cumulaveris asper acervos
Cum dederis diræ corpora multa neci,

Quæ referes tandem tantarum præmia rerum!
Nempe peregrino cæsus obibis agro:

Neve erit inferias lacrimis qui curet abortis,
Neve sacra exanimis contumuleris humo.

Quin

Quin victus, victorque pede immemor usque salutis
 Te premet infano sanguinolentus equo.
 Quam laribus melius longam consumere vitam
 Quam Veneris melius dulcia signa sequi.
 Conscendit Miles Vallum circumdatus armis
 Pugnat & instantes provocat arte manus.
 Humentesque Hiades patitur, nivibusque procellas
 Atque pererratis currit in urbe viis;
 Et vigil insomnes luces perducit, & umbras
 Dum circum longis volvitur excubiis.
 Nos quoque ferre imbres, iratæ frigora noctis
 Nos servare procis limina cara decet.
 Nec somnos largitur amor sub nocte silenti
 Sed iubet ad furdas pervigilare fores.
 Sancta Venus tua si colui sacra Numina semper
 Indixique aris munera pura tuis:
 Fac patria ut reliquos conducens dulciter annos
 Quod superest lætus carmine tempus agam:
 Hinc celebrem fontes Ninfas & fontibus ortas
 Et te sancta Pales teque Diana canam.
 Fistula sat mihi silvestres ferat illa triumphos
 Saltet & ad raucos sima capella modos
 Carminibus Fillis sed tu cantabere nostris
 Obruet & laudes nulla vetusta dies.
 Te quocumque petes fidus te prosequar usque
 Seu pedes, aut nitidis sive veheris equis.

Tu

Tu mihi nupta domi campos septembre revifes
Venatrixque feras, follicitabis aves:
Sive colonarum puras imitaberis artes;
Canabis scamno fictilibusque bibes;
Cymbala nunc feries repetens Coridonis amores
Perducesque agiles post sine lege pedes.
Pervolitent fusi per lactea colla capilli
Nuda manus, tenuis pes quoque nudus erit.
Non labor aureolos gemmis hic neſtere crines,
Atque sine aurata veste decora fores.
Felix qui longe vitam traducit ab urbe,
Cui præbent molles gramina lecta toros.
Ille racemiferis habitat fat dives in agris
Ad ſtrepitus gelidæ ſubſalientis aquæ.
Cum iubet alma Ceres ſparſos ligat ille maniplos
Atque iubente Dea gramina falce ſecat.
Nunc legit arbuteis beneolentia poma racemis
Et nucibus plenum gaudet habere ſinum;
Et quandoque uvas pleno cum corbe referre
Gaudet, & inſolitum colla fatigat onus.
Hic cum veſper adeſt inopes ſubit ille penates,
Cuius in amplexus nupta puella venit.
Mensa nitet, ſpumatque bono iam crater Iaccho,
Et faciles epulas uxor amica gerir.
Veſcuntur nati cum coniuge veſcitur uxor
Hic herus & famulus quiſque miniſtrat olus

Seu

Seu bene pastus anas, pulli convivia complent,
 Palladis atque liquor condit, & omne piper.
 Denique sublatis breviter iam foemina mensis
 Protrahit incepta mollia pensa colo:
 Et tandem ad thalamos properat contenta pudicos
 Semper ubi primus conciliatur amor.
 Felices gentes, cælesti sorte beatas,
 Quis donant similes Numina nere dies;
 Arma iuvant alios, grati nos otia ruris,
 Semper & intextæ fila canora liræ.

DE EJUSDEM VIRILITATE.

ELEGIA VIII.

SUmite nunc firmas mea carmina sumite vires
 Non debet facili currere versus equo:
 Pegasidesque alios fas est aurire liquores
 Et capere aonia ferta novata lira.
 Ætas quarta virum; sileat Fortuna, Venusque
 Utraque quæ nimium torfit amara pede.
 Jam gravis ore licet, tardo procedere gressu.
 Cultus & elloquio verba diserta loqui.
 Et si egomet ventura canam non sidera quæram,
 Neve quid infesto culmine cantet avis.

Nam

Nam postquam matura virum me fecerit ætas
Dulce erit in parva consenuisse casa,
Quam pater excoluit, proavi coluere vetusti
Primaque natales quæ tulit ipsa meos.
Jam tum me castis complexibus uxor habebit,
Non erit infanis nox vigilanda iocis.
Ante focum natis circum stipabor, & ipsi
Pendebunt collo sarcina grata meo.
Sit mihi nupta domi tereti quæ sedula fuso,
Et gemino lanæ pollice ducat opus.
Pectine percurrat telas, modo licia nectat,
Comparet & fesso sole calente dapes.
Non sit gemma illi, legitur quæ proxima ponto;
Serica non vestis contegat ulla sinum,
Culta nec Assirio crinis diffundat odore,
Sed niteant pura simplicitate comæ.
Illa nec in cupidos flammantia lumina vertat
Excipiens tremulos callida in aure sonos;
Nec moveat lasciva pedes, sedeatque theatris,
Nec cubet in vacuo nocte relicta toro.
Nubere si talem contingat in orbe puellam
Quales non multas tempora dura ferunt.
Compita quæ fugiat, lacrimas nec curet amantum
Lata nec ad clausas humida ferta fores.
Cui sit mundities cordi, sine lege capilli
Cui pudor assistat, cui veneranda fides;

Con-

Coniugio contenta suo, contenta marito
 Perveniat feros uxor ad usque dies.
 Credam equidem superis cælestem vivere vitam,
 Libera vel magni sceptrâ tenere Jovis.
 Ignoret Mulier libros, primordia Mundi
 Quæ nova londinis navita veſtat aquis:
 Carmina & ignorat teneris descripta libellis,
 In quibus ante alias Laura puella micat.
 Nec sciat obscenas per muta silentia tædas
 Quæque sophocleo somnia vana pede.
 Illa Deos colat & teneros educere natos,
 Nec pudeat pueris templa subire suis.
 Palladias artes, maternaque stammina pensis
 Atque acus & fusi filia discat opus.
 Litterulas quandoque sacras pater ipse docebit
 Nobilium repetens facta vetusta virum.
 Si mihi si tandem vultu fortuna sereno
 Det desideriiis pandere vela meis
 Exiguum ut parvo ducam cum limite campum
 Qua foecundus aquis diffluit amne Padus
 Candida rura colam, contempta semper & urbe
 Excipiant puro candida rura sinu.
 Pauper enim superos casta cum mente requirit,
 Pauper amicitias Religionem colit:
 Nullaque lucraturus opes periuria fundit,
 Ut trahat ignaros in sua vota viros

Nec

Nec pudeat limpham vicino carpere fonte
Spargere nec plenis gramina fictilibus;
Sive aptare domos apibus sub cortice tectas,
Pampineasque levi cedere falce comas.
Vertere vel rastris, durisque ligonibus arva;
Spargere seu plena semina larga manu.
Tunc molles captem somnos proiectus in umbra
Præbet ubi herbosos terra inarata toros.
Parva peto, si parva mihi quoque fata negabunt
Delitiæ, requies cultus & ortus erit.
Ver mihi det violas flavescat frugibus æstas
Fertilis autumnus pendeat uva comis.
Hæc satis, & miseræ quamvis mea tempora vitæ
Conducam, illa tamen vitæ timore caret.
Sancta dedit populis quondam qui Jura latinis
Consul aratotes duxit in arva boves.
Me quoque suscipiet primorum curia Patrum,
Et dabitur magno sedis honore frui.
Unde iuvat dubii problemata solvere iuris
Sæpius & pleno vendere verba foro.
Si sic fata volunt vos oro absistite Divæ,
Parcite nunc vitæ rumpere fila meæ.
Dum non pallentes revocare ad sidera manes
Neve iuventutis tempora lapsa peto.
Hoc quondam potuit Castor Polluce cadente
Perpetuo est Baccho læta iuventa suo.

Alcides potuit referare & limina Ditis
 Orpheus aonia doctus in arte liræ.
 Fronte peto rugas, canosque in vertice crines
 Tum veniet tenebris mors nocitura suis.

DE SENECTUTE EJUSDEM.

ELEGIA IX.

Tempora diffugiunt celeres revoluta per annos,
 Ut fugit Eleo carcere missus equus.
 Heu volucres currunt anni, eheu labitur ætas,
 Labitur ut Salsis uncta carina vadis:
 Et mors incedens pallenti squallida vultu
 Illa simul iuvenes demerit illa senes.
 Postquam cessit hiems, succedunt tempora Veris
 Atque coronari fronde videmus agros;
 Et postquam occiduis Fæbus devexus in undis
 Occidit, eois exerit ora fretis.
 Nos tamen ut semel involvit nigra funeris hora
 Ad vitam superi posse redire negant.
 Quare Mortales pigræ prope fata senectæ
 Assè putant quidquid mobile vulgus amat:
 Nec Tyria compti gaudent procedere palla
 Nec certa raras ponere lege comas;

Sed

Sed semper sacris signantes vota lapillis
Exorant sanctos per simulacra Deos.
Consultit ille suos coniungere fœdere natos
Ingentique Nurus dote requirit avus;
Nubendisque parat veteri munuscula More
Perficit & sumptus per sua tecta novos.
Fortunate senex superi cui talia donent.
Sopitas iterum suscitât ille facès.
Nam custos gaudet tenero vigilare Nepoti,
Prælia cui prima nocte referre solet.
Gæsus ut hesperiis superatis alpebus hostes
Finibus innumeros appulit Italiæ;
Ut cęptis fortuna suis non annuit ausis
Nam celer ungaro Milite victus abit.
Præterita atque modo laudans iuvenilia tractat
Dum sua pollicibus vellera torquet anus.
Vivite felices quibus est transacta iuventus
Qui nequeunt priscos dissimulare dies.
Nam mihi si tales contingat vita per annos
Rideat illa meis alba senecta comis
Atque vacet curis, dum non incommoda lædant
Plura solent miseros quæ cruciare senes:
Et tandem lacrimas inter mea coniugis ora
Deficiam, molli dum fovet illa sinu
Illa tamen vivat, morientia lumina dextris
Ipsa rigans lacrimis corpora męsta tegat;

Et postquam tumulo clausit mea membra; quotannis
Funeris illa memor liba, dapesque ferat.

DE ULTIMA SENECTUTE.

ELEGIA X.

Parvum restat adhuc vitæ mea musa canendum
Inceptumque alacres perficiamus iter.
Iam mæstam video, nigramque innare paludem
Me vocat inferno luridus amne Charon.
Tempora quæ postrema manent non dicitur ætas
Omnia sunt etenim deteriora nece.
Curva senecta venit fesso comitata labore,
Quam morbus sequitur, subsequiturque dolor;
Inceduntque simul lætea oblivia potus,
Tristitiæ, nebulæ, frigus et horror adest.
Unde nequit senior rerum cognoscere causas;
Non tactu gaudet dextra, nec ora modis.
Nullus odor nares, sonitus non percutit aures
Nec res præsentis, præteritasque sapit.
Ossa vides, sicci apparent in corpore nervi
Et sedet assiduo frigidus ante focum;
Aut baculo incumbens postes, clauditque fenestras
Æstus namque illi, frigus, et aura nocet;

Atque nocent lusus, dulci et modulamine cantus
Quidquid et Hiberna nocte theatra sonant.
Culpa videre iocos, læta et discurrere pompa,
Culpa citos certa lege movere pedes.
Sed non argenti crimen, vel divitis auri
Condere secreto pondera sæpe loco.
Hinc omnes suspectus habens per sydera surgit
Obfirmatque novis ostia clausa feris.
Dein cursus studet astrorum, errabundaque quærit
Lumina, quæque alto fixa perenne manent:
Et canit Agricolis pluvias, Nautisque procellas
Tela, famemque suis, hinc fera bella viris.
Nec videt interea properantem funere mortem.
Fata vocant. stigiæ solvite vela rati.
Jamque inter fletus resonant, lacrimasque parentum
Verba valete omnes, optima terra vale.
Tum iubet ossa senex sacra requiescere in æde
Et sancit sanctas post sua fata preces.
Funereus tandem fessos color occupat artus,
Et querulo ad manes spiritus ore fugit.
Omnia consumet cursu longæva vetustas,
Atque viris urbes, regna operosa ruent
Sarmatici Montes, noscent vasta æquora finem;
Orbis & extremum sentiet ipse diem.

LUSUS RUSTICI IV.

Prona dies gressus properat, nox surgit olimpo
 Plurima adhuc nobis perficienda manent.
 Explanata fatis patulo iacet area ferro,
 Hic ubi felici culmine messis eat.
 Iam fatis arbuteos decerpimus arbore ramos
 Vitiferas finxit falx & adhunca comas.
 Mane novo vobis cælo gaudere sereno
 Si levis occiduo spiret & aura mari.
 Cura foret flores quadris componere in ulnis,
 Ite domum celeres nox venit, ecce venit.

Pallentes violas narcissi texito flore
 Quas olim Dorilas in sua ferta tulit.
 In primis signanda etenim sunt tempora fastis,
 Aura quibus matris, vel venit imber aqua.
 Hæc ventos vitare docet, pluviasque sonoras
 Quasque procellosus provocat axe Notus
 Quare sidereos primum cognoscere cursus
 Humentesque Hiadas, pleiadesque iuvat.
 Calistum, puerumque suum plaustroque Booten
 Erigonisque piæ, & Sidera Cassiopen;
 Atque vias solis, nitidis seu surgat ab indis,
 Hesperio aut properet tingere in amne caput.

Cur brevis axe dies, quando desleclit in austrum,

Cur crescat Cancri ut Bracchia curva videt.

Noscere præterea rutilæ dispendia Lunæ.

(Si verum) effluviis quæ favet ipsa suis.

His sine nequiquam campis violaria cures

Lilia, nec casia, nec Meliloton erit.

Non tibi Beta, Apiumque simul Calaminta virescet

Nec crescet sparsis Mentha superba comis.

Cernis ut Aprilis nimio perflatus ab austro

Fundat aquas, multo ac imbre madescat humus,

Cernis ut omnis honor veris deperditus horto

Langueat, Agricolaë & spes populetur agro;

Putrescatque seges sulcis collapsa sub imis,

Surgat & intorto tristis avena pede.

Unde nequit sèno celebrare palilia pastor

Rusticus agresti nec dare vota Deo.

Namque ruunt alto plenis torrentibus imbres,

Ut cælum in terras præcipitare putes.

Ast quoniam Fæbus claro diffulget ab ortu

Ventus, & effuso turbine cessit Hiems.

Nunc campos purgemus aqua, purgemus & hortos

Namque satis frigus sat nocuere nives.

Floribus aut quoniam exornat se rustica pubes,
 Et dat Capripedi debita liba Deo.
 Primitias agri Cereri donamus Agrestes
 Et de lacte novo pocula bina Pali;
 Serta damus Veneri, Baccho de vite racemos
 Nobis sic veteres constituistis avi.
 Gramina ne pecori desint, ne frugibus humor
 Uvaeque neu cana grandine læsa cadat.

IN PATRIS FUNUS.

C A R M E N.

Iam properans nobis complet Sol igneus annum
 Corpora quo tristes cari veneranda Parentis
 Condidimus terra, tumuloque iniecimus alto.
 Parce Pater lacrimis, sero quoque parce dolori
 Carmina si nondum postremo debita fato
 Persolvi, Manesque pios sum rite precatus.
 Nam sensus mentemque meam spes credula fovit
 Te lugente iterum venturum ad munera vitæ.
 Fama mihi retulit patefacta per ostia Ditis
 Heroas posuisse pedes, manesque sepultos
 Eduxisse super convexi ad lumina cæli.
 Sæpe etenim in somnis cari genitoris imago

Visa redire mihi, thalamisque insidere nostris.
Quæ me vel verbis consolabatur amicis,
Vel dabat alterno cingentia bracchia collo.
Candida quæ rapidis fugiebant somnia pennis,
Languida ubi prima pallebat Delia luce.

Ac simul agnovi turbari gaudia sole
Et simulacra levi me ludere noctis in umbra:
In Superos quæ non iactavi iurgia divos,
Quæ non inculcavi amens fatumque polumque
Ethera, stellarumque obitus, cursusque nocentes;
Cum te pallentem, mediaque in morte natantem
Aspexi. Laniata finum, laniata capillos
Astabat coniux teneris perterrita natis,
Undique plena domus singultibus egra sonabat.
Quantum erat aut ferro tantum finire dolorem
Quam superesse mei crudeli in funere Patris.

Ex Illo incæpit tristem consumere vitam
Hinc dolor, exarsitque imas mea cura medullas.
Quam non cocta focus pallentia gramina Colchis,
Pocula non succis properata salubribus herbæ
Assiduam poterant animo depellere pestem.

Longa dies, tandem & ratio cum lumine fulgens
Attulit insperata meæ solatia menti.
Namque Verustatis repetens monumenta superbæ
Aut bello aut annis everfas funditus urbes
Assuos populos, Persas, Medosque Tirannos

Romanosque orbem Tarpeia sede regentes,
 Quos & sola dies mortali funere merfit.
 Hæc luctus minuere meos, lucemque tulere;
 Ut vellem casus constanti pectore ferre.
 Irrita & agnovi quidquid de Iasone fama
 Vana refert viridem senio traxisse iuventam.
 Nam quodcumque mari magno, terraque videmus
 Omnia morte cadunt & subruit omnia tempus.
 Quæ mecum ipse putans mærentem ponere curâ
 Incepi, tacitusque hominum lustrare labores.

Pulvereis volat ille rotis, atque Hefeda versat,
 Nec timet ignotæ confinia quærere terræ.
 Alter & oceanum fragili tentare carina
 Ut ratis hesperias merces, vel portet eoas,
 Queis ornata sinum procedere fæmina gaudet.
 Castra sequens alius campo fera prælia miscet
 Currus ut ante suos victos gerat urbe maniplos
 Sed his fata manent, extrema atque invidet hora.

Deposito sqnallore anguis iuvenescit in arvis
 Vere novo, subit idem aliquando tædia lethi:
 Aurea lina ferat, longe micet aurea puppis
 Non minus innocuos patietur in æquore ventos.

Grecorum testis qui mille per agmina Xerxes
 Per medias duxit victor sua signa cohortes:
 Ipse maris magni centum cum pontibus iras
 Terreat, & totum componens perdomet orbem

Hic

Hic tamen hostili cessit maectatus arena.

Extremis terræ veniens Pelleus ab oris
A Jove principium repetat, prolemque beatam
Turba canat, fumentque sacras incensa per aras.
Hic quoque marmorea putrescit tectus in urna;
Vixque abolita situ magni vestigia servant
Nominis impressi divulsis faxa ruinis.

Tiphis et Argo iacent, qui tendere carbasa ventis
Edocuere viros sulcantes æquora pinu.
Nestora quid referam ingentes quid & Herculis iras
Cessit uterque rogo, fato correptus eodem.

Omne genus properat nigras Acherontis ad undas,
Omnes tartarea transvectat navita cimba.
Qua prius immanis deponit sceptras Tirannus,
Et Miles parmam, ruralia rusticus arma.
Nec stigii remeanda via est ad luminis auras.
Quare necquiquam semper Pater optime quæram
Qui nostros supera specularis ab arce dolores.

Vixisti Genitor parva sed forte beatus
Innocuam, & facilem ducens sine crimine vitam.
Nam pietatis amor multos tolerare labores
Erudiit vigiles in publica commoda curas;
Atque magistratus pondus patriæque subire.
Quin miseros verbis, auro solaris egenos.
Hinc sonitus citharæ, audita hinc carmina plausu,
Cum lux festa aderat Petri renovata quotannis

Tu studio celebris legumque peritus in arte
 Ex cathedra promptus, causisque forensibus aptus
 Jura geris teneras, defendis in urbe puellas,
 Ut nuptæ possint succedere tecta mariti,
 Et castos servare toros, servare Penates.
 Reddita pupillis per te sua quæque fuere;
 Discordes quin sæpe animos in fœdera iungis
 Cum lapis ambiguos partibat terminus agros.
 Tu quoque Ruriculum assueras discernere lites
 Non auri exitiosa fames, laudumque cupido
 Nil suadere potis, valeas quo abscedere recto.
 Contentus parvo trutinam, & suffragia curas,
 Multaque queis poteras caros ditescere natos
 Et bona fortunæ, æqualis discrimina vitæ
 Contemnis, modicis laribus contentus & ære.
 Quid de ætate feram numeris, & lusibus apta
 Cum tua Calliopen lustravit membra liquore,
 Tempore quo lætos olim cantabat amores
 Vineæ respondens doctis sua Sylva Camænis.
 Carminibus sôphiæ ad virides dulcesque recessus
 Migrabas etenim, solem & fulgentia nocte
 Sidera spectabas vasti explorator Olympi.
 Cur Lunæ splendor, cessent cur lumina Phæbi
 Dum iacet interclusa suo, cum corpore tellus,
 Sidereosque Jovis comites miraris euntes.
 Quandoquidem meditans patrio sub fornice tecti

Metiris terras, littus quam distet eoum
Litore ab occiduo, populos & diffusa Regna,
Et modo labentes per stagna loquacia pisces
Et se iactantes Neptuni ad litora fluctus
Scrutaris; falsus cur sit maris humor aquarum
Etna vomat nigras piceo torrente favillas;
Causa tibi patet, & rerum primordia cuncta.

Te nimium sero Rotæ profecit honore
Ferraria, atque tuum iussit conscribere nomen.
Quæ modo post cineres legum te iactat Alumnum
Tendis iter magnum, retines vix limen adpetum!
Cum cadis & media exanimis sub nocte recumbis.
Vena fluit, spissum largo vomis ore cruorem
Cum nos somnus habet, cum corpora cuncta quierunt,
Extrema, & sine voce finis, sine nomine natos.
Nec mihi concessum Superi dare brachia collo
Non libare datum pallentibus oscula labris.

O domus infelix infausto o Nupta marito
Quid tibi restat adhuc surrepto coniuge! nobis
Surrepto genitore manet! sic vertice pastor
Hæret ubi subito ingenti demissa fragore
Præona sagitta cadat, validos quæ vulnere tauros
Prosternens vastis incendia misceat agris.
Sic dolet in thalamis prostratus nuper amatis
Sponsus ubi rapidas per nigra mapalia flammæ
Serpere conspiciat; trabibus furit excitus ardor

Fit clamor: trepidi fugiunt per tecta coloni.
 Deserit ille torum saltu, perterritus, amens
 Arripit uxorem, & natis sese implicat ultro,
 Festinatque fugam, pedibus per saxa, per ignes
 Quo tenuem dat flamma locum, fumusque recedit.

Quæ non insana fingebam gaudia mente
 Commoda, rura domos studiis ferventibus emptas
 Et feros vidisse tuos e stirpe nepotes
 Ludentes circum, & tenera te voce vocantes,
 Qui curas animi consolarentur aniles.
 Gaudia quæ quoniam vanas abiere per auras
 En supremus honor, tenuem ne despice musam,
 Vive diu interea cæli spatiatus in oris,
 Floribus unde novis stellantia conspicias arva,
 Et fluit ingenti manans de fonte voluptas.
 Hic (felix) doctos inter plaudente corona
 Te riget æterno Divum sapientia rore.
 Nam mihi cum cælo illa dies illuxerit atra
 Qua linquens terras cæli super astra receptus
 „Semper honoratum sic dii voluistis habebō,”
 Tum sacros cineres tum cari busta parentis
 Mane petam, mæstumque super tibi frondis odore
 Conspergam tumulum, multis & floribus ornem.
 Pone parens fratrumque chorus, natique sedebunt
 Qui cineres, Manesque pios nomenque vocabunt
 Infantes lacrimis Superos, precibusque piantes

Nec

Nec memet quisquam poterit divellere saxo,
Invitas donec cælo ferat hesperus umbras.
Hæc tibi sacra forent solemnibus annua pompis
Dum mea vita reget, fegnes dum spiritus artus.

LIBER TERTIUS.

A D A M I C U M .

ELEGIA I

COgnita sæpe tua advenit mihi epistola Paule,
 Quæ dudum nostræ conscia amicitia
 Postulat officii causam, cur scribere desim,
 Assuetosque negem promere versiculos;
 Desidiæque meæ causas studiosa requirens
 Incerta huc, illuc volvitur ingenio.
 Scribit enim! nū me oppressum labor improbus egrū
 Sollcitusque tener nocte, dieque Cliens?
 Auri num malesanus amor de pectore pindum
 Proiecere novem quæ coluere Deas:

Num

Num dominam inculcat nostram, ut sit causa silenti
Meque novis anceps arguit illa modis.
Pro quibus innumeras reddo, gratesque resolvo
Quod tibi talis adhuc pectore cura manet;
Quodque memor vivas nostri, nomenque reserves
Ætatisque vagæ tempora prima meæ:
Quare ne ingrato hoc tribuas, animoque recessum
Nomine neve putes dulce sodalitium;
Lum tibi fraterno semper coniunctus amore
Et vixi, atque bonis omnibus anteruli.
Accipe quæ nunquam ferre ausim in luminis, auras
Abdita sed nostro delituere sinu.
Dumodo non adeo vati adversetur Apollo
Deneget auxilium Mnemosineque suum.
Invitus fateor Musarum e limine cessi,
Et sanctos fluvios Aonidumque choros;
Ac iuga permessi mirtetaque sacra reliqui,
Templaque pieriis consita verticibus.
Sæpe etenim mihi turba frequens repetebat ad aures
(Ogenus ignavum turba perosa virum)
Aspice quos habeant fructus, quæ præmia vates,
Quale decus titulis splendeat eximiis;
Si foribus Cererem, & Bacchum implorare per urbem
Aspicimus miseros si mala cuncta pati.
Inclita Progenies alto de sanguine Regum
Ingenio claros qui coluere viros

Mece-

Mæcenâs, Cæsarque æqui cultissimus unus
 Quorum fama vetus nomen in astra refert
 Iam fuerunt, sonitusque levis vix percutit aures
 Nec posthac similes terra benigna tulit.
 Aspice tu contra veros quot adeptus honores
 Quas laudes, populis munera quanta ferant
 Qui strepitus, raucosque valet tolerare labores
 Atque magistratus dura ministeria.
 Quid memorem campos renovataque rura colonis
 Mille quibus pecudes vellera monte gerunt;
 Tectaque quid referam priscas imitantia moles,
 Advena quæ cernens inscius ore stupet.
 Quid famulos, vestes, currus ardore nitentes;
 Quosve Auriga citos limine frænât equos.
 Hunc sæpe ex humili tellure, & fanguine cretum
 Romana ad summas Curia vexit opes,
 Ac pietate gravem magno decoravit honore,
 Atque dedit populis subdita regna suis.
 Hac ego tantarum commotus imagine rerum,
 Mensque boni falsis capta cupidinibus
 Abieci sensim fateor de pectore Musas
 Et Musæ, & Fæbi pectore cessit honor.
 Attamen invitus. puri vos Numina cæli
 Testor, nostra quibus intima quæque patent:
 Abieci ex animo Musas, sanctoque recessi
 De colle innumeris non sine lacrimulis.

Ex illo mihi tristis amor vitæque, domusque ;
Atque sodalitiî cura relicta mei.
Non volucrum cantus posthac, non floribus arva;
Nec fons profiliens me recreavit aquis.
Sed me tristities curis consumpsit amaris;
Meque dedi duro, pervigilique foro.
Tum fociis lusus, saltusque relinquere & arva
Incæpi, quidquid nocte theatra sonant:
Et licet æra viros devota ad templa vocarent
Sæpius adveni Judicis ante pedes.
Cuncta sed incassum: nam mens licet apta subesset,
Non erat insanis garrula lingua modis;
Musæ etenim mihi erant cordi, versusque, iocique
Sive Catulle tui, sive Tibulle tui;
Et Nemesim passim, passim memorare iuvabat
O mala fata dii passeris exequias!
Hæc mihi fixa animo suberant, inimicaque semper
Me fortuna nimis torfit acerba malis.
Qua sine non prodest gratiæ facundia vocis,
Qua sine romanæ gratia nulla iuvat.
Nos vero tibi thura damus, tibi ponimus aras
Juppiter; atque rudes annua perficimus!
Ad Nutum latis si Sors regit omnia terris
Et semper doctos torquet ad ima viros.
Sors etenim campos donat, populosque, domosque
Redditur & facilis forte puella tibi.

Si volet illa domi cuncto spoliaberis auro,
Te premet undifono si volet illa mari.
Hac duce per scopulos, & erit via tuta per hostes;
Hac duce per vicos mors inopina venit.
Unde Dea ante Deos in vota vocabitur ista
Desertum in templo te sine honore sinant.
Surge age summe Pater, reminiscere tela Gigantum,
Ætneis quando procubuere iugis
Immanes fratres ausi componere montes
Montibus; & superis prælia ferre plagis.
Interea ad Musas iterum compellere mentem
Est animus multis non sine carminibus.
Nam cogente domo allectumque cupidine laudis
Me legale pater transtulit ad studium
Transtulit ad sacra Jura pater, legesque verendas
Omnia quæ in præceptis vertit avaritia.
Unde cito expecta versus tibi mille trecentos:
Autumno virides quot movet aura comas,
Sidera vel cœlum numerat, vel littus arenas,
Ut nobis posthac carmina nulla petes.

ELEGIA II.
ANNUS RUSTICALIS
JANUARIUS.

Qum borealis equos Fæbus defleſcit in auſtrum
 Tunc celeri exiguus vertitur axe dies .
 Bruma riget ramis, nivibuſque aſpergitur orbis,
 Eridanuſque pater flumine durat aquas .
 Tum ſine ſole dies currunt, ſine lumine noctes
 mutaque nocturnis ignibus arva micant
 Tum pecudes, taurique iacent præſepibus altris
 Atque intra paſtor limina tutus adeſt.
 Janus adeſt, annoque fores iam pandit olimpo,
 Janus adeſt iuvenes, nunc bona vina date.
 Nunc certare mero decet, & bona dicere verba
 Exoriens cœlo iam novus annus adeſt.
 Dum notus interea ſilvis bacchatur in altis,
 Decidit & gelidis plurimus imber aquis :
 Nos habeat domus, & per opaca ſilentia noctis
 Ducamus lætôs ruſtica turba choros.
 Nunc facite, ut tremulo circum caſa luceat igne,
 Nunc facite ut flammis ligna peruſta crepent.
 Conveniant omnes pecudumque bovumque magiltri
 Fillidis & miſeræ pulcher Alexis amor;
 Ac coniuncta ſuo paſtore Amarillis, & una
 Adveniat celeri clara Nigella pede.

Ante focum sedeant mensis iam rite paratis,
 Et teneat duras alea nigra manus :
 Malaque castaneas, & perlita crustula melle
 Plenaque convivis pocula donet Anus .
 Stentque coronati calices, stet crater Iaccho
 Impleat & totam porcus odore domum .
 Postquam exempta fames & cessit cura bibendi
 Tunc spretus Lycidas vel Coridona canat
Lic. Lidia crudelis nostros quid despicias ignes ,
 Quid nostras surda respuis aure preces .
 Nulla etenim pecudum te propter cura mearum ,
 Nullaque taurorum cura, metusque premit .
 Jam custode sine in desertis vallibus errant
 Nec stabulis quisquam vespere fœna refert
 Me miserum semper depascor imagine vultus ,
 Ut si diuturno tempore sævitia
 Duret adhuc; neque contra animum sententia mutet
 Cum pastore pecus iam cito dispereat .
 Non sic Alpheusibeus, non sic cantat Ioalas,
 Tela quibus facilis dulcia prompsit amor .
Alpb. Candidior nivibus cunctis prælata puellis
 Clorida purpureis conspicienda genis .
 Hæc quæcumque vides latos armenta per agros,
 Hæc mihi propitius munere donat amor .
 Per te bis latæ complent mulctralia vaccæ ,
 Bis vere & lætus tondeo vellus ovis ;

Et

Et duplicem fatum capræ ad præsepia ducunt ;
 Uberiora mihi fanora reddit ager.

Ut Clitiæ rident, nitido rosa fulget in horto ,
 Concinit & volucrum densa per arva chorus :

Hæc facies est Glori tua hæc ridentis imago,
 Sunt hæc dum dulci Clorida voce canis.

Lic. Ut sitit æstivo sub sole Hyacinthus in agro
 Et refici optato tristis ab imbre petit ;

Ut fontes pluviis, cultis ut messibus arva,
 Floribus ut teneris attica gaudet apis.

Sic sine amore perit sine coniuge pastor ;
 Sic refici optata Virgine pastor amat.

Talia luce canant : tremulo sub lumine Lunæ,
 Contegitur multa cum nemus omne nive :

Antiquo de more bovum stabula alta petantur
 Et veniat tardo pulsa Senecta pede.

Et Chromis, & Fillis tædis ardentibus umbras ;
 Testila Damone nec sine tecta petat.

Incomitata venis tu Pulchra Nigella per hortos
 Decipis & matrem quæ iacet una toro !

Sed manet ad ventum pastor post flumen Amintas,
 Et comes obscuræ iungitur ipse viæ.

Huc postquam advenere, insomnes ducere noctes
 Ferre perarentes huc iuvat inde pedes.

Fabellas cupidæ referant in amore puellæ,
 Taurorumque rudis dicat arator opus.

Pars volucrem gemino propellat pollice fufum,
 Stamina vel radiis inferat alba fuis.
 Pars etiam lanæ felicia texta per orbem
 Ducat, pars niveæ vellera peccat ovis.
 Evacuent aliæ tereti de turbine lina,
 Et foliis ciftas, Viminibusque tegant.
 Misceat & varios lufus bene firma iuventus
 Dum cæcam virgo vertit in orbe manum.
 Ignem perquirat Corilas fufpenfa per ædem
 Et petat exclufum non pede tarda locum.
 Ludite felices tales queis Numina menfas
 Indulgent tales nocte filente choros.
 Vos decet & terram duro confringere ferro
 Quercubus & longas fcindere falce comas;
 Et mulgere gregem tepidis fpirantibus auris,
 Corpora & herbofo feffa levare toro.
 Non circum volitant obfcura mapalia curæ,
 Sed fopor, & dulci grata fopore quies.
 O quantum Superis carum acceptumque putarem,
 Vivere fi filvis fata, morique darent.
 Agreftes colerem Divos, Faunos, Satirofque
 Et fanctum arcadiis Pana cacuminibus.
 Tunc mihi cura foret ftipulas pofternere in antris,
 Armenti ftabulis ut genus omne cubet.
 Tum vitulis præbere cibum, paftoria paftor
 Perficere, & certis omnia temporibus.

Deliciis sed agelle tuis inimica camænis
 Sors rapit, ad surdum me trahit illa forum;
 Sæpius ut cogar gemitus audire Clientum
 Et lacrymis madidas semper habere genas.
 Quod si formosi fontes, campique virentes,
 Et vos fontivagæ Numina Nereides
 Talem fata manent vitam producere in ævum:
 Semper rura tamen rura beata canam.

FEBRUARIUS.

ELEGIA III.

EVoe Bacche tuos festos celebramus honores,
 Evoe Bacche pater ad tua sacra veni:
 Seu te summa tenent Rhodopea cacumina montis,
 Seu thiasos inter Tracia saxa colis.
 Eia age Bacche veni, renovat tua Festa corymbis,
 Turbaque pampineis en salit alta comis.
 Sancte veni, properaque iocis Semeleia Proles
 Nunc ferta ex hederis indue Bacche tuis.
 Cymbala iam, buxusque decent, cape sisfra per urbem
 Compita, perque vias ignibus ardet onyx.
 Non hæc Relligio veteri tibi lege sacravit,
 Nil etenim ex illa nomina præter habet.
 Pande puella fores pictis Amerina Teatris
 Jam mutare novis nunc licet ora modis.

Nunc fastus, nunc gemma iuvat, pictique cothurni,
 Membraque purpureis cuncta nitere bonis.
 Palladis arma Neæra ferat thoraca lacertis,
 Longaque belligera fulgeat hasta manu.
 Tela sudemque gerat castæ de moræ Dianæ
 Altera; seu comptis prodeat alba comis.
 Najades simulent aliæ, viridesque Napæas,
 Et Venerem Idalius pone sequatur amans.
 Non procul hinc aberunt labentis quattuor anni
 Tempora diversis læta propaginibus.
 Plena canistra rosis Veris iucunda iuventus;
 Autumnusque uvis læta canistra ferat.
 Atque æstu Dea pulchra Ceres flavescat aristis,
 Et duplici panno frigora pellat Hyems.
 Pastor ego Fauni pelles imitabor agrestes:
 Ungula erunt pedibus, cornua fronte geram.
 Post Bromium finget minio suffusus Amyntas,
 Villica quem plastro magna caterva trahat.
 Timpana pars quatiant, pars æra sonantia palmis
 Spumet inexultos Urceus, ansa lacus.
 Tum pœana canant iuvenes, pœana puellæ,
 Ducat & incultos ebria turba choros.
 Bacchus amat colles, dulces amat ille liquores
 Quos dedit expresso sapius uva pede.
 Pampineis semper per te micat uva racemis
 Per te Ruricolæ dulcia musta bibunt;

Et

Et rubeus semper nostro color enitet ore,
Tu mala pectoribus tristia cuncta fugas.
Tu donas epulis plenisque accumbere mensis
Tu facilis præbes somnia grata viris;
Omnia Jucundo Nifeus succendis amore;
Tristes sunt campi, te sine dulce nihil.
Pone sequatur eques tardo Silenus asello
Cui caput alterno pondere vina gravant.
Hunc circum Vetuli comites mala turba procaces
Malaque castaneas, forbaque fundat Anus.
Accurratque manus iuvenum, quæ misceat arma
Dum legit effusis munera iacta viis.
Nunc iuvat & sudibus, celeri contendere cursu,
Currere & obstricto, qua coit unda gelu
Luce Jovis sacra præbebunt rura palæstras;
Luce Jovis laqueo pendulus anser erit.
Ordine concurrant omnes, saltuque iuventus
Conetur forti vellere colla manu.
Ille levis fugiat, latas dumque explicat alas
In caput occultas urna refundat aquas.
Colla tenens tandem victor pendentia rumpat
Inde coronatus limina fronde petat.
Unde parata focus invitat Cæna colonos,
Splendet & appositis undique mensa cadis.
Post ineant choreas, obeunt dum sydera cælo
Dum nova sub cælo fulserit orta dies.

Vino gaudet Hiems, choreis lætatur & igne,
 Et cantu gaudet, gaudet ubique iocis.
 Arma vocant Gradive tuus dum nascitur annus
 „ Mars ades & nitidas casside solve comas „
 Non hic bella vides, grati sed pignora amoris,
 Quæ capit alterna rustica turba manu.

MARTIUS. LUSUS.

HAs vites, medio surgunt quæ vertice collis;
 Quas ulmus, quas & Populus alta comis
 Sustinet, atque finit summis conserpere ramis
 Bacche puer Damon donat habere tibi.
 Tu face pampineis concreseat ut uva sub umbris
 Et micet effusis dum fluit illa cadis
 Interea pecudum morsus, arcete capellas
 Germina, quæ flores sæpe vorare solent.

A L T E R.

NE finite obduci dumoso limite campum
 Ne finite in pingui crescere gramen humo.
 Silvestres cohibere decet, proscindere ramos
 Luxuries etenim tanta nocere potest.
 Externas ficus peregrinaque poma per hortum
 Quæque suo Licidas apta reponat agro.

Inte-

Dum studeo cera componere in ordine nodos
 Ut niteat magno pondere victa pyrus
 Alcinoique horti gemmas de stipite iungam ;
 Atque addam tonsis persica mala comis.
 Tu vero Chorilon rastris, ferroque bicorni
 Verte solum, & fulcos vomer adhuncus agat.
 Alia, lactucas, ut possis condere cæpas
 Maxima quæ nostras possidet herba dapes :
 Egelidæ quoniam paullo cessere pruinae,
 Spirat & in summo Mitior aura polo .

A P R I L I S .
 E L E G I A IV.

SOL Pater in partes peragit qui quattuor annum,
 Et totum terræ lampade lustrat opus :
 Vix summi attingit cœlestia cornua Tauri
 Exequat vernos noctibus ille dies.
 Omnia tum læto circum accenduntur in igne
 Et pandunt clausos arva beata sinus .
 Monte nives, tepido liquuntur sole pruinae,
 Et manant vivis flumina punicibus.
 Gramine tum campus vestitur floribus hortus,
 In sua quos Cloris ferta gerenda legit.
 Tum volucres renovant veteri connubia nido,
 Et filomela inter frondea tecta gemit.

Stratus humi teretes componit vimine qualos
 Et pascit teneras colle magister oves
 Jam fera bella gerunt conversa fronte iuveni
 Salrat & in summis simma capella iugis.
 Ast quoniam fugiunt nubes, mollisque tepescit,
 Et dulces circum ventilat aura faces:
 Nos tondere greges deceat, tonsisque capellis
 Mergere vel nitidis vellera fluminibus.
 Inde apibus viridi cellas aptare sub antro
 Qua lenis subpter perstrepat aura pede;
 Serpillæ & florent, casia, timbræque virentes,
 Et turgent patulis germina corticibus
 Dum licet & dulces Zephiri, nitidique susurrant,
 Dum licet & nitidis unda susurrat aquis.
 Nunc fulcos renovare fimo, nunc spargere prata
 Cingere contextis sæpibus arva iuvant:
 Atque fabæ, notique avibus dare semina millij
 Fundere per campos candida lina decet,
 Quo Cloris tantum gaudet, dum munere fusi,
 Candida dum digitis fila magistra neit:
 Denique flaviferam sulcis bene condere messem
 Quam vagus asiaco dettulit orbe Puer.
 Abdita si quis adhuc quærat primordia rerum
 Iam vulgata prius fabula nostra ferat.
 Fama antiqua manet multos servata per annos
 Divitis hanc segetem membra fuisse Viri

Qua rubet in nitidis exorta Aurora quadrigis
Tithonum linquens humida lacrimulis
Atq: ratis rubro transvectat littore merces
Queis tantum ornari fœmina compta petit
Immanes populos dura dititione premebat
Contemptor Divum sævus Agarziades.
Vita erat in silvis pretendere spicula cornu;
Et bello, & rapto vivere cura fuit:
Mox choreas agitare leves, lususque, iocosque
Atque Falerneis vertere vina cadis.
Post ciathos cantare modos, nudare lacertos
Et capere in vetitis gaudia mille toris.
Jamque Augustus erat: mentem venerantur Agrestes
Stabat, & ante pias agna necanda fores.
Venatu tum forte fues agitabat, & ursos
Garzius antiqua nobilitate potens.
Cum improvisa super densis nox astitit umbris
Et Luna incertum testa ministrat iter.
Rex æstu impatiens, fessusque errore viarum
Optabat molli ponere corpus humo.
Mons erat, & scopuli late, præruptaque rupes
Nullaque fumosis iuncea villa casis.
Sit satis indulgisse feris Rex clamat ab alto.
Sole novo prædas tunc repetemus ait.
Nunc requiem suadent oculis, nunc sydera somnum
Cum volucres campis, cum filet omne nemus.

Non

Non procul hinc silva est, patulis densissima ramis
Antraque filyicolis sæpe habitata Deis.
Possumus huc tandem herbiferis discumbere mensis
Fæssaque gramineis membra levare toris:
Unde amnis strepitus salientibus undique limphis
Inducit somnos, & levis aura suos.
Accelerant gressus iussique silentibus umbris
Rex tenet ignotæ limina parva casæ.
Est domus interior vivo sub pumice facta
Quam tegit intorto vitis adhunca pede.
In medio surgunt Aræ, flammæque coruscant
Latonæ sacros Virginis ante pedes.
Servabat templum Divæque altare triformis
Nimfa gravis senio, nec pede prompta suo.
Irridet Juvenis faciem, rugosa pelle rigentem
Cui thalamos, epulas, Hospitiumque petit.
Hæc quæ sacra vides veneratur Templa Viator
Fatur Anus, dapibus Hospes abire potes.
Hic Dea silvarum colitur Latonia Virgo
Per nemora alta manu figere docta feras.
Cynthia sæpe solet venatus fessa labore
Huc cohibere suos nocte silente choros.
Hoc tectum Divæ sanctum iam mille tabellæ,
Cultaque cum votis munera mille docent.
Virginibus sacris nostri iungantur amici;
Et cubet in nostro candida Diva thoro!

O utinam huc illam ducat iam vesper olympo:
At vix insanos prompserat ore modos;
Cum procul attriti sonuere foramina buxus,
Adventumque Deę commonuere canes.
Obvia venit Anus facibus dum carmina circum
Ortigię in laudes agmina læta canunt.
Ut Venerem spernat, Puerique nec orreat arma
Qui Paphon, altum quique Amathunta colit.
Tu virides Nimphis gaudes lustrare recessus,
Antra racemiferis consita verticibus;
Fluminis & ripas, estivis ludere in undis,
Cingere purpureis clara alabastra rosis.
Jam costum Armenii diffundite gramen Amomi
Et pulsate sacrę texta canora lirę.
Obstupere omnes! Regi vox faucibus hæsit!
Pallidus exanimi corrui ore solo.
Arripit inde fugam, pedibus timor addidit alas.
In cassum superas credis abire manus
Exclamat Dea! nec fugies quę fata sequuntur;
Cœnaque ruricolis Rex eris ipse viris:
Teque prement lignis sonitum dabit area pulsa
Fractaque cum duris corpora trita rotis
Dixerat! & subito Iuvenis radicibus astat
Fixus humi: Hinc frondes per latus ire videt
Fit tener, atque leves artus sine pondere crescunt
Crescere ut in patria Canna palude solet.

Horrescit, subitaque pavet formidine captus
 Quis superum exclamat quis mea membra rapit?
 Multaque se incusans tandem peccasse fatetur,
 Et quas tendebat non videt inde manus.
 Jamque os contegitur, cristæ mutantur, & ostrum;
 Inque comas abeunt septicolore iubæ.
 Gemmæ, aurumque simul fulvū mutantur in orbem;
 Cortice, ut in tenui punica mala rubent
 Sicut & immanes humeros velabat amictū.
 Nunc quoque cum viridi corpora veste tegit.
 Hinc esca Agricolis surgit gratissima mensis,
 Vespere cum feros rettulerintque pedes.
 Docta colona prius flammis suspendit ahenum,
 Et maceram segetem cum sale fundit aqua;
 Post ubi decrevit, crepitatque farina sub undis
 Bracchia tum nudans volvit in orbe sudem
 Flava polenta nigro donec nova prodeat ære,
 Fumet & obscuris rustica cœna casis.
 Delia tu salve læti salvete coloni
 Flaviferæ messes, & nova Nupta Ceres
 Interea picto florent dum margine rivi
 Vicino hæc Damon carmina colle canat.
 Cœli pande fores anni iucunda iuventus,
 Et campos fertis indue floriferis.
 Naiades Driadesque Deæ Faunique bicornes
 Ducite iam solitos culta per arva choros.

Vos

Vos tepidi fontes, vos devocat aura Favoni,
 Et vos depicto gramine prata vocant.
 Et tener asparagus læta cum fronte virefcit
 Fragaque montanis rofcida verticibus.
 Præmoneo multas releget iam Meflor ariftas
 Et Paftor pingues ipfe videbit oves.
 Præmoneo immenfas calcabit Vinitor uvas
 Ruflicus & calathis grandia poma feret.
 O quot caftaneas, & olentia pruna racemis
 Quot crumeras facilis nuntiat aura nucum.
 Arbuteos fætus nec non turgentia ramis
 Germina, & efculeas Fillida cerne comas.
 Divite connubium hoc certe celebrabimus anno
 Omina fi cælo candida firmet amor.

MAJUS: LUSUS.

Lilia cana, crocumq. rofis, mixtoſq. amaranthos
 En Coralina tui percipe culta finus.
 Asparagos primos, & dulces ruris honores
 Quæ furtim legi rofcida fraga gero.
 Sunt pepones cucumis, vel longa cucurbira collo
 Atque pyrum ramis dulcia poma colo.
 Quodque vides nitido farcimen pingue canifiro
 Hoc Germana mihi donat habere tibi;

Addit infantes partus, quos compare turtur
 Dum gemit esculeis edidit arboribus.
 Cras autem calathos croceos, & cymbala portem
 Dum repetam patrios serus ab urbe lares;
 Et Tunicas, aptumque comis, opera aurea, peplum
 Et quæcumque tibi grata futura geram.
 Tu vero tanto pro munere suffice solum
 Intactam pura simplicitate fidem.

A L T E R.

Vidisti Turtur campos ut quærat & undas,
 Ut loca cum gemitu pervia lustret avis:
 Ut filomela canens nocturna silentia rumpat,
 Fixaque sub turri mæsta columba gemat.
 Gallus ut incrocitet, Gallina & pandat apertas
 Alas dum rostro provocat ore marem.
 Utque capella caprum, dilectum buccula taurum
 Mugiat, ut campis candida balet ovis.
 Omnia iucundo circum inflammantur amore
 Et pisces undis, per nemora alta feræ.
 Tu viduis solum thalamis Coralina iacebis;
 Nec dabis ardenti solvere vota sinu.
 Disce puella torum, Lycidam nec sperne maritum,
 Omnia si quando cogit amare Venus.

JUNIUS: LUSUS.

Nunc laqueos coniunge tuos, nunc defere montē
 Certe namque alto fima capella perit.
 Nonne vides summæ ut dumosa cacumina rupis
 Utque per exesas currat anhela vias.
 Si mihi Faunorum quisquam, vel servet Apollo
 Carcere te semper dura catena premet.

JULIUS; LUSUS.

Dum Fæbus campos radiis altissimus urit
 Et latrat æthereus sicca per arva canis.
 Antra racemiferis potius contexta corymbis,
 Vel simul irriguas turba petamus aquas.
 Allia, cæpa recens, pepones quos colligit Egla;
 Caseoli pingues, & bona vina manent:
 Quin porci referet Coralina Abdomen ab æde,
 Atque apio rutas misceat illa manu.
 Nostraque dum latos siccantur fæna per agros,
 Atque novem atque decem quilibet ore bibat,
 Pabula post plaustris super imponemus & herbas,
 Mærenti donec decidat axe dies.

A L T E R.

VOs fratres ætate pari residetis ad undas
 Hic ubi procliva præterit amnis aqua;
 Fraxinus & frondes texunt umbracula quercus
 Hærentes medio flumine vel falices.
 Nos durare decet Cancræ sub sydere membra,
 Et dura attritas rumpere falce manus:
 Iam segetes sternuntur humi, surguntq; manipuli
 Villa bipenniferis perfonat ipsa viris.
 Solliciti ergo qua nulla nemus accubat umbra
 Ite viri, & socios quærite; campus habet.

AUGUSTUS: LUSUS.

ASt quoniam Melibeus oves Tirifque iuencos;
 Et cogit faturos ad sua tecta boves
 Ante horam; remanetque dies quoque clarus olimpo
 Eridani ad fluvium non procul ire neges.
 Possumus hinc ambo nudos præbere lacertos
 Atque per undisonos ambo natate greges.
 Ut fulicæ Alcionesque solent, quando ingruit orror
 Certatimque anates ire per uda leves;
 Sic iuvat & nobis peragrare licentius undas
 Sic fessa æstivo membra levare die.

ALTER

A L T E R .

Sint laudes Cereri, Cererem venerentur Agrestes
 Area frumentis emicat ista novis.
 Iam ciceris grummos, congeffimus ante phafellos
 Et milli & farris grandis acervus adest.
 Adveniet dominus tumido Pancratius ore
 Qui fruges, superos increpitetque Deos.
 Arguat agricolas campum non rite colentes
 Deffidiamq; fui grana minuta foli.
 Heu rubigo mihi melfem, mihi fuffulit omnem;
 Heu vitiata meis gramina dicet agris.
 Non ego ceffiffem Licidæ, veteri aut Palemoni;
 Scilicet & nulla grandine tacta fegeſ.
 Verte puella procul pullos, & deiice virga
 Nonne vides melfes Gallus ut ille voret.
 Urere formicas feftinet & Egla ſub horto,
 Nam vacuant latebris horrea noſtra ſuis.
 Saccos tu præbe interea, venit ecce Miniſter
 Tuſſis anhelantem detinet æde fenem.

SEPTEMBER.

Sint laudes Baccho, Bacchum venerentur Agreſtes
 Lucida pampineis en micat uva comis.
 Sordida iam venient calcatis muſta racemis
 Uvaque veloci ſub pede preſſa fluet

Incipe Matalcas cellis educere vasa
 Prælaque tum puro perge lavare lacu.
 Dolia viminibus fas est tornare catinos
 Ne fluat e rimis unda lixa suis.
 Natam ego Damonis, Ligdæque vocabo sorores
 Cognita tu Lycidæ vespere tecta petes.
 Sternere cras etenim maturas vitibus uvas
 Est animus, roseo fulget ut axe dies.

OCTOBER:
ELEGIA.

TU quoque Sancte Pater nostro celebrabere versu,
 Turgida pampineis quem tegit uva comis;
 Quem liquor, & madidis sequitur vindemia prælis
 Pressaq: calcato dulcia musta pede.
 Te cytharæ, & lusus, te rauco cornua cantu
 Ve vocat agrestis fistula læta sono.
 Mensarum decus o lenimen Bacche bibentum,
 Pax, animique quies Bacche bimater adi
 Scorpyus at quoniam chelas producit inertes
 Et fit cedenti proximus Erigone:
 Et quoniam volucres tepidas vertuntur ad oras
 Moliturque fugam trans mare Mater Iris
 Nunc iuvat & glæbas iterum subvertere aratro
 Nunc stimulare pares sub iuga dura boves:

Nunc

Nunc opus est rastris, marris, duroque bidente
Atque opus est viduæ nunc dare semen humo:
Nec pigeat latis fossas deducere rivis,
Unde queat facili currere lymphæ sono:
Et foveas æquare solo, componere arenas
Ne rigido duret nix nimis alta gelu
Fluminis in morem, nigra stagnetque palude,
Dum fluit hibernis horridus auster aquis.
Cum vero festa lætantur singula iuce
Ibimus Alcone sollicitante feras
Perque nemus, latebrasque cubilia nota petemus
Quæ canis a longe naribus afflat Athos.
Et volucres, leporesque modo sectabimur arvis
Tendemus Turdis condita vincla plagis.
Improvisa super quandoque cupidine prædæ
Adveniet tacito clara Nisella pede.
Obtutuque hærens plantas suspendet in herba,
Seque teget fultis ut Dea cæspitibus.
Parcè Diana tuis cædit non illa Færetis,
Nec minus est rubeis digna Nisella genis.
O Felix volucrum teneat quem bella Puella,
Quem tantum teneat bella puella manu.
Illa etenim vultu, gremioque fovebit amico,
Teque locet niveo sæpe Nisella sinu.
Ut silvas posthac, dulces non visere campos;
Sed cupias rubris oscula ferre labris.

Retia delectant, mihi sed nova gaudia præbet
 Noctua delitiis præda reperta meis.
 Planities antiqua iacet spatiosa per agros
 Ferrariæ sextus quam notat urbe lapis.
 Antoniana vocant loca: qua non frondibus arbor
 Ulla viret, nullum protegit umbra solum.
 Servata hæc retinent pro virginitate sorores
 Quæ domus & patris deseruere lares.
 Hæc ego prata petam primo sub sole nitente.
 Balista, atque arcu bella cruenta geram.
 Nictimenen confixa solo ciet ore volucres,
 Quæ memores patrios contemerasse toros
 Undique conveniunt: denso velut agmine facto
 Ut miseram perimant conglomerantur aves.
 Ast alis Galerita super dum pendet apertis
 Decidet ignivomo cæsa sub axe globo.
 Agricolaë inque casas lato peragrabimus agro
 Unde movet celeres ebria turba pedes.
 Unde & Hymen, himenæ canunt, himenæ salutant
 Ridet & in tantis villica nupta iocis.
 Vesper adest. differe nefas iam gaudia vobis,
 Quæ dat deliciis nocte beatus amor.
 Hæc dum carminibus repeto mihi Munera Midæ
 Et mihi pactoli Lydia fordet aqua.
 Felices silvæ, Felicia tecta colonis
 Et vos concordi copia nexa fide.

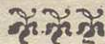
Solvitur hic animus summarum pondere rerum
Lætaturque novis undique divitiis.
Hic iuvat interdum claro discurrere cælo,
Ut matutino gramina rore micent;
Mugitusque audire bovum, sub valle bidentes
Linquere gramineos cum monet Hesper agros.
Salvete o nemora, & vos hinc salvete recessus,
Silvarumque Pater, Capripedesque Dei.
Vos semper recolam, vestris dabo turra sacellis
Mellaque cum niveo cymbia lacte dabo.
Scilicet & ducam filvis inglorius ævum;
Vita erit in filvis, vita beata mihi.

NOVEMBER. LUSUS.

LIgdame nonne legis siccos ex illice fructus,
Mespila, seu fuis acria sorba notis.
Castaneæ, cecidere nuces spirantibus euris
Et pluit & ventis silva, nemusque tremit.
Nonne audis grunnire sues contundere glandes;
Nonne audis vasto ut concrepet ore cibus.
Glans porcos alat & nostros, depelle furentis
Agmina vicini, quæ loca adire solent.
Ligdame te miserum si non mandata facellis
Deprensum multo verberare restituum.

A L T E R.

PUlchra Nisella è formosa quoque nata Licori,
 Auratis sed enim pulchrior ipsa comis.
Exoriens Aurora poli iam discutit umbras
 Spargit & è summo lilia caena gelu.
Nascitur & Fœbus qui matutinus eoo
 Dum fulget gelidas lumine crispat aquas.
Quod non securas præbent nunc antra latebras
 Nec nectit choreas flora per arva suas;
Frigore sed potius coitur vaga fluminis unda
 Fundit & albentes Jupiter axe nives.
Tu refoves thalamos, tu caram amplecteris Eglam;
 Fallere quæ Boream gaudet & ipsa toro.
Tunne Nisella domi tu ingrata moraberis ultro
 Et dabis ingenti robora sicca foco:
Spumabitque vetus circum tua pocula Bacchus
 Miscebisque dapes clara Nisella manu.
Nec memor es Licidæ quod sæda huc agmina duxit
 Amon ubi genitor conferit arva senex.
Si nequis ex oculis furtim decedere matris
 Ammissum toto de grege finge caprum
Omnem tolle moram, & carum pete sola colonum
 Crede mihi nimphis munera digna feres.

DECEMBER: LUSUS.

TU mihi purpureos retulisti ex urbe cothurnos
 Et caligas, fulvum strosolumque sinu.
 Tu mihi coralium, & gemmata monilia collo.
 Qualia fert sacro Nata Licone die.
 Serica nec lateri defecit mantica duplex;
 Sive chirotecis linea mixta novis.
 Tu fufos flavamque cholam, tu buccellata,
 Tu mihi volfellas, & digitale refers.
 Quid ferpille tibi tanto pro munere donem?
 En tibi caftaneas, mollia forba gero:
 Et fungos pratis certo, quos tempore legi,
 Et fervata diu mala recocta mero;
 Atque faginati pinguis bona viscera porci,
 Quæ lacte atque herbis mifcuit ipfa parens.
 Muneribus cunctis fulvo & pretiofius auro
 Corque, fidemque tibi meque, animumque fero.

A L T E R.

Nunc frigus teftis, filvis nunc ingruit orror;
 Neve finunt nobis longius ire nives.
 Tu glandes diffunde manu, ciet ore Menalcas!
 Percipe villofum poft fua terga fuem!
 Scinde iecur ferro, & per costas illia rumpens
 Grunnitu moriens impleat ille nemus.

Nisa paret limphas, paret Egla cruore catinum,
 Congerat & multo ligna Rosetta foco.
 Sustulit & postquam Milcon de tergore fetas;
 In frustra & cessit pectus, & ossa, pedes;
 Sollicitæ matres distendant viscera porci,
 Misceat & timbris lacque, merumque parens:
 Atque apium rutam, fuso coriandron anhero;
 Cruraque tum multo contegat ossa sale.
 Ordine suspensi ventres, farcimen in æde
 Pendeat, ut cælo fulserit orta dies.
 En nunc invitat fessos bona cæna bubulcos,
 En lætis flammis Larque, domusque micat.

LUSUS ; POETICI
V E R.

Solvitur acris Hyems dulci volat aura susurro.
 Et nix montano vertice tota ruit.
 Iam crescunt fluvii, fontes; littusque perosus
 Immemor equoreum navita tentat iter
 Iam Progne repetit notos peregrina Penates
 Et soror antiquo iam canit in nemore;
 Chaoniæque gemunt volucres, tepidasque querelas
 Turtur ab umbriferis exprimit arboribus.
 Lilia cana legunt, pueri, caltasque virentes,
 Et rosa virgineo gaudet ab ungue legi.

Paster

Pastor in umbrosos saltus armenta reducens
 Ad calamos dulces concinit ore modos.
 Huc illuc pecudes dispersæ gramina pascunt,
 Et tauri dura prælia fronte gerunt.

ALTER : ÆSTAS.

ET Nulli egelidis descendunt nubibus imbres,
 Et fera e nostris montibus umbra cadit.
 Nullaque prætexit viridantes populus umbras,
 Nullaque vicino concinit ales agro.
 Pallet humus, sitiunt herbæ, fons invidet undas,
 Nullaque Vicinum concitat aura nemus.
 Non armenta, gregesque ovium per prata vagantur
 Nec findit durum vomere stiva solum.
 Atque canis pecoris custos proiectus in alga
 Mittit anhelantes ore sonante modos;
 Hinc Satiri rurisque Deæ pede Naiades udo
 Pumiceas quærunt sub cava saxa domos.
 Quæ male si vitare cupis Franciscæ sodalem
 Quære tuum in campis, candida rura pete.
 Hic ubi perpetuo manant de fonte liquores
 Et donat gelidos silva beata sinus,
 Et platani, fagi, foliis frondentibus alni
 Fraxinus, & Corilus, pinus amata Deo.

Hic

Hic tiliæ & salices arcent a solibus ignes,
 Et viridi citrus fronde coronat aquas.
 Tu poteris sævos antro vitare calores,
 Tu poteris vivo pellere fonte sitim:
 Qui salit & querulo percurrit ad arva susurro,
 Unde venit fesso corpore grata quies.
 Æstivos mihi crede dies non noris adesse
 Montibus e summis sic levis aura venit;
 Perstrepere ut nequeant inter virgulta cicadæ,
 Læta sed in ramis garrula cantat avis.
 Perpetuumque habitare putes loca læta Napeas
 Et ver perpetuas hic posuisse domos.

AD EMIN. SERRAM FERRARIÆ LEGATUM
 IN EJUS ADVENTU.

C A R M E N.

Nicolae decus patrię spes maxima sæcli
 Gloria, Romano & laus accessura Parenti,
 Qui te pro meritis rubeo velavit amictu,
 Ferrariæ ut populos regeres, Divisque secundis
 Exoptata diu Saturni tempora ferres.

Si licet in tanto, quo personat aura susurro
 Promere securos devoto, e pectore sensus
 Visa feram & vanum me nulla redarguet ætas

Jam

Iam meditans cultis spatiabar solus in arvis
 Qua Pater Eridanus tumidis præterfluit undis
 Et nostram labens urbem procul amne salutat.

Vesper erat, subito mediis cum nubibus ignis
 Emicuit, tonitruque poli per inane volutus
 Et stetit ante oculos cithara manifestus Apollo
 Arcum, habitumque gerens, & Numinis arma faretrâ.
 Obstupui; gelidusque tremor per membra cucurrit;
 Atque Deum falsus nullas vel fingere contra
 Humanas potui, nullas vel reddere voces.

Ast ille elapsum relevat, firmatque paventem
 Meque regens dextra dulci sic ore profatur.
 Numen adest Juvenis non frustra in vota vocatum
 Quæ meditaris adhuc deducere carmina plectro
 Et laudes Serræ doctis intexere chartis
 Non me nocte lacent! fatorum hunc aspice librum
 Et librum læva Fæbus tendebat apertum.

Quo sortes hominum, pugnataque prælia Regum,
 Et destructa diù, & surgentia regna leguntur.
 Fatorumque aperit seriem populosque, locosque
 Mortali aud referenda sono, nec cognita visu
 Quæ nunquam cæli nequeam proferre sub auras

Ast latiis digesta modis postrema videntur
 Tempora Marcelli nostræ qui præsidet urbi:
 Iam pater, & Princeps, sacri nunc Pastor ovilis,
 Imperii ærumnas cuncta illic ordine cernes

Agmina Nimborum, tempestatumque frementum
 Plures perque vices tolerata incommoda messis.
 Hic totis ferme penuria diffita terris;
 Nec procul aspiceres rumpentia flumina ripis
 In terras ruere, atque infano vortice sylvas
 Arboribusque boves, subversaue tecta natare.
 Territa iam fato supplex urbs ipsa Cymacii
 Ante aras divum puros adolebat honores.
 Denique tartareo surgebant monstra barathro
 Centimani Biarei, infando corpore sphinges,
 Eumenidesque feræ volventes turbine flammæ.
 Quæ superum Rector miserans mala plurima terræ
 Iecit ad extremæ populos, nostrumque misertus
 Incolumes vitæ per multa pericula traxit.

Hæc dum cerno avidumque fero per singula vultū
 Heu Princeps dixi fatis exercite iniquis
 Et lacrimæ cecidere. Deus mihi protinus ore
 Tale refert; quæcumque vides sine Numine divum
 Ne evenisse putes, cæli volventibus astris
 Post certum numerum præfixaque tempora surgunt.
 Sedulitas non ulla iuvat, vigilantia contra,
 Non labor assiduus, vel plurima vota dolentum.
 Ast meliora manent mutato sydere fata.
 Hic Marcellus erit pietate insignis & æquo
 Regum amor & superum dulcissima cura deorum:
 Nec plura effatus medio in sermone reliquit

Plurima scitantiem, & necquiquam plura petentē.
 Non hoc astra volunt, ultroque aperire futurum
 Fæbus ait: ventura precor ne scire labora
 Quæ superi sortesque dabunt, niger imminet imber
 Et vos precipiti differi turbine cerno.

Ad Serram converte oculos, & perlege fastos.

Sacra dies aderat roseo conscripta lapillo,
 Qua Genitor triplici redimitus tempora mitra
 Purpureum gestare tibi cum veste galerum,
 Farrariæque dedit populos in pace regendos.
 Hic signatus amor, prudentia cana capillo;
 Et veterum leges, rectumque, probumq. monentes.
 Hic constans vitæ tenor, hic ad grandia pectus
 Et spes, & pietas; pura atque in veste refulget
 Relligio, sed prisca atavis, nullique secunda.
 Talia scripta monent, clausitque volumina **Fæbus**.
 Nunc molire modos, dignos nunc concipe **versus**.
 Sic fatus fugiit tennes, velut ales in auras,
 Et celer ignitos descripsit in æthere tractus.
 Ipse Dei monitis, & tanto munere lætus
 Incedo, parvumque peto per sydera tectum.

Ast quis condignas poterit componere laudes
 Virtutesque tuas numeris æquare canendo.
 Quis genus, & proavos proavitaque testa docere,
 Uude ortum trahis, & teneræ primordia vitæ.
 Dignum opus, hoc equidem nostris sed viribus impar.

Felix ante alias o magna Liguria talem .
 Quæ puerum iuvenemque tulit, nunc iactat Alumnū.
 Felices Jani sedes urbs æmula Romæ.
 Non ego marmoreis erecta palatia stratis
 Mirer, & ingentes exciso monte columnas,
 Quas Paro, vel frigio solvens de littore Nauta
 Dettulit immensum iactatus fluctibus altis .
 Non ego vel turres, aut propugnacula belli,
 Vel simulacra virum spirantia lumina vitæ ;
 Sive maris portum, quo non securior alter
 Vel naves teneat, vel si petat æquora classis.
 Pieriis ornanda modis sunt Nomina patrum
 Quos alit in gremio Brutos, Fabiosque, Camillosque
 Illustres animas pro libertate paratas
 Seu patriam servare, omnesque e finibus hostes
 Pellere, vel demum hostili procumbere ferro ;
 Serreiadumque velim genus atque extollere famam.
 Sed Roma ante alias longe felicitior urbes ;
 Dulces quæ mores animum admirata senilem,
 Ingeniique artes, peregrinaque munera mentis
 Magna sibi spondens venturo tempore gaudet .
 Clavibus insignis Pastor, sanctisque Thiaris
 Latatur, rerumque tibi permittit habenas .
 Namque palatini ad summos te vexit honores
 Imperii; ut moles humeris commissa recumbat .
 Dum loqueris tanta est doctæ præstantia linguæ

Pendeat ut patrum suspensus ab ore senatus,
Præsidiumque ferat, dulce aut sermone levamen.
Non pietas, vel ficta fides affectat olympum.
Maiestas gravis, & placido reverentia vultu,
Sed sedet ore pudor Sirenum vincere cantus,
Illecebrisque suis teneras vel fallere Divas.
Tu veterum vindex legum, prudensque futuri
Consiliisque potens populo dominaris & urbi;
Nec iuga detractare finit vel parcere rapto
Justitiæ virtus, lances quæ pondere versans
Non inopum temnit lacrimas, non arma potentum
Illa pavet. Resides folio pater omnibus idem.
Quare cum septem colles & Tybridis ora
Cum tua magnanimi celebrarent gesta Quirites:
Tunc Summus Pastor nutu qui temperat orbem,
Et superum veneranda viris oracula pandit
Regibus acceptum populis te destinat altis.
Tu subis extremæ diurna pericula terræ,
Oceanique sinus, scopulos, loca cæca per undas;
Atque novos quærens tractus nova regna, virosque
Nunc & Hiperboreas glacies montesque nivales
Exsuperas; donec te magna Polonia caput.
Romanas tu res supremo & credita iussu
Doctus agis, proceres inter vel limina Patrum
Spe&atus studio, atque fide molimina magna
Perficis, incedisque omni laudatus in aula.

Quin Rex ipse tui flagrat correptus amore,
Atque aditus præbet, facili teque excipit aure.

Hinc te digressum felici numine Clemens
Respexit, tandemque sacro te murice cinxit.
Mox tibi sceptrâ dedit populisque indicere leges
Hic ubi Marcellus cælo, Divisq; secundis;
Et Rex & Pastor sacrata in veite renidens
Templa, urbemque regit, tanto qui lætus honore
Sceptrâ velut Nato servans data pignora reddit,
Lætitiâque fremens dulces amplectitur artus.
Gaudete o cives, bona dicite verba puellâ,
Rustica turba canat, lætis Padus affonet undis.
Aurea felici labentur tempora mundo.
Tritis pulsa fames, luctus, discordia, fraudes
Insidiæ, cædesque feræ, atque armata venenis
Alecto, stridens erebi petit atra latebras.

Non vitata solo producet femina campus
Sed lætas segetes, gravidos dabit uva liquores;
Ut vix sufficiant nascentibus horrea spicis;
Ut vix sufficiant nascenti dolia Baccho.
Non concreta gelu tellus torpebit inani;
Nec decertantes patietur in æthere ventos
Non fata grandinibus nigra aut rubigine messes
Intereant, placidoque Padus cum gurgite curret.
Jam tibi terra salit campi, ripæque nitescunt,
Florida iucundos submittit terra colores.

Jam

Jam læta ubertas, baccheaque dona vagantur,
Noſtraque fertilibus devolvunt flumina ripis.
Jam fas & leges, incedunt fœdera recti,
Et iuvat hoc tempus longum memorare per ævum.

Sed iam finis erit! tua pulchra modestia laudes
Ultero non patitur, plenam licet ire per urbem.

Aspice quos lufus, tibi quæ ſpectacula præbet
Urbs noſtra, utque ruat portis effuſa iuventus
Totaque in occurſum plaudens ut geſtiat omnis;
Teque Patrem longe, ſalvatoremq; ſalutet.

Jam tibi ſolemnes deducunt undique pompas,
Adventuque tuo collucent atria flammis,
Atque ſonant citharæ lituique, & cornua cantu.

Jam ſua teſtantur læti bona gaudia cives.

Procedunt equites, biugiſque ſonantibus adſunt,
Queis clamys aurato lucet vel tegmine Palla.

Vulgus iners ſequitur, celeri & pede compita complet

Aspice feſtivilis iaculatos turribus ignes,
Errantesque polo flammæ, ſtellasque cadentes,
Nec non ignivomo fabrefacta tonitrua Cælo.

Ferrariæ interea lætos ne deſpice lufus.

Munera parva quidem, tanto nec principe digna;
Qualia ſed poſuit nobis longa vetuſtas:

Quæ quondam dignatus Avus ſub mænibus iſtis,
Ritu namque ſubest parvo iam grandis origo:

Salve magne Pater tu gloria maxima ſalve

Eridani, nostrosque orsus nec sperne labores.
 Si te nulla movent dicentia carmina laudes;
 Ast tua te flectat pietas, nativaque virtus
 Iustitia atque adsis vati pede dive secundo

Hanc parvam tutare domū atque insigne parentis
 Nomen, qui studio celebris, legumque peritus
 Doctrinæ tot clara suæ monumenta reliquit.
 Impar ingenio, at magnis non degener armis
 Per fora sum patris vestigia docta secutus;
 Sed Themis invito & respexit lumine Pallas.
 Artes quid profunt vigilataque tempora chartis,
 Si quos vult fortuna rotis Dea cæca fatigat.
 Tu desiderio tu suffice vela volenti
 Nec sine me indecorem, aut segnem me degere vitam.

Interea ad dulces iterum iuvat ire camænas
 Et lauro caput, atque tuos præcingere crines.
 Hei mihi pro lauris inducet fama cupressus,
 Nec finet ire dies tanto mors invida plausu,
 Et nos ingenti cumulabimur undique luctu.

LIBER IV. ET ULTIMUS.

AD CLARISS., ET PRÆSTANTISS. RIMINALDIUM
FERRARIENS. ALUMNUM. NEC NON &c.

ELEGIA I.

IBis ad antiquas Elegeia Tibridis arces,
Et permutatis ibis anhela rotis.
Mænia fraterno non te fundata cruore,
Nec teneant sculptis te simulacra locis;
Porticibusque altis Lerneæ monstra Chimææ,
Nec Clava Alcides qui metuendus adest;
Quæque solet stupida mirari fronte viator
Extremis veniens advena littoribus.
Ut prius ingentes RIMINALDI adspexeris ædes,
Tunc auriga citos limine sistat equos.

Currus linque altos, sedes intrare patentes
 Incipe pacato lenis adire gradu.
 Nulla ministrorum te turba retardet euntem,
 Quæ solet in lucem ducere nocte iocos.
 Tu propera, doctique viri penetralia quære,
 Quidquid & occurret, ne remoretur iter.
 Depictas cernes tabulas, aulea figuris,
 Certatimque auro corradiare trabes:
 Atque laboratis vestita cubilia pannis;
 Strataque quin pedibus splendida concha micat.
 Ne cædas, dominum donec conspexeris ipsum,
 Qui proceres inter conspiciendus adest.
 Ille erit in medio; & dextra, levaq. sedebunt
 Insignes multi nobilitate viri.
 Quæis referes parvo, ast humili sermone salutem,
 Ut dederis Domino debita verba tuo.
 Hic etenim Patriæ repetens monumenta vetustæ
 Ponere non titulis ænea signa studet:
 Sed studio, & cives claris ditare magistris,
 Qui priscis iuvenes artibus erudiant.
 Quorum alius nostri, latiique ænigmata iuris
 Scrutatur tantis scripta voluminibus;
 Alter & ingenium medicas dum vertit ad artes
 Edocet, ut redeat corpore pulsa salus.
 Alter & humanos cæcos penetrare recessus
 Audet, & ignoto mittere vela mari.

Corpore quid lateat quærens, nervosque, cutesque;
 Ossaque membranis tam bene testata suis.
 Divinas leges, naturæ arcana recenset
 Incertumque alius lumine monstrat iter.
 Cœlestes sphæras stabili cum lege planetas,
 Ad centrum proprio qui super axe rotant.
 Nec desit veterum qui per documenta virorum
 Exploret vultus, sculptaque saxa notis.
 Denique Graiorum fastos & gesta Quiritum
 Viigilli, & Tulli scripta diserta sale
 Bongiocchus sequitur dicendi doctus in arte,
 Atque iterum Argolicus surget in ore lepos.
 Etruscæ Musæ venient, surgentque latinæ,
 Iamdudum profugas quas ego monte voco.
 Atque ita componit sollerti hæc omnia cura,
 Cuilibet utque suus præmia, partus honor.
 Sed iam tempus adest animi deprimere sensus,
 Fas est arcanos & referare modos.
 Inlita progenies patria RIMINALDUS in urbe
 Dulce decus vatum, præsidiumque suum.
 Fas penetrare tuas me iussit Chicolus ædes
 Musarum custos, qui tua facta colit:
 Qui leges tandem civilia iura reliquit,
 Non erat ingenio natus ad arma fori.
 Nil iuvit studiis animum intendisse severis,
 Adversos semper si probat aure viros.

At

At rectum fortuna tamen non nomen ademit,
 Non habuit pronas in scelus ille manus?
Si quod habet crimen Fæbi est iustrasse recessus
 Palladiasque artes excoluisse scelus.
Versibus Euridicen nigro revocavit ab orco
 Orpheus, & movit tartara dura prece.
Hac arte Eneas cæli inter Numina splendet,
 Et tibi carminibus sydera pacta manent.
Ire sub auspicio contendunt carmina vatis,
 Et prodire tuo nomine scripta rogant:
Gloria non tantum ut magno quærat Alunno,
 Quantum det victus pignus honoris Hero.
Mille per ætates vivet per sæcula mille,
 Orbe nec extremum sentiet ille diem.
Quid monumenta iuvant titulis ornata superbis,
 Grandia Mausoli quidve sepulchra iuvant:
Et quas Pyramides Cælo labor improbus egi
 Si revoluta annis hæc iacere solo.
Interea rudibus quæ ausim committere chartis
 Accipe parva quidem; magna futura tamen.
Quæ non tempus edax, senium labentibus anni,
 Nulla potest rabies nulla abolere dies.
Carmina non tantum Ciceronis scripta Platonis,
 Edidicit sophiæ verba diserta scholæ:
Author & ingenio facilis, patiensque laboris
 Urbano cuiquam deditus officio.

Aptus ad arva, libet placido si degere ruri,
 Aptus ad extremas si libet ire vias.
 Natus ad arma, bonæ quoque natus ad otia pacis;
 Auxilio dignus quem tueare tuo.
 E genitore venit quo non præstantior alter,
 Aut legum studio vel probitate fuit.
 Ad te confugit tandem fiducia vitæ
 Solaque in indomitis anchora tuta vadis.
 Unde miser poscat lapsis solatia rebus,
 Si non te præter unde reposcat habet.
 Ille sibi facilem dominum per carmina quærit
 Tu potes evversas res reparare suas.
 Sic tibi Romanæ Princeps qui præsidet urbi,
 Et duplici imperio subdita regna tenet.
 Diq., Deæq. omnes tribuant RIMINALDE quod opto
 Ocyus ad patrios nempe redire lares:
 Cum te promeritis sacro velaverit ostro
 Magnanimus Clemens cui favet axe Deus.
 Sic vivas, canique micent in vertice crines,
 Innumerosque neat candida parca dies.
 Sit finis fandi, non gemma, auroque probatur
 Nec solum antiquo nomine Nobilitas
 Solari miseros opibus, fulcire cadentes
 Musarum comites vel relevare suos;
 Dum fera in adversis agitur fortuna procellis
 Hoc meret æternum nomen in ore virum

Hæc postquam docto compleveris omnia ritu,
 Fac celeri linguas atria magna pede.
 Deductum interea nostra testudine carmen,
 Ne quæso tenues despice magne iocos
 Nam maiora canam, si non spernentur honores
 Quos tibi Mæcenæ pagina nostra dabit

AD MUSAS DE VENUSTATE FILLIS
 ET EARUM RESPENSIO.

ELEGIA II.

Dicite Pierides (faveat sic Delius ore
 Et vireat semper Laurus amica comis)
 Quæ Fillis mandata dedit, quæ protulit ore
 Num liquor Ambrosiæ dulcis ab ore fluit!
 Nil nobis retulit respondent carmine Musæ;
 Rigit, & in risu candidus astat amor.
 Illa manu facili læta nos fronte recepit
 Perlegitque tuos aggere versiculos.
 Dicite dum nostros Fillis recitavit amores
 Dicite num molles erubuere genæ?
 Qualis visa Deæ vernantia prata pererrans
 Et quales oculis visa referre faces.
 Ducebat gressus inquit Dea maxima pindi
 Qua Scultenna levi labitur unda sono.

Non

Non sic ridet humus tepidis spirantibus auris
 Non sic vere novo vernat odore solum.
 Non sic nativis candescunt lilia pratis,
 Non rosa nativis sic rubet ulla comis.
 Non sic Auroræ facies micat alma quadrigis
 Non sic Fæbe tuum splendet in axe iubar.
 Vifa mihi qualis vehitur Cithærea per æquor;
 Sic Venus ad Thalamos cum veheretur erat.
 Vifa mihi qualis vehitur Dea Cinthia curru,
 Latmia in amplexus sic Dea saxa petit:
 Auricomi nitido fulgebant vertice crines,
 Quos ligat effusus lumine Crisolithus.
 Spirat acidalium longe coma compta liquorem;
 Assirio atque arabo stillat odore sinus.
 Pectoris ima latent, pars eminent illa videnda,
 Quam pellucenti stamine vitta legit.
 Selecti flores ludunt variantque papillas,
 Mixtaque puniceis lilia cana rosis.
 Purpura fusa genis, Coralia bina labellis
 Et gemina in nivea sydera fronte micant.
 Bracchia nuda nives vincunt, digitique, pruinas
 Annulus aurato quos tener orbe secat
 Illi vestis erat variis conspersa corymbis
 Ductaque ad extremos tam bene culta pedes.
 Et croceum textumque humeris velamen in auro,
 Quod collo subpter tænia picta tenet.

Qua

Qua movet illa pedes levibus sonat unda chachinnis,
Blanditurque suæ diffugiens domine;
Et furas furtim Zephiri nudare vel aura,
Gaudet & in molli ludere verna pede.
Quaque movet gressus confurgit Amaracus illic,
Et vario florum terra colore micat.
Illam Naiades sociæ comitantur euntem,
Annis arundinea cinctus & ipse coma.
Talis visa mihi Fillis prope fluminis undas
Ut tibi iam cupido visa puella prius.
Risit et ipsa legens; charites risere per ora
Risit & ex oculis cypria diva suis;
Nosque manu excepit (tangit dum pollice dextras
Urimur, & pindi non iuvat esse Deas)
Denique collaudans Fillis tua dia camænas
Infecit teneras purpura fusa genas.
Mox oculos tollens duxit suspiria corde,
Et mecum tremula voce locuta fuit.
Nunc campi cultus patrem, nunc vertere glebas
Nunc gregis implicitum cura bovumque tenet.
Urbanos tandem repetat cum rure penates
Adveniet Fillis, nec mora longa manet.
Jamque cadunt frondes, & cana pruina novembrem
Admonet. hoc nostri tempus amoris erit.
Sic mihi, sic Fillis rutilo fuit ore locuta
Currite Festino noxque, diesque pede.

Temperat ut glaciem Fæbus, levis aura calorem,
 Solatur vitam spes brevis ista meam.
 Dii facite æthereas ventus ne portet ad oras,
 Neve sub æquoreis omina mergat aquis,

IN FRATRIS MORTEM.

ELEGIA III.

EX oculis lacrimæ postquam cessere dolentes
 Queis flendi potius copia rara venit;
 Quin desiderium abfit, materiesque recedat,
 Quæ non æqua suo temperat a gemitu.
 Vos tristes Elegi, Pindique induta cupressu
 Tristia propterea Numina adeste Deæ;
 Carminibusque meum fratrem lugete peremptum,
 Et facite æternus sit dolor iste meus:
 Meque comes lateri semper dolor hæreat iste
 Seu vivam, aut stigiis sim levis umbra locis.
 O cari manes o vos carissima fratris
 Ossa, o nunquam oculis illa videnda meis!
 Ossa nisi extremo rerum sub fine legenda
 Cum tuba terribiles edat ab ore sonos;
 Artus unde leves fusimque cadavera surgent,
 Tellus quæ genetrix, quæ mare claudet aquis.
 Ast quoniam ætatis primo sub vere recumbis,
 Umbrarumque tenent te loca senta solo

Accipe fraternos luctus, luctusque parentum
 Quosque tibi donat dulce sodalitium.
 Nam pueri, & fusis per lactea colla capillis
 Undique virginei te gemuere chori.
 Et Padus obscura redimitus arundine crines,
 Dum fluit hinc mæsto tristius amne sonat.
 Populeas etiam frondes Fætonta gementes
 Interitum referunt indoluisse tuum;
 Sapius & nomen tremulis clamasse sub undis
 Fraternal penitus funeris immemores,
 Ast ego morte tua indolui magis omnibus unus,
 Cui puro semper iunctus amore fui;
 Ut nequeam meminisse tui carissime frater
 Quin non mæsta iterum fletibus ora rigem;
 Et tibi Mirteolos, spargam de rore liquores,
 Multaque cum suplici Turrea dona prece.
 Jam lacrimis, fletuque meo consumor inani,
 Jam fugit e thalamis pulsa dolore quies.
 Seu nostris sedeat fuscis nox horrida terris,
 Seu matutino lux micet orta polo.
 Felix illa dies quæ me tibi iungat amanti,
 Inque tuo gremio membra fovere sinat.
 Perpetuo unde vides si coeli machiua motu
 Sive globos circum volvitur athereos:
 Et septem gelidos dominantes axe Triones,
 Iridis & sparfas versicolore domos.

Qua-

Qualiter & currat declivus in æthere Fæbus,
 Discolor ut rapidos Cynthia versat equos.
 Hinc alios campos hinc tu nova flumina cernis,
 Flumina sydereo præteritura pede.
 Omnia namque Deus circum dum lumine complet
 Additum in antiquis Numen inesse putas;
 Unum Tergeminum Divamq. Hominumq. parentē
 Virgineos partus dum sine labe colis.
 Fortunate puer cælesti in parte receptus,
 Æthere cum nobis fulsit amica dies.
 Jamque dies aderat, quo fulgidus Aliger alis
 Dettulit ætherei iussa verenda Patris.
 Quo levis intumuit sine semine Virginis Alvus,
 Ut promissa diu pignora nostra daret.
 Quare securus tandem unde hæc omnia cernis
 Aspice, & in fratrem lumina flecte tuum;
 Quem certe miserum sancto nisi Numine sistas
 Ad fortunatę lucida tecta plagę
 Fluctibus heu stigiis, nigro demergitur Orco,
 Et subit inferni Lurida regna Dei.
 Ut Filomela sedens vacuo sub pondere quercus,
 Cui natos furtim Pallor arundinibus
 Sustulit implumes complet cava saxa querelis,
 Et nemora, & sylvas devia flebilibus.
 Ut viduus plorat surrepto compare turtur
 Quem huc illuc querens & vocat, & revocat

Longum mensus iter donec, longoque volatu
 Eridani fessus considet aggeribus.
 Hęc mihi conveniunt lætali in pulvere fratris;
 Sed quis deslenti quis mihi finis erit?
 Frater abijt qualis decerptus ab ungue puellæ
 Flos tener, aut nullo quæ manet umbra loco.
 Iam mihi deficiunt tenues sub pectore voces
 Nec finit invitum dicere plura dolor.
 Vive diu interea felix nostrumque misertus
 Hinc Cęlo votis adnue dive meis:
 Et fratres, carosque tuos solare parentes,
 Quo pereunte domus maxima pars periit.
 Denique fac subito sanctas sequar unus ad aras
 Visurus clari gaudia magna poli;
 Auriat ut tecum cęlestes spiritus auras,
 Nam te surrepto vivere fata negant.

F R A G M E N T U M
 I N D O M U M I L L E C E B R O S A M .

ITe procul musę, non est ea Cęsarıs aula
 Quę fundat pleno munera larga sinu.
 Has sedes Venus, & Veneris puer incolit ædes;
 Et salii & mimmi Fur, meretrixque tenent;
 Et quidquid finxit cultis Epicurus in hortis
 Illecebrę, lusus, gaudia, concubitus.

Divitiis cumulet tales domus ista procaces ;
 Non est pro doctis hæc domus apta viris.
 Per Fæbum o Musa, per quem iurare soletis,
 Per caput alati Bellerophonis equi
 Me nunquam posthac facturum carmina iuro:
 Stet sine laude domus, gens inhonora fremat.

LUSUS PŒTICI.

Iam fervet succensa dies, sitit arida tellus,
 Pallet & in medio conditus amne padus.
 Non reficit campos udis aurora capillis,
 Nec nox roridulos excutit axe sinus :
 Et dare colla iugo, destractant iugera tauri,
 Nec gemit arenti vomer adhuncus agro.
 Tu vero, quoniam Fæbus nunc excoquit arva
 Speluncam Dorilus care subito meam.
 Hęc iacet exesi summo sub fornice montis,
 Hęc tectum, latebras præbet amica torum.
 Silvestres hederę, fruticesque umbracula texunt ;
 Atque racemiferis torta labrusca comis.
 Jam parte ex alia colles spectabis amænos
 Nedum obstrepentes dum salit amnis aquas,
 Ninfarumque domos rorantia fontibus antra,
 Antraque pumiceis structa foraminibus.

Hic leviter permotæ auræ captare quietem
 Et suadet longos alea pictâ iocos.
 Hic poteris mecum vitreo recubare sub antro,
 Æstivos poteris fallere amice dies;
 Post dulces geminare modos, & arundine cantus
 E nostris donec collibus umbra venit.

A L T E R.

EXercere solum, patrias subvertere glæbas,
 Et stimulare pares sub iuga dura boves;
 Nunc decet attritis & condere femina sulcis,
 Et premere agresti turgida musta pede.
 Silvestres cantare modos dum poma leguntur,
 Pineolasque legit filia parva nuces.
 En pater Autumnus redimitus colla corimbys
 Ludit, & ad nostros en Deus ipse lares

VOTA AD SUPEROS UT LIBERENT POETAM A CURIS
 ET POTISSIMUM A LEGALI STUDIO. &c.

E L E G I A.

Fæbe pater quoniã mihi carmina sola supersunt,
 Ut possim tantis me relevare malis

Annue, defluetas digitis dum tangere chordas,
Cogor & antiquos serus inire choros.
Hanc artem primis iuuit didicisse sub annis,
Illa fenescanti sit quoque grata mihi.
Non ego magna canam focco, vel digna cothurno,
Tam gravis in nostro non sonat ore Deus.
Hæc Goldonus agat, Venetusque superbiat orbis
Gignere cui tantum fata dedere virum.
Æternumque precor sit fama perennis in ævum,
Nec pereat vatis Nomen in exequiis.
Vota Deis faciam, curva subeunte senecta
Votis quisque suis Numina sollicitat.
Dum supplex venio venerati ad busta sacelli
Fac cito festiva splendeat ara face.
Turaque funde focis, & cinnama grata vaporent,
Et sua Mellifluis exta probata favis.
Sparge rosas calathis, citharis domus insonet alta,
Ductilibusque tubis tota caterva canat.
Accedat Chlamide insignis, vittisque Sacerdos
Purus inauratos Numinis ante pedes.
Postquam operata Iovi prisco sunt omnia ritù,
Et maectata sacris concidit agna focis.
Sit mihi solemnes celebrare ad pocula lusus,
Concipere & sanctis, sit mihi vota modis.
Dii Maris, & cæli, terræ, noctisque profunde,
Quos semper colui, queis pia Turra dedi;

Cum nondum firmis poteram consistere plantis,
 Reptabam vestras cum puer ante fores
 Adstitis; faciliq; Pater me respice vultu,
 Nec sine postremas voce perire preces.
 Non ego divitias, non magnas turribus ædes
 Quas intret pavido gens inhonora pede;
 Non gemmas, aurumque peto, quæsitâ labore
 Sive charisteo marmora sculpta solo:
 Nec minus in vastis pomaria consita campis
 Et tercentenas dives avarus equas;
 Indomita de stirpe citos ad prælia natos
 Quæque truces prodant ad fera bella mares.
 Hæc teneant cupidi latis pecuaria silvis,
 Atque pererando gramina læta terant;
 Ennumerentque duces, fractasque per oppida turmas,
 In quorum foribus signa cruenta vides.
 Absit avaritia o Superi, procul ambitus absit;
 E quibus omne scelus defluit omne nefas.
 Parva domus satis est fumoso tecta tigillo,
 Divitiarumque meæ parvus agellus erit.
 Succrescat proles geminum expressura parentem,
 Cui Fæbus numeros, cui sua pleetra neget.
 Fac patrias odisse artes, studiumque perosum
 Virgilli, & Tulli scripta diserta sale;
 Pithagoræque orsus, docti monumenta Platonis,
 Atque Epicurei dogmata cuncta senis.

Quæque docet mutata recens præcepta lyceum,
 Omnia quæ pessum Numen abire sinat.
 Doctus erit qui tela refert, urbèsque minatur
 Demens dum proprio funere regna parat:
 Doctus & ante alios si dira pecunia regnet,
 Pallaque sidonio murice tincta micet.
 Dives doctus erit, doctus Mercator in urbe
 Præclaros inter suscipiendus avos.
 Illi Fidiacis consurgat ianua faxis,
 Et sit apellea picta tabella manu.
 Sin tituli, & fasces, insignia, stemmata, currus;
 Nobilis ad mensas turba frequentet iter.
 Qui purus virtute animum exornare laborat,
 Quippe amat aoniis otia parta iugis;
 Promere vel latios dulci sermone lepores,
 Et studet ætatis vincere fata suæ.
 Sit merito pauper! curis exercitus atris;
 Deliteat nigra pauper, inersque casa.
 Quæ precor in melius convertant tempora Divi,
 Incipiantque novo currere sole dies.
 Nec sinat immeritos vexari sorte poetas
 Delius, & doctos qualibet arte viros.
 Tres mihi sunt natæ fausto quas fœdere iuncta
 Edidit in thalamis uxor amata meis.
 Corpore formosæ, vultu, gestuque puellæ;
 Factæ in delitium pars quotacumque mei.

Quam raræ facies, roseis quæve ora labellis,
Quæ clara in nitida sydera fronte nitent.
Dii vobis tribuant Superi bona cuncta puellæ,
Nec patris aversas dent tolerare vices.
Felices nimium si nunquam gaudia norint,
Quæ dat delitiis pronuba Diva suis.
At sedeat servare fidem, sanctumque pudorem,
Sin nuptæ instantes pellere nocte procos,
Et Fastus odisse suis spectacula pompis,
Quæquæ sacro præbent lucida festa die.
Nunc etenim teneras vitiant delubra puellas,
Qualia nocturnis spurca theatra iocis.
Nec remanere domi secreta in parte rogantes
Nec pudeat niveæ carpere vellus ovis.
Exultent aliæ formam corrumpere fuco,
Non suus ut mollis crescat in ore color;
Et vestes variare auro, distinguere gemmas;
Atque peregrina pectere lege comas.
Occurrant comptæ quoties sua limina linquent
Quas vehat elatis currus eburnus equis.
Non vos ista decent; operosæ pensa Minervæ,
Et contexta novis licia multa modis.
Hæc iuvenes captant, gaudetque Himeneus ad aras,
Dum properat casta vir, mulierque domo.
Ne suscepta precor Superi contemnite vota,
Vos similis pietas, sollicitavit amor.

Ergo mihi vitam multis redeuntibus annis,
 Et finite hinc vacuos vos agitare dies:
 Si tamen orantem dura Deus audiat aure,
 Eiciantque meas Numina dira preces.
 Non ego Cimmerias sedes, loca senta furore,
 Nec renuo stigii iussa subire canis.
 Nec tibi Persephone nigras cadet Hircus ad aras,
 Placabunt duros sacra nec exta Deos.
 Quis furor indomitam lacrimis contundere mortem,
 Quis furor invito vel dare colla iugo.
 Qui putat orando varias divertit ad artes
 Provida naturæ flectere consilia.
 Sat vixit quemcumque refert Libithina sepulchro
 Neve ætate impar cum sene puber erit.
 Annos mors æquat; citius, vel serius ire
 Quid vixisse tibi plusve, minusve iuvat.
 Si cito fatalem semper mors nunciat horam,
 Si celeri semper convenit illa pede.
 Scilicet & centum vitæ compleveris annos
 Hinc alium, atque alios addere posse putas.
 Dii quorum auspicio nunc usque exegimus auras
 Si fas cum precibus flectere fata meis,
 Ut simulacra docent pictis suspenfa tabellis,
 Et docet in multis ara reperta viis.
 Vos facite exacto longo iam tempore lucis
 Tardus ut elisios umbra beata petam.

Sin minus ah faltem (votis exopto quod unum)
 Tollite me rauco Numina sancta foro .
 Qui prior ignotis finxit commenta libellis
 Non ita silvicolis illa recepta viris ;
 Cum rupes coluere cavas cum vita per agros ,
 Et fuit inculto stramine tecta domus :
 Non fuit hic nostris certe e regionibus ortus ,
 Nec tulit humano prima alimenta sinu .
 Quid Superi poterant immittere turpius axe
 Edita quam tantis scripta voluminibus .
 Non sic certabant primarum corpora rerum ,
 Cum steterant nullo pacta elementa loco .
 Quam rabulæ dictis contraria dicta repugnant
 E flegetonteo nata caterva sinu .
 Dettulit illa scelus terris , periuria , fraudes ,
 Non suus ut vetitis expotiatum herus .
 Non frater fratri , non hospes ab hospite tutus ,
 Non genitor nato , non focer ipse nuru ;
 Et licet inficias mortali pocula succo
 Sive petas thalamos clam taciturnus amans ;
 Subdolos & sine teste feras tibi credita in umbris
 Alteriusque velis perdere fraude decus .
 Per te si steterint doctorum nomina vincis ,
 Doctor & in chartis quidve requirit habet .
 Quid gemitus viduæ referam , gemitusque Nepotis ,
 Queis semper lacrimis imbuit ora dolor .

Non-

Nonne fuit satius gelido considerare lecto
Tristia post cari fata suprema viri;
Quam rapere infensis etiam bona cuncta puellis;
Semper ut amissa virginitate gemant.
Franguntur sanctæ versuto interprete leges,
Atque favet turpi foedus avaritiæ.
Quam bene felici sub principe vivitur isto,
Cui terræ, & domiti supplicat unda maris.
Hic iura & sanctas produxit in ordine leges,
Et trutinas Themidi restituitque foro.
Nunc dolus & fraudes, diri cessere labores;
Nunc pax, & rectum regnat ubique fides;
Iustitia & nostro regnabit semper in orbe
Te terras donec fata habitare sinant
Magnanimus CLEMENS, plaudit cui maxima Roma,
Quem tremit Odrisio luna recurva polo.
Interea mihi si strepitus vitare forenses;
Et tribuant studiis posse latere meis
Cætera Fortunę mando, concedite Alumnum
Qui domui & natis consulat ille meis;
Semper & incolumes nostras servate puellas,
Queis sine non vitam ducere fata volunt.
Audistis superi? en templi sacra limina linquo,
Defigens sanctis oscula parietibus.
Iam simulacra, fores, rectas pia flamma per aras,
Nuntiat en nobis prospera cuncta Deus.

AD

AD AMICUM DE INFORTUNIIS POETÆ.

E L E G I A.

SI mea scire cupis quæ sint incommoda vitæ
 Pollius, aut quantis verfer ubique malis.
 Omnia conscribam, faveat modo Delius ore
 Iamdudum nostris exul amice iocis.
 In primis etenim cari post fata Parentis,
 Quo pereunte mei maxima pars periit.
 Annos quem ternos, totum & lugebimus ævum
 Scribendi cessit gratia si qua fuit.
 Cessit amor Phæbi, nec sunt velut ante Camenæ,
 Musa nec ad numeros sufficit apta pedes,
 Quin prohibet pindi sacros aurire liquores,
 Carpere & optatis laurea ferta iugis.
 O quam sum Polli primo mutatus ab illo
 Duximus unanimes cum simul urbe dies.
 Pallidus incedo, & mæstus loca sola frequento:
 Muta domus, lacrimis ni sonet illa meis.
 Funera dira Patris tanti sunt causa doloris.
 Hic etenim musis otia grata dabat:
 Et requiem fesso, & lætis convivia mensis;
 Hic mihi cum choreis retia, tela, canes.
 Sæpe peregrina velavit corpora veste,
 Sæpius & gemmis ennituere manus.

Pendebat lateri pictis quoque circulus horis
 Aureus, & læva fulgidus ensis erat.
 Lusimus hinc Veneris furta & iucunda puellis
 Carmina supremo non peritura rogo.
 Et mea dextra fores ornavit pendula fertis,
 Et cecini, atque sonos nocte silente dedi.
 Omnia perdidimus lætali in funere amice
 Et fortuna novis me rotat usque malis.
 Vidi egomet luxique meam per tecta Licottam
 Coniuge desertam iam sine amore queri
 Quam stipata tenet natorum turba querelis
 Anxia flebilibus quamve puella tenet.

† *Desunt.*

Nec possum in tantis exaultæ casibus ullas
 Ferre quidem modicas dulce levamen opes.
 Nulla paterna mihi subvertunt arva iuveni,
 Nec sudat nostris messor & ullus agris.
 Non calcanda recens gravidos gerit uva racemos;
 Nec tingenda Tyros vellera portat ovis.
 Nec minus in tectis volvuntur turbine fila
 Serica fæmineis optima textilibus

† *Desunt plura.*

Tres mihi sunt fratres, qui se se ætate sequuntur
 Nam quartum Lachesis sustulit ante diem.
 Prædia nulla mihi vano quæsitâ labore
 Non mihi sunt auri pondera parta foro.

Veni-

Venimus ad scopulos Polli niger imminet imber,
 Et perit in tanto cymba gravata mari.
 Vos cives vos sancta patrum subsellia testor;
 Humida te lacrimis curia supplicibus.
 Pindaricas fateor semper coluisse sorores,
 Ne tegetet nomen mollis arena meum.
 Sed vires, studiisque animum intendisse severis,
 Atque Themis rectas continuasse vias.
 Quæ liceant homini, quæ sit prudentia iuris;
 Debita quæ vetitum poena sequatur opus.
 Artes quid profunt, vigilataque tempora noctis,
 Dum strepit hibernis affricus auster aquis.
 Palescit facies, tabescunt pectora libris,
 Cogor & adversos semper habere viros.
 Non subit ære cliens, tecti si limen apertum
 Ingreditur, miserum fordida vestis habet;
 Cui latus alterutrum perstringit fibula morfu,
 Duraque nudatos tegmina bina pedes.
 † *Hinc desunt plura.*
 Sæpius hinc cives, graviter monuere parentes,
 Ut sinerem doctas longe habitare Deas.
 † *Desunt multa.*
 Non ego (proh Superi) violavi Numina verbis
 Neve tuli sacris aurea dona locis.
 Non mea mortifero tractavit corpora felle
 Dextera, nec ferro preda petita fuit.

Nec

Nec novus exarsi Theseus, Fædræque sororem
 Abduxi incestu per vada falsa maris.
 Crimen amare Deas, Fœbi & lustrasse recessus,
 Palladiasque artes excoluisse scelus;
 Et Themidos veteres populis diffundere leges,
 Et sine muneribus vendere verba foro?
 Ah pereat quicumque mihi mala crimina pinxit,
 Alitibusque cibus turpiter ossa cubent.

† *Desunt cætera.*

„ Dant scurris domini lænis, scortisque cinædis,
 Et nemo studio præmia digna dabit!
 Multaque prætereo noltris quæ fusa libellis
 Scripsimus in dyros dicta legenda senes.
 Copia nunc crescit, crescunt ut gramina campis
 Iuditio fratres iura paterna petunt.
 Dividimus muros, retulit dotalia mater,
 Et minor in thalamis eger Julius adest.
 Iamq, tremens, tenuemq, miser mutatus in umbram
 Sanguineos macie despuit ore lacus.
 Proh dolor! & similem correptum turbine morbi
 Flevimus extremo carmine ad inferias;
 Nunc alter primæ vernant cui læta iuventæ
 Tempora, nunc flendus parvus Julius ades!
 O nunquam nostras intrasses hospes in oras
 Nunc mihi contingit te moriente mori.

Fra-

Frater abi! sic fata volunt! non ire recuso
 Per stigias focius velificatus aquas.
 Omnia si vellem Polli contexere versu
 Sol prius hesperio tingeret amne rotas.
 Innumeras alibi conscripsi stulte tabellas;
 Multaque necququam carmine vota dedi,
 Ut me prætorem deserta in valle crearent
 Seu quodcumque mihi munus ad officium.
 Restabat canis una mihi, mea cara voluptas
 Cui fixum pulchri nomen Adonis erat.
 Qui passus semper casusque secutus heriles
 A domino nunquam latior ungue fuit.
 Gurgite quo fulicas, lepores venebar in agris,
 Perque nemus volucres, tecta perantra feras.
 Hic quoque diffugiit, nunc & custodia tecti
 Alterius mavult esse levamen Heri.
 Quæ mihi nascenti signabant sidera cælum
 Non certe mitis dulce iubar Veneris;
 Sed facies truculenta Anguis, truculenta Leonis,
 Proxima & arctoo turpia signa polo.
 Usque adeo assiduis cælum me casibus urget
 Ut mallem in cunctis me nihil esse viris.
 O Fatum infelix, durum o lacrimabile fatum!
 Illa mihi Fillis, Fillis amica mihi
 Cura animi; quindenos ultra & amata per annos
 Fata iubent alias longius ire vias.

Cogitur externas exul perquirere terras ,
Et me desentem linquere liminibus.
Heu te discedente mei pars maxima cessit ;
Sic reor extremos funeris esse metus .
Heu iuvenem invenies, cupido seu iuncta marito
Ridebis nostram nupta puella fidem .
Omina quæ potius disperdat in æquore ventus
Spes alat, in melius & mala vertat amor .
Innuba semper eris, nullos curabis amantes
Nec posita in foribus humida ferta tuis .
Nec te decipiant peregrino lumine gemmæ
Sive ea Chrisolitus, sive smaragdus erit .
Scilicet intextos monstret tibi palla colores ,
Verrat & aurato tegmine vestis humum .
Fœminea pauper si duces stamina dextra
Te nova Penelopen, Laodamia vocent .
Tu nova Hipermnestre, nova tu Zenobia vives
Exemplum raræ virgo pudicitia .
Tu tela luces, noctis solaberis umbras ,
Lanificioque trahes pensa diurna colo .
Quod si pollicibus teneris nequit edere Fillis
Talia, cum duræ sit labor iste manus .
Accipe bracteolas, tenui nec forfice desint
In gremio gemini munera verticuli .
Sic memor ipsa mei, poteris tum fida manere
Absentis curas sic relevare viri .

Delatam donec fausto mihi nuncius ore
 Ad patrios referat te rediisse lares.
 Tunc ego qualis ero rapidus de limine curram
 Excipiens reditus cara puella tuos.
 Quæ non alterno dabimus suspiria corde,
 Quos non amplexus utraque dextra dabit.
 Tunc nos unanimes consorti & lege maritos
 Nullus amor poterit vellere, nulla dies.
 Quid fingo infelix! nostræ constantia vitæ
 Frangitur hic Polli, mensque, animusque mihi;
 Meque adeo miseræ cæperunt tædia vitæ,
 Ut cupiam infernos ipse subire lacus:
 Tamque gravi moriens tandem requiescere cura,
 Sed pavor & itigiæ me premit usque viæ.
 Lætæ sedes, tenebrosaque regna dolentum
 Me sævis terrent anguibus Eumenides.
 Cerberus, & nunquam passus per viscera vultur,
 Et versata citis horrida membra rotis.
 Eolides metuo saxo, metuoque sorores,
 Dum sua perpetuo colla labore gravant.
 Credite mortales loca foeta bitumine, & igne,
 Credite sulfureas & sine luce domos.
 Æternumque animas post funera vivere certum est,
 Cedere postremis ossa cremanda focis.
 Præmia digna piis cælestibus intulit oris,
 Pro meritis posuit tartara nigra Deus.

Cætera iam fileo mala, quæ tibi cognita dudum
 Nil iuvat in nostris addere carminibus.
 O utinam hanc miseram posuissem in limine vitam
 Fregissetque meam Parca remissa colum.
 Vidimus excidium domus, & fata impia Fillis,
 Nunc tota in cineres terra perusta cadat.

L U S U S.

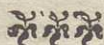
A U T U M N U S.

Lætæ dies surgit, pingues iam ponite mensas.
 Lætæ dies plenis tota fluat dapibus.
 Mos est Agricolaë postquam collegit aristas
 Festivas Cereri concelebrare dapes:
 Et sua Bacchus habet nigro convivia luco,
 Scilicet expressi pocula plura meri:
 Serta, coronati calices, petasunculus ingens;
 Atque manent agiles post bona verba chori.
 Valle sub umbrosa nitidis qua flumen arenis
 Diffluit & nitidis linter amicus aquis
 Est locus: hunc tortis hederæ sparsere chorimbis,
 Albaque vestibulum servat oliva suam.
 Prandia silvestres iunctim celebremus ovantes,
 Et madeat fuso mensa parata mero.
 Flava polenta prius, cicera, sicciq; phaseli,
 Et quas contusæ condit amurca fabæ;

Lactucæ veniant cultri sapor optimus horti,
 Palladis & nitidus desuper humor eat.
 Inde faginati subeant bonâ viscera porci
 Efficiat nostras candidus Anser opes.
 Turturibus iungemus aves, leporemque columbis;
 Melampo in silvis præda petita cane.
 Caseus, uva recens, tigno servanda sub alto,
 Atque immixta novis persica poma piris.
 Agrestesque nuces, maturæ & dona Minervæ
 Ultima sint nostræ munera letitiæ.
 Post facili Upilio carmen moduletur avena,
 Extinctus donec cogat abire dies.

H Y E M S,

F Rigida sævit Hyems, gelidis aquilonibus aer;
 Atque undæ brumis, obriguere gelu.
 Retia Venator, pedicas, & spicula condit;
 Quærit & hirsutas per nemora alta feras,
 Jam caulæ pecudes retinent, præsepia tauros
 Ne noceat frigus, ne noceantque nives.
 Limina tuta tenet pastor, sovet anxia Mater
 Ante focum natos, dum sua pensa trahit.

BACCHANALIA.

TE Dori agnovi pellem pastoris Amintæ,
 Scilicet & gereres cingula nota patris;
 Mutatumque habitum, & vincires crura cothurnis
 Quales sæpe solet Cinthia ferre pede.
 Quid vero tecum Tisbis faciebat ad aures
 Mutua cui modico dicere verba sono;
 Et vidi, nutusque, oculos, atque ora notavi.
 Te Tisbis certe perfida torret amor?
 Pastoremque tuum formoso decipis ore,
 Decipis & miserum Dorida luminibus.
 Certe torret amor Tisbis? non læta choreas
 Sic pede tam celeri perfida nocte dares.
 O utinam tepidus spirasset ab æthere ventus!
 Curreret o utinam limpha remissa padi.
 Tunc fractæ fidei, tunc fœdera rupta pudoris
 Undas per medias naufraga perlueres.
 Non ita concussæ versantur vertice frondes,
 Non sic in præceps volvitur amne ratis:
 Cum notus impellit surgentia nubila Cælo;
 Foemina ut instabiles mutat amore vices.
 Tisbidis uxor eris! sacras te ducet ad aras,
 Curret in amplexus candida Hiella meos.

L U S U S.

Compulerat pecudes herbosæ ad pascua vallis
 Tirsis amor Glyceres Nata parente Dori.
 Sol erat. Occasum medius spectabat & ortum:
 Stabat & æquali noxque, diesque loco.
 Vicino ut Chloris demergeret amne capellas
 Venit inornatis pulchra puella comis:
 Quam pastor saxo pontis specularus ab alto
 Vellet ut invitat hospita adire dapes.
 Conveniunt ambo latebroso in fornice rupis
 Collis ubi, & nitidas silva coronat aquas.
 Cantharus affistit lateri divisus agresti;
 Dein condita perant munera parva sale:
 Duxerat huc Glycerem dispersæ cura iuvençæ,
 Quæ simul ac Tirsis furta, dapesque videt;
 Iniecit furibunda manus per virginis ora,
 Et miseram implicitis volvit in orbe comis,
 Nec potis est Chlori Pastor divellere amantem,
 Nam furor & sævus tela ministrat amor,
 Cum porvit, fugiit gemitu testata dolorem
 Exclamat Glyceres præmia digna fide
 Sunt hæc Tirsi mea! Chloris dabis improba pœnas,
 Matri namque tuæ turpia furta feram.
 Hinc abit ammissæque premit non cura iuvençæ;
 Sola sed in mensis tota moratur amans.

Crudelemque vocat Tirsim, crudelia fata,
Orat & ultores in sua damna Deos.

AD NOBILISSIMUM,
ET PRÆSTANTISSIMUM RIMALDIUM
DE FERRARIENSIVM INGENIIS
OPTIME MERITUM, &c.

C A R M E N.

HOc mihi postremum Musæ concedite munus,
Ultima quod tandem nostri sit meta laboris.
Si rude principium, vatis si gratia nulla;
Nullaque fucatos præmisit charta colores
Gratus finis erit; quæsitæ & pagina versu
Quæ RIMALDE tuas præferret nomine laudes:
Sospite quo redeunt musæ, quo magnus Apollo;
Et doctis iterum sapientia clara chatedris,
Quidquid & antiquas homines didicere per artes,
Ut possint studiis vitam conferre beatam.

Pegaseos aurire sacros de fonte liquores,
Et virides capiti componere fronde coronas
Ante alios cuperem; sed non ea viribus ætas
Ut quondam exagitat sæbeo Numine fibras.
Jam prævisa malis incommoda prima senectæ,
Durius & senio vitam iam cura fatigat;

Quam mihi perpetuam Patruus cum funere liquit
 Nec satis hoc superi! nisi mors inopina sodalem
 Crescenzi ante diem raperet, quo carior alter
 Nec fuerat vobis, nec erit mihi carior alter:
 Cui Fæbus citharam, ipsa suas donaverat artes
 Pallas; & Uranie præcepta evolvere Divum.
 Uranie o quantum, quantum tu perdis Apollo!
 Hoc duce solari reliquam cum carmine vitam
 Et Riminaldeos meditabar arundine fastos.
 Egregiosque referre viros de stirpe creatos
 Seu pax alma colat; bellum seu terreat urbes
 Vidit & obstupuit tarpeja Curia sede
 Cives obstupere omnes, sanctusque Senatus:
 Dum Jura & leges, puerosque recludere fontes
 Per proavos, Atavosque tuos sensere disertos;
 Qui possent totum ad libram componere mundum.
 Hinc tibi venturos certissimus Augur honores,
 Et canerem meritos legum pro munere sensus:
 Cum dabitur proceres inter spectare latinos,
 Quos sua sublimis devexit ad æthera virtus.
 Nec mea Rizzardum, Alfunsum quoque musa taceret
 Cui Mars illustri conspergit pulvere crines
 Magnanimus Dux imperio, & præstantibus armis.
 Sed mors immatura sinu spes abstulit omnes;
 Et stigjo mersere lacu læta omina Parcæ.
 Quæ possum memor his brevibus contexere chartis

Lætus agam : tenues quæſo ne deſpice luſus
O decus Eridani ; numeris gravioribus aptum.
Sic moriturus olor ſilva conſectus opaca ;
Aut prope Meandri ſinuofas fluminis undas
Extremam properare videt dum funeris horam
Dulcius ingenitum modulatur gutture carmen ;
Labentemq. diem , labentis tædia noctis
Muſicus aſſiduæ ſolatur munere vocis :
Paullatim donec moriens cadat inſcius ales
Exanimiſque canens ponat cum carmine vitam.

Pergite Pierides : non nomina magna potentum,
Regales non ſemper opes , non principe natos
Fæbus amare ſolet , nec laudavere camenæ
Divite quem cultu tenet ambitioſa ſupellex ,
Altaque Nobilitas nulli ſervire coacta :
Si genio indulgens multis terat otia nugis ,
Diffundatque avidis ingentia Munera ſcurris .
Fæbus amat , Muſæque negant occumbere leto
Qui doctos fovet , & vates amplectitur ultro :
Offitiisſque ſuis diſpenſat labile tempus ;
Quiſque libens patriæ , populique negotia verſans
Præſtat opes , curasſque ſubit , vigilesque labores ,
Et propriis præfert ſemper bona publica rebus .
Nec ſinit opratum decerpere membra ſoporem ;
Nec ſinit ora cybum , cum res comiſſa requirat.
Non ut ſe pulchris tantum virtutibus ornet ,

Aliciatque procul venales plebis honores:
 Ast ut perfolvat patriæ quæ mutua debet
 Offitia, atque sua cives pro parte beatos
 Efficiat. Cumulat donis hinc sæpe merentes
 Et favet ignotis sortem execratus iniquam;
 Si quis fortuna pulsus, seu casibus actus
 Intravit muros, nostris aut appulit oris.
 Huius enim æternis florebit gloria chartis;
 Atque tibi Patriæ tutela, salusque Lycei
 Semper erit nomen, tua didita Fama per ævum.

Est domus. hæc studiis steterat sacrata Minervæ
 Nomine clara olim, gestis præclara virorum,
 Insuetoque opere, artificumque polita labore.
 Has sedes coluere viri, doctamque palestram,
 Ut bona civilis noerent consortia vitæ;
 Virtutesque, artesque omnes ad commoda natas.
 Nescio quo fato, diris volventibus astris
 Jamdudum rudis hæc iacuit, neglectaque moles
 Nocturnis avibus, tacitis loca muribus apta.
 Nescit ubi tenues sublimis aranea casset,
 Et laqueis suspensa capit sub fornice muscas.

Nunc turpi mundata situ, mundata veterno
 Regia palladio magno nitet æmula testo.
 Hanc circum depicta manu tua dona videntur:
 Effigiesque patrum, simulacraque prisca virorum;
 Ad mores studia, urbes applicuere regendas:

Marmora diversis quæsitæ ex partibus orbis
 Ægyptum, auroramque super, vel litus eorum
 Vestibulū ante ipsum, primoque in limine splendent.
 Quæ sunt pingenti, doctis & idonea scalpris
 In tabulis tu cuncta vides. Monumenta columnis,
 Mænia, vel celsas ferientes sydera turrets;
 Extantesque undis pontes, scopulosque minaces
 Æquoribus mediis, fractasque aquilone carinas.
 Nec procul hinc molem, interruptaque saxa ruinis
 Murorumque minas alto de culmine cernes;
 Et nemora, & sylvas, nigras & montibus umbras.
 Auspiciis rediviva tuis Academia surgit,
 Et surgunt artes, redeunt te vindice Musæ:
 Et Jura, & quidquid nugax, vel garrula fudit
 Græcia; socraticique sales, risusque iocique.
 Quos pauper scripsit sudato Plautus honore,
 Dum mola curriculo frangebatur saxea fruges.
 Porticus; hic plenum docto sonet ore Lyceum
 Quæ divus Plato, Aristoteles, Podalirius Heros;
 Aut tulit Hippocrates medicæ experientia vitæ:
 Hic sophia monstrante vias, monstrante mathesi
 Incipient iuvenes subpterea loca cæca vagari,
 Et seiunctarum scrutari exordia rerum.
 Mox montes, tractusque maris; dein orbita solis
 Metiri, & totum peragrare licentius æther.
 Musarum domus hæc; iuveni otia grata canenti

Jam

Jam lustrare auso Saturni sydera versu.
 Hunc neque Treicius vates, non vincet Ariost
 Littore Delfinas solitus iam voce vocare;
 Nec qui cum cithara posuit fundamina Cadmi.
 O urbs! o patria! o Superis gratissima tellus.
 Læta viis, immota tuis ad prælia muris.
 Fertilibus iam dives aquis, atque ubere glebæ.
 Erige squalentem tandem Ferraria vultum;
 Nec dolor altus edat, lacrimæque per ora recurrant.
 Jam curæ, cessere metus, cessere labores;
 Et meliora Deum spondent tibi fata salutem.
 Iam spes, Jam patriæ virtus collapsa refurgit.
 Prostratum interea ante pedes en conspice natum
 Clementis magni, propius qui Numen adorans
 Ambas protendit palmas, supplexque precatur:
 Ut post divinæ reparatas Palladis artes
 Ad nostros tandem convertat lumina campos
 Disiectasque domos, subversa ferocibus undis
 Et nemora, & latis cernat pecuaria silvis.
 Iam mare felineum terra dominatur, & unda
 Aggeribusque super fertur Neptunus, & omnem
 Æquore mergit humum, segetes exundat in omnes,
 Diluvioque homines iterum miscere conatur.
 Stant pavidi clamore senes, fremitumque sonantē
 Undarum excipiunt cives in mænibus altis;
 Et faciem terræ supra considerare pontum

Prospectant stupidi, tumidosque affurgere fluctus.
 Hinc turbati animi, hinc discors sententia vulgi
 Mussitat; & repetens duras ab origine causas
 Arma capit furor, antiquas & sculcitat iras,
 Ruricolæ interea extollunt aggere ripas,
 Arbuteisque student occludere cratibus undas.
 Fervet opus. Populi quibus est comissa potestas
 Non lacrimis parcunt, votisque exposcere Divos.
 Erige squallentem tandem Ferraria vultum.
 Nonne vides qualis nunquam sese obtulit ante
 Pura veste micet summus Pater, atque sacerdos.
 Nonne vides pronus RIMINALDI ut pendeat ore
 Suscipiatque preces, & dexter inhæreat aure:
 Dum veterum causas reteggit, dum singula pandit;
 Errorisque loci, ambiguosque per arva labores.
 Iamq: animo sedet ingentes componere lites;
 Comunesque viros æterna pace tueri.
 Iam feriunt, sanctumq. probant per sæcula sædus.
 Rhenus inundet aquis subiectos flumine campos!
 Externi fontes, externa & culta pererrent!
 Dixerat. At folio CLEMENS dum defilit alto
 Sacratris iterum Præsul dedit oscula plantis.
 Eia age surge Heros duplicem cape frondis honorẽ;
 Quæque tibi memor illustri Ferraria pompa
 Eridani ad lætas statuit spectacula ripas.
 Eridanus glauca pretextus arundine crines,

Panferis ingenti & dorso subnixus acuto
 Quem fræno retinet longisque coercet habenis
 Dispersos late fluvios ciet undique concha:
 Hunc sequitur Tiberis latiis properatus ab oris
 Tectus & ipse caput, glauco velatus amictu;
 Et tandem in nostra consistunt flumina terra
 Unde tibi faustum demittunt omen ab urna.
 Adfueræ Ripis cultæ pede Naiades udo
 Arboribusque deæ Driades, per læta Napeę
 Gramina colludunt, Satiri, Faunique bicornes;
 Cætera & agrestis divum nemorosa propago:
 Et tibi selectos flores, & olentia spargunt
 Serta viis, tolluntque arcus, ac stemmata ponunt
 Hæc dum Pierides felici rure geruntur
 Palladis ad sedes, ad nobile in urbe lyceum
 Ire iuvat, fortunatas & scandere scalas.
 Omnis quo læto fertur Ferraria plausu;
 Atque viri, iuvenesque senum longissimus ordo;
 Illustresque Equites cristato vertice compti.
 Atria magna peto sub aperta consita corte!
 Hic ubi musiva positus labyrinthus in arte
 Undique fallaces prosternit euntibus orbes.
 In medio variis surgunt simulacra figuris:
 Unde foraminibus rursus se tollit ad auras
 Lympha fluens, paribusque cadit contermina guttis.
 Omnia mirabar tacitus, nec cuncta videbam,

Nam

Nam mea me vestis, deiectaque lumina fastu,
Pauperis & cultus longe proiecit ab aula.
Ut potui tandem discindens pectore turbam
Viribus, anne dolis iterum reptatus in altum
Pervenì doctas penetratus ad usque chatedras,
Quæ loca sola equites, & densâvere rogati.
Singula quid referam non visa prioribus annis
Nec nostris forsan visura nepotibus unquam.
Conspexi tamen admirabile pariete textum,
Fulgentesque trabes, radiantia marmora muris,
Auratosque gradus veterum subsellia patrum,
Quos nigra ex humeris dependens læna tegebat.
Sed magis obtutu stabam defixus in uno.
Atque oculos nequeo, vultumque explere tuendo
Picturâque sacra ieiunam pascere mentem.
Stabat, & hinc spatio depictus Spinola parvo
Et lateri effigies Riminaldi fixa sinistro.
Ut procul agnovi vultus, procul ora notavi
Principis ora mei, Clementis Numina magni.
Tunc supplex animo, tacita veneratus acerta
Talia collacrimans parva sum voce locutus
Hic vere patet ore Deus! sic Numen in astris
Esse reor. Similis pietas, reverentia talis
Maiestas, firmisque sedet sapientia dogmis:
Quam Regum favor, & quam nulla potentia vincet.
Felices populi, fortunatique Quirites

Queis fortuna dedit vitam conducere in annos
 Et propius vultum Clementis & ora tueri.
 Hoc mihi si invideat, ne te prostratus adorem.
 Nos tamen ingentes animos, cognovimus ausus
 Nec me decipiet visus, nec fallat imago.
 Fortunata dies felicia sæcula mundi,
 Quæ latio similem folio videre parentem.
 Jupiter o hominum precibus si flecteris ullis
 Annæ dive Pater, comunibus annæ votis;
 Ut nunquam metas vitæ, nec tempora CLEMENS
 Ultima perveniat. talem si degere vitam
 Fata negant, si cuique dies, atque imminet hora:
 Serus at ille cadat, longum concede per ævum
 Annos Clementi innumeros, sine fine triumphos,

Hoc Riminalde mihi cælestis pignus amoris
 Concilia, & duris felix tu prospice rebus:
 Nec pigeat quandoque animum recreare dolentem
 Pondere curarum, tenuesque audire camænas,
 Sæpe quibus noster Deus oblectatus Apollo est.
 Te quoque finge illi similem, nec sperne labores,

F I N I S.

I N D E X

*Argumentorum, & rerum, quæ hisce
in libris habentur.*

I N L I B R O P R I M O .

A D Censores.	<i>Fronte supercilio.</i>
De Annuntiatione V. Mariæ.	<i>Nondum prima parens.</i>
In Nativitate Jesus Ch. Salv.	<i>O Nox candida.</i>
In Epiphania.	<i>Sancte puer.</i>
Ad Jesum post Triduum Inventum.	<i>Te dilecte puer.</i>
In Penthecosten.	<i>Quæ nova quæ.</i>
In Jesus Christi resur- rectione.	<i>Jam lacrimis maduere.</i>
In assumptione M. V.	<i>Advenio surgens.</i>
Ad divum Aloysium.	<i>Non fons tam puris.</i>
De statu sine amore feli- ci, & viceversa.	<i>Cur mea non fregit.</i>
De Vatum paupertate.	<i>Tanta ne semper agent.</i>
Ad Amicum ob recupera- tam valetudinem.	<i>Cum mea mens animo.</i>

Lusus poetici

Mane

Meridies,

Vesper,

Nox.

Super passione D. N. J.

Christi,

*Exit ab eoo,**Evacuant bona,**Sol ruit oceano.**Pastor oves, silvasque.**Aligerum Cætus;*

IN LIBRO SECUNDO,

De die Natalitio.

Non ego Natalis,

De vita, & morte NN.

Amici,

Blozze licet,

Invitatio Sodalit ad

Ruris delicias,

Tu vacua solus,

Laudes vitæ pauperis, &

deprecatio ad Superos. *Formosi colles,*

De vita Poetæ.

De pueritia eiusdem

Non molles Veneris,

De eiusdem adolescentia,

Nunc decet exornare.

De Juventute,

Salve pars melior,

De Virilitate,

Sumite nunc firmas.

De Senectute,

Tempora diffugiunt,

De ultima Senectute,

Parvum restat adhuc.

Lusus Rustici,

Prona dies gressus.

IV.

Pallentes violas.

De obitu
Parentis ejusdem
Auctoris.

*Cernis ut Aprilis.
Floribus ast quoniam
Jam properans nobis.*

IN LIBRO TERTIO.

Ad Amicum.
Annus Rusticalis.
Januarius.
Februarius.
Martius.

Aprilis.
Maius.

Junius.
Julius.

Augustus.

September.
October.
November.

December.

Cognita sepe tua.

*Quum Borealis equos
Evoe Bacche ruos.
Has vites.*

*Ne finite.
Sol pater in partes.
Lilia cana crocumque.
Vidistin Turtur.*

*Nunc laqueos.
Dum Fœbus campos.
Vos fratres ætate.*

*Ast quoniam.
Sint laudes Cereri.
Sint laudes Baccho.
Tu quoque sancte.*

*Ligdame nonne.
Pulchra Nisella.
Tu mihi purpureos.
Nunc frigus Tectis.*

Lusus poetici.

Ver.

Æstas.

Ad Emin. Serram in
ejus adventu.*Solvitur acris Hyems
Et nulli egelidis.**Nicolae decus.*

IN LIBRO QUARTO.

Ad Illustrissimum &c.

Riminaldium.

De venustate Fillis.

In obitu Fratris.

In domum illecebrosam.

Lusus poetici.

Vota ad Superos.

De Infortuniis Poetæ.

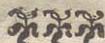
Lusus poetici.

Autumnus.

Hyems.

Glacies.

Deploratio.

Ad Illustrissimum, & præ-
stantissimum Riminal-
dium &c.*Ibis ad antiquas.**Dicite Pierides.**Ex oculis lacrimæ.**Ite procul Musæ.**Jam fervet succensa.**Exercere solum.**Fæbe pater quoniam.**Si mea scire cupis.**Læta dies surgit.**Frigida sævit Hyems.**Te Doti agnovi.**Compulerat pecudes.**Hoc mihi postremum.*

PROTESTATIO.

DEmum de more interest adnotare & benevolos, amantissimosque lectores commone-
re ut de me quoque bene, atque optime senti-
ant; etiam si vocabulis usus sim Deorum, Dearum
Fillidis, Amicæ. In his enim veterum imitatus
exempla antiquam Numinum Mithologiam adhi-
bui, neque ab illa scribendi ratione ac consue-
tudine recessi. Nam ut cecinit celeberrimus Poe-
ta: *Delia nulla mihi, nulla Corinna fuit. fictæ
iuvant* &c. Auctor enim se Catholicæ Religioni
addictum profiteatur, atque omnino declarat.

ERRATA

CORRIGE.

Pag. 11. lin. 5. mimus	minus
pag. 14. vers. 20. tenent	tenent
pag. 31. vers. 6. lavit teneros	lavit & teneros
pag. 32. vers. 5. valent	nocent
pag. 34. vers. 17. imbroba	improba
pag. 43. lin. 12. Calvarium	Calvariam
pag. 53. vers. ult. promant.	promam
pag. 55. vers. 24. detulit	dettulit
pag. 59. lin. 1. auris	ruris
pag. 62. vers. 15. quos	quas
pag. 63. vers. 1. vulta	culta
pag. 75. vers. 24. gerir	gerit
pag. 78. vers. 7. ignorat	ignoret
pag. 88. vers. 17. currus ut ante suos	ut currum ante suum
pag. 90. vers. 13. caros	spernis
pag. 91. vers. 18. o	et
pag. 99. vers. 1. qum	quum
pag. 125. vers. 17. male	mala
pag. 127. vers. 16. lacent	latent
pag. 145. vers. 2. versat	verset
pag. 161. vers. 20. lanificoque	lanificaque
pag. 101. vers. 11. <i>deest</i>	<i>dulci.</i>

Die 10. Maij 1772.

IMPRIMATUR

Thyrus Can. Pagliarini Vicarius Capitularis.

Die 10. Maij 1772.

IMPRIMATUR

F. Aloysius Maria Ceruti O. P. Vicarius

Generalis Sancti Officii Ferrariae.

TO THE

MEMBERS

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

OF THE

